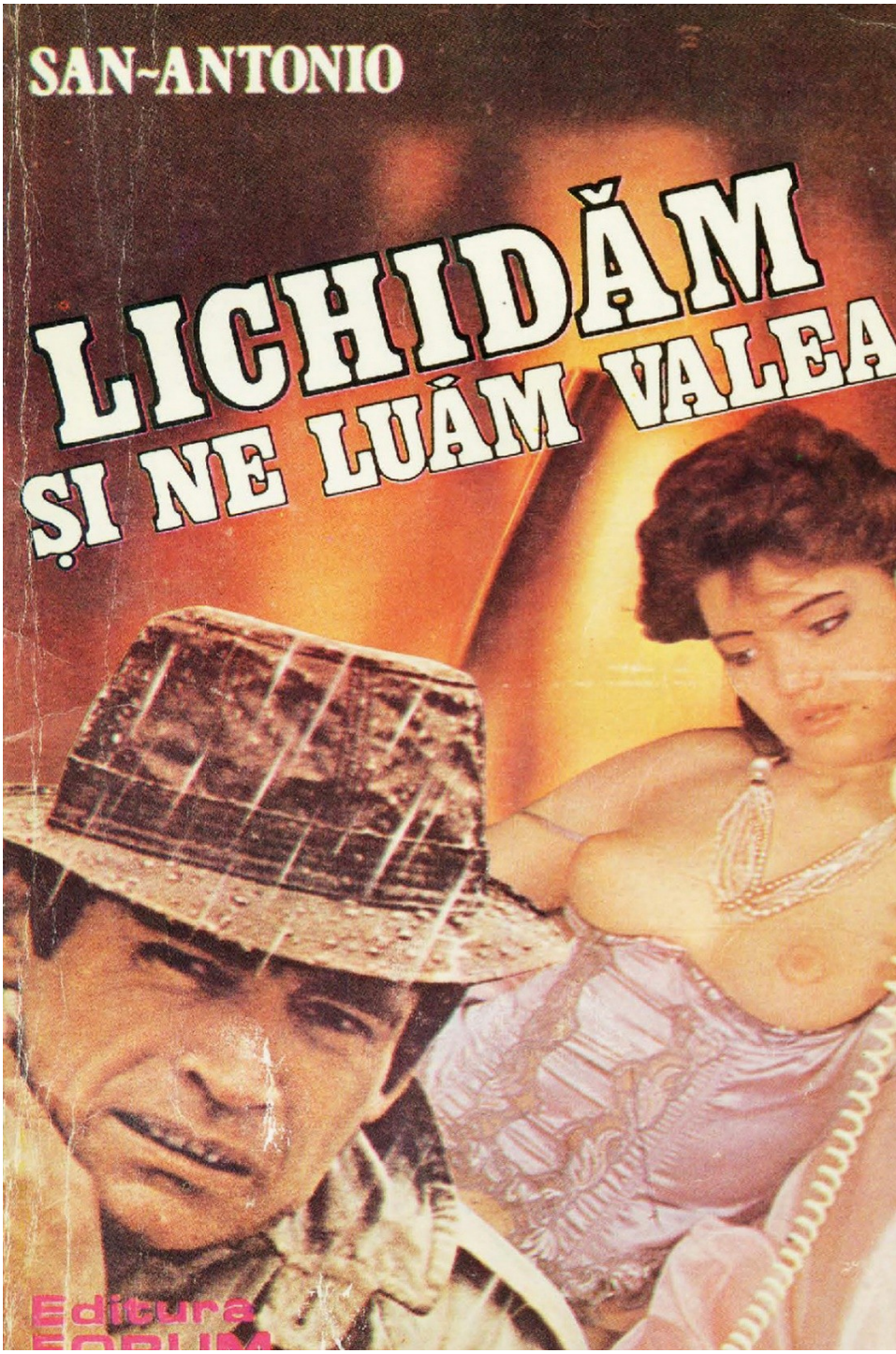
SAN-ANTONIO
LICHIDĂM
ȘI NE LUĂM VALEA
Editura

SAN-ANTONIO
LICHIDĂM
ŞI NE LUĂM VALEA
Original: J’SUIS COMME ÇA
Colecţia San-Antonio nr. 03
Traducere de
TANIA ŞIPERCO
Editura Forum
1992

Lui Gil
şi dragului meu Lucien SAILLET,
atât de plin de viaţă adevărată.
San-Antonio

••POVESTIRE PRECURVÂNTĂTOARE

Începe într-un colţ din Montmartre. Versantul nord.

Lume care hoinăreşte în noaptea fremătătoare. Sunt turişti.

Dl. Prinţ se apropie de un mic grup, fofilându-se.

Are o moacă dubioasă, şi mersul legănat; are aerul că mai posedă încă multe altele, de schimb.

E un tip la vreo cincizeci de ani blestemaţi. Pe mutra de şobolan are un semn din naştere în formă de stea. Zone pleşuve îi găuresc părul plin de mătreaţă.

Şopteşte, foarte repede, pe un ton furişat, care reţine atenţia:

— Doaşidomnilor, dacă vreţi să asistaţi la o reprezentanţ' absolut inedită, urmaţi-mă până la fundătura pe care o zăriţi alăturat: dl. Adolf şi maam Eva vor face amor în public, exhibiţie de mare clasă, figuri absolut noi. Fiecare dă ce-o vrea.

Şi, cum ne găsim în plin centru turistic, traduce imediat în engleză, ca în anunţurile de la bordul avioanelor Air France:

— Ladies and gentlemen, if you want to assisted…

Bun, lumea îl contemplă. Derutată. Derumamă, când

e vorba de doamne singure. Unii ridică din umeri şi hoinăresc mai departe, dar sunt şi unii care îl urmează, intrigaţi.

Dl. Prinţ îi conduce atunci până la fundătura vecină, un loc mohorât ziua, aglomerat de cărucioarele unui cârciumar şi de vechi butoaie dogite. Odată cu venirea nopţii, fundătura începe să trăiască în forţă. Dl. Prinţ şi cei doi acoliţi ai săi, (cuplul Adolf-Eva), au întins o pânză veche pe o sfoară, pentru a izola capătul fundăturii de stradă. În spaţiul închis, au aşezat o saltea subţire. De ambele părţi ale acesteia, au plasat două lanterne mari cu fascicol puternic, prevăzute cu o mască rotativă ce permite transformarea luminii în verde sau roşie. Le manevrează dl. Prinţ, în funcţie de peripeţiile a ceea ce el însuşi califică drept exhibiţie.

În seara asta, a putut să strângă vreo cincisprezece persoane, foarte disparate, dintre care masculii deţin o puternică majoritate.

Bun, spectatorii stau în picioare, în arc de cerc. Dl. Prinţ acţionează cele două proiectoare. Lumină albă pentru început.

— Doaşidomnilor, atacă el, permiteţi-mi să am marea plăcere de a vă prezenta pe dl. Adolf şi pe maam Eva.

Apare atunci din umbră o pereche mortală. Ea – la vreo cincizeci de ani grăsani. Neîngrijită, părul roşu striat cu alb. Are ochelari rotunzi, cu ramă din imitaţie de baga. Un nas cârn, ochi ofiliţi, în tonuri de gri caca. Gura fardată ţipător, în formă de violetă stilizată. El, aceeaşi vârstă, pricăjit. Şi-a compus stângaci chipul lui Hitler: meşa neagră lipită pe frunte, mustaţă veritabilă, vopsită. Aduce a conţopist oarecare de sub-prefectură.

Semn distinctiv: ţine un scaun ca pe o poşetă, cu antebraţul trecut pe sub arcul spătarului.

El depune scaunul în faţa saltelei şi execută salutul hitlerist. Auditoriul rămâne mut, jenat de toată această lăbăreală.

— Doaşidomnilor, reia dl. Prinţ, pentru început, maam Eva aici prezentă o s-o ia puţin sus de la domnu’

Adolf. Ladies and gentlemen, mistress Eva go to make a little cioc at mister Adolf. Please, mistress Eva, if you want well take the susula of mister Adolf… Dacă aţi vrea să degajaţi scula dlui Adolf, vă rog…

Dl. Adolf a luat loc pe scaun, cu picioarele foarte îndepărtate. Partenera sa îngenunchează paralel cu el şi manevrează fermoarul ce închide prohabul omului. Mâna istovită i se scurge prin breşă, explorează profunzimi întunecate şi aduce în lumina reflectoarelor un ştuţ molatec, fără viaţă, pământiu, care evocă degetarele de piele ce se trăgeau pe vremuri peste un pansament pentru a-l proteja. Unic semn distinctiv, penisul, deşi în repaos, are dimensiuni destul de mari.

Donşoara îl degajează în totalitate şi începe să-l flateze. Ca să-i grăbească resurecţia, ea îl freacă cu latul ambelor mâini, aşa cum faci cu plastelina pentru a o întinde.

Dlui Adolf începe să i se scoale uşurel. Membrul său dobândeşte o consistenţă sănătoasă. Nu-i chiar super mătărângă gen bulan de poliţist, dar începe să fie un lucru valabil.

Chestia fiind dobândită, dna Eva îngenunchează între picioarele partenerului său şi-i meştereşte o mică şedinţă de fellatio care nici nu scade fericirea falsului Hitler, nici nu o sporeşte cu nimic.

După puţin, morcovul dlui Adolf a devenit de-a dreptul un paloş. Partenera sa poate să-l abandoneze pentru un moment: el va rămâne aţintit, bâţâitor, ca gâtul broscuţelor ţestoase articulate ce stau atât de bine sub parbrizul automobilelor.

— Doaşidomnilor, declară dl. Prinţ, reieşind din umbra în care se ţinea cu o exemplară discreţie, maam Eva va fi străpunsă de dl. Adolf. Pentru început, ea îl va călări pe scaunul său, astfel încât să puteţi privi în voie modul agreabil în care se face joncţiunea. Ţin să vă semnalez că maam Eva are o păsărică foarte drăguţă. Dacă ar fi un efect al bunătăţii dumneavoastră, maam Eva, să vă ridicaţi puţin fusta, ca domnii-doamnele să-şi poată clăti ochiul…

Docilă, indiferentă, cu gesturi stângace, doamna subscrie cererii dlui Prinţ. Iat-o că se suflecă foarte sus. Nu poartă chiloţi, ca să faciliteze numărul. Burta îi face o ieşitură peste Venus. Floci fără veselie, atât de trişti încât se smotocesc fără a se obosi să se încreţească.

— Depărtaţi fără frică, maam Eva! recomandă dl. Prinţ, să vă poată admira spectatorii farmecele. Şi dacă chiar aţi dori să vă faceţi un degeţel de curte, să le-arătaţi cât de lubrică-mi sunteţi…

Babeta-şi ghidighidilă clito-ul, aşa cum îţi freci degetul peste un desen în cărbune pentru a-l întinde şi-a forma umbre.

— Ar fi de bon ton să ne anunţaţi plăcerea dumneavoastră, maam Eva, insistă prezentatorul.

Nefericita trage nişte „ahh ahhh!” care seamănă cu o gargarisire.

— Perfect! mulţumeşte dl. Prinţ. Şi acum, doaşidomnilor, voi trece printre dumneavoastră pentru a vă recolta participarea la cheltuieli. Fiecare dă după posibilităţi. E după cum vă lasă inima.

Înşfacă un coş de pâine şi se apucă să stoarcă asistenţa. Este momentul informării pentru dl. Prinţ. Puţin importă (ar trebui să spun „puţin îl importă”, dar mă pupi) mărimea donaţiilor. Ce-l interesează este să depisteze locul în care aceşti bravi gură-cască vicioşi îşi adăpostesc mălaiul.

Cheta e repede terminată; rezultatele ei sunt modeste.

— Vă mulţumesc la toţi şi la toate, lansează dl. Prinţ. Acum dl. Adolf şi maam Eva vor trece la lucruri serioase. Dragele mele vedete, când veţi dori…

Terminând de vorbit, se duce să regleze cele două luminatoare: un fascicol roşu, altul verde. E feeric, fundul grăsan şi morocănos al Dnei Eva în apoteoza asta luminoasă! Nu te-ai mai sătura privindu-l!

Ea îşi încalecă partenerul, cum ar face-o cu un biciclu fără şea şi şi-l plantează cu uşurinţă. Sula dlui Adolf devine de-a dreptul tumultoasă.

I se scoală la cerere, dlui Adolf. Şi această inestimabilă particularitate este cea care a dat ideea trioului de a pune la punct acest „număr”.

Muma Pădurii întreprinde o mişcare veche de când lumea. Surmenatul scaun scârţâie şi oscilează puţin. Dl. Adolf se cramponează de stinghii.

Asistenţii, hipnotizaţi, înghit cu greutate. Nimănui nu-i trece prin cap să lanseze măscării care să destindă atmosfera.

Scena e mult prea dramatică. Dna Eva îl călăreşte conştiincios pe puturosul de Hitler, al cărui cap aiurit se zăreşte pe deasupra umărului ei stâng. În acest timp dl. Prinţ s-a topit în umbră şi inspectează buzunarele şi genţile. E un prinţ în materie, dl. Prinţ. Hoţ de buzunare de talie internaţională. Luni de zile s-a exersat pe un manechin articulat acoperit de clopoţei, până să reuşească să sustragă obiectele cele mai insolite din strâmtele lui buzunare, fără ca niciun clopoţel să freamăte.

Sub haină are fixat un buzunar mare, de grădinar, din pânză neagră, în care-şi strecoară recolta. Culege, culege, cu o digitaţie infernală. Este un Mozart al ciordelii.

După ce a jefuit banda asta de perverşi, aleargă să-şi ascundă prada într-o falsă cutie de scrisori, pe care o atârnase în colţul fundăturii înainte de şedinţă. Cine oare, în caz de ceva, l-ar suspecta pe acest inocent colector de corespondenţă patronat de P.T.T.?

Iată, în cinci minute, totul e absorbit.

Atunci reapare.

— Doaşidomnilor, artiştii vor trece acum la o altă fază operaţională. Astfel, dl. Adolf o va pune capră pe maam Eva. Ladies and gentlemen, mister Adolf do take mistress Eva in dog’s levrette.

Efectiv, partenerii se desfac. Dna Eva se reazemă cu coatele de spătarul scaunului, în timp ce Hitlerul ei de baftă (chioară) o îndeasă precum fusese anunţat.

— Vă puteţi apropia, doaşidomnilor, asigură dl. Prinţ: nu muşcă!

Râde.

Dl. Adolf se aferează cu puternice buşituri burduşite, scoţând nişte „han!”, nişte „ţine!”, nişte „ahhhrrr!” very excitingeşti. Bravul fund al maamei Eva îndură vijelia, stoic în fluxul şi refluxul virilei furtuni.

— Doaşidomnilor, totul mă face să cred că dl. Adolf se va slobozi în curând. Dacă printre dumneavoastră se găseşte vreun amator sau vreo amatoare ce ar dori să-l savureze pe dl. Adolf, să nu se jeneze; aici suntem între cunoscători.

Repetă în engleza-i şchioapă; dar nimeni nu se sinchiseşte să primească sămânţa lui Adolf Hitler.

— Fie, face dl. Prinţ. În acest caz, pentru ca tot omul să poată profita de atracţia numărului, îl vom ruga pe dl. Adolf să aibă bună-voinţa să descalece, ca madam Eva să ni-l termine cu mâna în luminile rampei… Iată! Mulţumesc, dragi artişti. Persoanele din rândul întâi, dacă vreţi să vă retrageţi: dl. Adolf dejaculează în trombă, io vă previn. Acestea fiind spuse, ţinem şerveţele la dispoziţia aceluia sau aceleia care va avea parte de ţâşnirile dlui Adolf.

Ceea ce urmează se derulează conform precizărilor furnizate de dl. Prinţ. Dl. Adolf se plasează cu faţa la public. Dama-i înhaţă penisul lubrefiat şi-l supune unei mişcări de piston, păstrându-l în acelaşi timp aţintit asupra asistenţei. Şi apoi, bun, iată: Hitler se revarsă în cele patru zări, cu o impetuozitate superioară celei anunţate de acolitul său. Dispune de o presiune rarisimă, dl. Adolf, de-ai crede că azvârle serpentine cu scula. Doamnele din rândul întâi scot un ţipăt de spaimă aproape şi se retrag ca să n-o încaseze. Descendenţa compromisă a omuleţului se prăvăleşte pe pavajul desfundat.

— Doaşidomnilor, zbiară dl. Prinţ, reprezentaţia s-a terminat. Vă mulţumim pentru prezenţă şi vă dorim la toţi şi la toate un sfârşit de seară agreabil. Dacă aţi dori să ne alăturăm pentru un mic bravo dragilor noştri artişti, cred că îl merită.

Aplaudă.

Doi sau trei golani fac la fel, maşinal.

Ceilalţi, ruşinaţi, o şterg fără să mai insiste, şi se duc

să caute un fel de purificare în luminile bătrânului Montmartre.

Cât ai clipi, cei trei glumeţi au stins luminile, cules proiectoarele, desprins pânza şi-nşfăcat scaunul. Maşinişti exersaţi, fiecare-şi are repartizată treaba şi o execută alert. Dna Eva pleacă ultima. Ea e cea însărcinată cu delicata misiune: se duce să desprindă cutia de scrisori galbenă cu iniţiale albastre, servind de receptacol prăzii, o piteşte într-un landou de copil şi o tuleşte în direcţia locuinţei lor, situată la poalele Colinei Montmartre, versant Saint-Ouen.

••

În prezent, cei trei cumetri se găsesc *at home*.

Locuiesc într-un F3 dintr-o construcţie nouă, a naibii de sinistră, dar pe care ei o găsesc plăcută şi ăsta-i esenţialul, nu?

Dna Eva prepară gustarea. Ca aproape toţi artiştii, ei se hrănesc după reprezentaţie. În seara asta, e tocătură de porc prăjită, omletă Parmentier, cremă de zahăr ars. Totul stropit cu un molan agreabil, pe care dl. Adolf îl primeşte de la producător.

Au branşat teleul ca să se benocleze la ultimele ştiri. Dar privesc şi ascultă distraţi.

Dl. Prinţ îşi umple pipa pentru după masă. Fumează Amsterdamer, ceea ce înmiresmează tot apartamentul. Dl. Prinţ (ăsta-i numele său veritabil) e fratele dnei Eva. Viaţa lui sexuală e nulă şi neavenită. În zilele de sărbătoare se masturbează, doar aşa, ca să fie, dar simţurile îi sunt somnolente. El, ca pasiune, are cuvintele încrucişate. În camera lui sunt stive de fascicole de specialitate, ale căror căsuţe sunt toate conştiincios completate.

Când haleala-i gata, se pun la masă. Sunt oameni extrem de cumpătaţi. Nicidecum nişte febrili care, abia ajunşi la adăpost, se aruncă asupra prăzii pentru a-i face inventarul. Fiecare lucru la timpul său.

Halesc, deci, flecărind de una şi de alta.

După crema de zahăr ars (aromată cu lămâie), dl. Prinţ îşi aprinde luleaua, în timp de dl. Adolf pârţâie în

surdină, iar dna Eva strânge masa.

Se aud vecinii de deasupra care se beştelesc, ca în toate serile la ora asta. El, bărbatul, lucrează-n ture şi sentoarce când sună de unşpe. De fiecare dată, găseşte la el acasă pe unul din colegi şi, gelos foc, face o scenă. Ţipă că muierea lui este o sub-otreapă, o scârnăvie de cea mai joasă speţă, o târâtură ordinară.

Acest limbaj îl face să ofteze pe dl. Prinţ, care detestă grosolăniile.

Îşi reaprinde pipa. Nimic mai capricios decât o lulea. Ce de-a mai chibrite se duc, nepoate!

În timp ce-şi suge ţeava, se sună la uşă.

Cei trei se măsoară, deloc mulţumiţi.

— Cine oare poa' să fie? interoghează dna Eva.

Frăţiorul ei şi bărbatu-său clatină din cap.

Cum un nou apel de sonerie răsună, mai imperativ, dl. Adolf decide să se ducă să deschidă.

Găseşte pe preşul său un tip înalt, înţolit în culori închise, foarte elegant, cu cravată albastră. O moacă de străin, îşi spune. Bărbatul e brunet, are pielea deschisă la culoare, o privire extrem de calmă.

— Aş dori să vă vorbesc o clipă, declară el, cu un accent într-adevăr ciudat.

— Despre ce? se nelinişteşte dl. Adolf.

— Despre spectacolul dumneavoastră.

Hitler se întunecă la faţă. Nu-i place aluzia asta directă. Odată ajuns acasă, trio-ul înţelege să regăsească liniştea. Nicio interferenţă între locul de muncă şi bârlog, tihna vieţii există cu această condiţie.

— Nu înţeleg despre ce vreţi să vorbiţi, încearcă el.

Celălalt însă, zâmbeşte strict cu dinţii şi intră autoritar. Nu cu forţa: autoritar, adică nu-l îmbrânceşte pe dl. Adolf şi nici măcar nu-l atinge. Înaintează, iar cel din faţa lui, subjugat, dă înapoi.

Noul sosit îi salută pe ceilalţi doi cu o înclinare a capului.

Priveşte în jurul lui, observă un fotoliu pluşat şi îl alege. Odată instalat îşi încrucişează picioarele, îşi trage

dunga nădragilor şi spune:

— Vin să recuperez ce mi-aţi furat în fundătură în timp ce vă făceaţi porcăriile.

Dl. Prinţ îl ia de sus:

— Ei, dar ia ascultaţi, ce vreţi să insinuaţi?

— Oh! auziţi, n-am timp, am pierdut destul ca să vă regăsesc, oftează vizitatorul.

Îşi descheie haina şi arată un toc de piele agăţat la subţioara stângă. Patul unui pistol depăşeşte marginea. Scoate apoi din buzunar un obiect negru şi rotund, bizar.

— Acesta este un amortizor, explică el.

Îşi îndeasă obiectul negru înapoi în buzunar. Apoi spune:

— Grăbiţi-vă!

Cei trei schimbă priviri.

Dl. Adolf şi dl. Prinţ sunt terorizaţi, dar dnei Eva i se zbârleşte blana. Tipul ăsta păcătos, cu păcătoasele lui de ifose, o calcă pe sistem. Ce-şi închipuie? Şi cei doi ciumeţi ai ei se pleoştesc ca nişte larve numai pentru că li se arată patul unui pistol. Mai întâi, oamenii cinstiţi nu folosesc genul ăsta de intimidare. De fapt, un pungaş le-a prins manevra şi-ncearcă să le stoarcă mălaiul. Are de gând să scoată castanele din foc! Bazează-te pe asta, iepuraşule! Nu şi-a făcut ea fundul să fumege în public şi nici nu şi-a stors gagiul ca pe o lămâie, ca un şmecher să încaseze apoi totul. Oh! ba bine că nu! Ţărancă de origine, dna Eva. Ce spun eu: Bretonă! Pricepi? Inimă bună, dar căpoasă. Atunci ia lucrurile-n mână, vajnica. Explodează, tună şi fulgeră. Spune pe şleau că nici nu poate fi vorba să vii să regulezi la cap o familie cinstită la ora asta cu palavre. Şi că, deşi neavând o adoraţie pentru caralii, ea o să-i cheme, bine mersi, dacă jalnicul personaj nu se cărăbăneşte urgent, s-a-nţeles?

Drept dovadă, înhaţă telefonul. Citeşte cadranului numărul caraliilor *mezza voce*. Un deget vârât în prima gaură.

Bun, tipul îşi extrage arma, îşi scoate din nou amortizorul, pe care-l adaptează ţevii cu gesturi foarte

precise, de clinician.

— Femeile au darul de a complica totul, murmură el.

Şi-atunci, bun, iată, asta se petrece aşa. Dna Eva, tâmpita asta încăpăţânată, formează cu toată viteza numărul caraliilor.

Chiar când spune „Alo!”, două sub-detonaţii se produc. Deloc puternice, aşa cum te amuzi să le faci cu limba, sau din fund dacă, precum Bérurier, eşti un super-dotat al pârţului.

În plin în pieptul opulent al dnei Eva. Care nu mai insistă şi moare fără măcar să lase receptorul. Bărbatul întrerupe legătura, aplicând extremitatea armei pe furca zbârnitoarei.

Cei doi gagii, extrem de larvari, gâlgâie golindu-se de ceea ce le-a servit drept energie până-n seara asta păcătoasă. Crăciun fericit!

— Acum să-i dăm zor, spune vizitatorul.

Fii sigur că dl. Prinţ *absolutely* descompus, îşi mişcă fundul ca să aducă cutia de scrisori.

Tipul are un zâmbet.

— Ingenios, apreciază el, şi felicitări pentru îndemânarea dumitale, dragul meu, nu credeam că ar fi fost posibilă o asemenea performanţă. Dacă aş povesti-o prietenilor mei, aş pierde orice credit în ochii lor.

Da, aşa zice, în timp ce dl. Prinţ deschide cutia cu coţcării.

Străinul îi ordonă să întindă conţinutul pe masă.

Portofele, portmonee, ceasuri, brăţări, pandantive şi alte prostii din aur adevărat sau fals se acumulează pe muşamaua cu carouri mici albastre şi albe. Bărbatul le dă deoparte cu amortizorul care pare să fi devenit prelungirea simţului său tactil. Are o uşoară înclinare satisfăcută a capului regăsindu-şi bunurile, adică un porthart de croco uzat şi un obiect curios, de dimensiunea unei pudriere, dar care conţine cadrane minuscule cu cifre de diferite culori şi potenţiometre. Vizitatorul se aruncă pur şi simplu pe el. După modul în care-l ţine şi-l examinează, te prinzi că face mare caz de el. Murmură arătându-l:

— Pentru voi, e un lucru fără valoare, dar pentru mine, asta n-are preţ. Dacă nu mi-aţi fi furat decât porthartul, nici nu m-aş fi deranjat măcar.

Cu toate acestea, îşi recuperează amândouă lucrurile. Şi apoi dă dezolat din cap.

— Nu-mi purtaţi pică, spune el, dar ce vreţi: când mergi prea departe, trebuie să mergi până la capăt!

Începe cu dl. Prinţ: două gloanţe în ţeastă. Acţionează numai prin duble, fiind înclinat spre prudenţă.

Mutra coţcarului se dispersează. Şi apoi imediat cea pseudohitleriană a domnului Adolf îşi face valiza. Bum! Bum!

Treaba e netă, aproape curată.

Oaspetele de seară suflă îndelung peste amortizor, îl deşurubează şi-şi pune materialul la loc.

Se duce să deschidă uşa palierului şi ascultă.

În afară de telemiorlăieli, totul este calm în clădire.

Bărbatul stinge lumina, iese şi fără să ia în seama liftul, o ia pe scară. O coboară tacticos, ca un vizitator retrăgându-se după cină.

Jos, nu e nimeni…

Doar un bătrânel care plimbă un câine morocănos, dar departe în dreapta.

Bărbatul o ia la stânga, decide să ocolească blocul pentru a-şi regăsi maşina, oprită chiar în apropiere.

Este un profesionist care-şi cumpăneşte fiecare mişcare. N-a avut niciodată cea mai mică problemă. Neînsemnata expediţie din seara asta i-o va crea pe prima.

Din cauza unui amănunt cât se poate de stupid. Scroafa aia de dna Eva, când s-a instalat el în fotoliu, a declanşat înregistrarea casetofonului casetofag de care se folosea de obicei pentru a prelua gângurelile anumitor cântăreţi de la tembelizor.

Era o maniacă a captării sonore. Acţiona de plăcerea jafului, căci nu-şi reasculta niciodată casetele.

••CAPITOLUL PRIMAR[1]

Jean-Louis mă întreabă.

1 Dedicat consilierilor municipali. (n.a.).

— Nu vă deranjează dacă mă pregătesc în timp ce vorbim? Curând vine vremea numărului meu.

Îi răspund sigur-că-nu-dă-i-drumul-bătrâne şi începe să-şi tragă ciorapii de plasă pe care şi-i prinde apoi cu jartiere aţâţătoare.

— O să vă cer să vă întoarceţi cu spatele, se sclifoseşte Jean-Louis, dacă am un sex extrem de normal, din moment ce măsoară cinci centimetri, posed din nefericire testicole puţin cam mari pe care trebuie să mi le fixez între picioare cu leucoplast.

— Toţi avem neplăcerile noastre, îl consolez eu.

Sunt cu spatele la el, pe riscul meu. Deci nu-l văd direct, ci în marea oglindă din cabină, cum şi le lipeşte, presându-le de bine de rău, cu ajutorul benzii adezive.

E agreabil, Jean-Louis. Ca fată, e frumuşică. Blond decolorat, cu ochi de căprioară sodomizată. Natura a luat puţintel plasă în emisfera lui sud, dar el îşi mişcă fundul şi se împacă vitejeşte cu erorile ei de macaz.

— Bun, deci bărbatul te-a abordat pe când ieşeai pe din dos, dacă pot să zic aşa?

— Exact. Personaj tulburător. Prin ochii săi, mai ales; atât de teribil de incisivi şi de masculini.

— Îmi rezumi conversaţia voastră, scumpo?

— Mi-a spus: „Din moment ce-ţi arăţi fundul jegos în spelunca asta, ar trebui să-i cunoşti pe cei trei gorobeţi care şi-l arată pe-al lor în fundătura de alături”.

— Hm, nu prea galant, remarc eu.

Jean-Louis înalţă din umeri pe de-a-ntregul fatalişti, cu tot cu clavicule.

— Avea un accent străin care estompa asprimea vorbelor. O voce atât de caldă, atât de joasă şi de vibrantă…

— Asta, puştiule?

Scot din buzunar un casetofon minuscul şi-l pornesc. Răsună un organ corespunzând la fix descrierii făcută de travestit.

„Vin să recuperez ce mi-aţi furat în fundătură în timp ce vă făceaţi porcăriile”, anunţă vocea cu inflexiuni puţin

metalice pe la colţuri.

Jean-Louis exclamă:

— Chiar el e! Radiogenic, nu?

— Ar putea să declame un editorial la radio despre mutilaţii din Kurlanda, recunosc eu. Bun, el te-a întrebat dacă îi cunoşti pe cioflingarii în chestiune şi ai răspuns că da, pentru că efectiv, îi cunoşti?

— Relaţii de vecinătate, face poponarul cu testicole-lipite; nişte amărâţi pitoreşti care se dedau la o parodie pornografică:

Îi face amatori, el profesionistul cu paiete şi pană-n târtiţă. Normal. Ierarhia este o scară care îi serveşte omului drept şiră a spinării, cum n-ar fi ratat s-o scrie Paul Bourget, dacă ar fi ştiut să scrie. Farmecul vieţii sociale este să ai gorobeţi deasupra, şi mai ales gorobeţi dedesubtul tău. A domina şi a escalada sunt cele două mamele ale societăţii.

— Apoi? revinlaoilemele – eu.

— I-am răspuns că da, cunoşteam acest curios trio. Atunci, a avut un râs vrăjit şi mi-a băgat mâna între picioare, uşurel, ca un amic poznaş. O mână de căpcăun! Mă trec fiorii gândindu-mă… Pe scurt, puşlamaua asta m-a întrebat unde locuiau cele trei cartoafe în chestiune. Ce să-ţi zic… Ca şi cum lumea cu care te-ntâlneşti şi-ar purta adresa pe spate, ca sportivii numărul.

„I-am atras atenţia. Atunci, banditul ăsta cu ochi de oţel mi-a declarat pe şleau: „Va trebui totuşi să-i găsesc înainte de miezul nopţii, am un tren la miezul nopţii patruzeci.” Am luat-o drept o poantă, asta m-a amuzat – şi nu zici că se supără dintr-o dată. Imediat o mutră ca o mască de luptător japonez! O expresie de ucigaş – şi nu exagerez.”

— Nu, păpuşico, admit eu, nu exagerezi.

— Aşa stând lucrurile, l-am sfătuit să se ducă să caute la capătul străzii, la *Barul Frăţânilor*, pentru că în curtea lui îşi depozitează materialul cei trei glumeţi.

Jean-Louis îşi trage rochia de mireasă, apoi îşi pune minunata lui perucă. Rochia are nasturi, care nu servesc

însă decât la împodobire, căci se ajustează cu ajutorul închizătorilor adezive, ceea ce este mai propice pentru *strip-tease*.

În picioare în faţa marii sale oglinzi pivotante, travestitul îmi ciripeşte:

— Nu vă inspir, comisare?

— Ba da, zic eu, dar prefer să nu-ţi spun ce.

••

a *Barul Frăţânilor* se află Puica, patroana, un soi de pahiderm transformat în femeie de către o sfânta Vineri în stare de ebrietate. Stil „casieră la Grand Café”. În privinţa coafurii, s-a oprit la Toulouse-Lautrec. Este lăbărţată pe casa ei de marcaj, Puica. De fiecare dată când o openeşte[2], trebuie să deplaseze, la dreapta, apoi la stânga, cei doi saci de făină care-i servesc drept piept. Privirea ei leşioasă este la fel de profundă ca două ouă prăjite cu gălbenuşurile sparte, şi o foloseşte ca să mă privească apropiindu-mă, cu expresia promiţătoare a unui şef al vămilor căruia i se aduce un tomobilist al cărui portbagaj e plin ochi cu heroină pură.

La tejghea, un bătrân ciumete boşorogit, în ţoale de ospătar, clăteşte pahare într-un lighean a cărui apă n-a mai fost schimbată de la moartea generalului de Gaulle. Mă prind din prima, uite-aşa, că dna Puica e văduvă de ceva vreme, lipită binişor cu amicul ei de crâşmă, care o meştereşte probabil straşnic, la iuţeală, după socoteala de seară, când a terminat de răsturnat scaunele pe mese. Mă îndrept spre casa de marcaj, cu surâsul însufleţit al unui manechin lăudând pe un afiş meritele unei loţiuni solare sau ale ţigărilor mentolate Cutare. Dar mutra mea promiţătoare o lasă la fel de rece ca şi descoperirea lui Dumont d’Urville în 1840[3]. Înţelegând că nu voi obţine nimic de la ea de bună voie, îi arăt ţidula mea, ca s-o fac să vorbească de nevoie.

Trio susula? Păi da, cunoaşte. Mai ales pe cumnat, dl. Prinţ, care a fost contabil pe vremuri şi care o ajută în

2 To open (engl.) – a deschide. (n.tr.).

3 Ţinutul Adélie din Antarctica. (n.tr.).

declaraţiile ei de impozit. Ce fac ei, toţi trei, în fundătura Paştebuci, n-o priveşte. Da: le permite să-şi parcheze în curtea ei materialele, care nu ocupă prea mult loc, din moment ce e vorba de un cărucior de copil conţinând două proiectoare, o pânză mare şi un scaun pliant.

Şi ce, poliţia n-o să înceapă să le facă mizerii acestor oameni cumsecade, nu? Vremurile sunt grele, fiecare se descurcă cum poate, nu? Poţi să vezi chestii şi mai jegoase, în cinemaurile porcoase, nu? Cu scule în grosplan şi ţâşniri de sloboz în chip de foc de artificii, pe ecran lat, Vistavision, color. Şi de efectele de sunet, ce ziceţi? Aţi auzit efectul sonor clipocit? Ei, fir-ar a dracului!

Şi e tolerat, nu? Mai mult: statul încasează impozite pe scârboşeniile astea. Ea, personal, a vizionat una, din pură curiozitate, ca să-şi dea seama până unde se poate ajunge, şi degradarea completă a moravurilor, toate astea… Nu-şi credea ochilor înspăimântaţi, nu mai mult decât urechilor, aşa o pădure de sule aţintite clasa-ntâi şi păsăricile astea asemenea unor uşi de metrou, drăcia dracului! Şi acum venim să căutăm noduri în papură pe chestia zbânţuielilor drăguţului trio? Ce alta face, mă rog, dl. Adolf, decât să-şi reguleze propria nevastă? E datorie conjugală sau nu, ai, ce mama naibii? Exagerează cumva?

Oare cu muierea sau cu cardinalul Marty şi-o trage el, artistul? Şi la scena finală, cine-l face să se slobozească elegant: propria-i soţie sau Alteţa Sa Rarissimă Contesa de Paris? Unde se poate dovedi atentatul la pudoare? Hai?

O las să se golească de ofurile ei inexplicabile.

După care scot un suspin puternic care face să palpite o meşă rebelă din cocul ei în formă de tiară.

— Descărcaţi prea multă adrenalină, dragă doamnă, zic eu, ceea ce vă accelerează ritmul cardiac, vă dilată bronhiile, vă ridică presiunea arterială şi vă încetineşte digestia; în ritmul ăsta, veţi carboniza porţiunea medulară centrală a suprarenalelor dumneavoastră şi, cine ştie? ne veţi meşteri un infarct, între două degustări de calvados. Felul în care vă ambalaţi îmi pare a fi la dumneavoastră o marotă. De ce să vă fi străbătut menopauza cu capul sus,

dacă trebuie apoi să vă expuneţi deliberat altor riscuri? Ce-ar gândi fidela dumneavoastră clientelă dacă, într-o dimineaţă, s-ar izbi de oblonul tras purtând inscripţia „Închis pe motiv de deces”… Gândiţi-vă cel puţin la ea, dacă nu vă gândiţi la dumneavoastră, micuţă temerară.

Pe măsură şi în timp ce debitez, ochii săi, gura sa, se dilată şi pariez tot ce vrei pe ce nu vreau eu, că anusul ei face la fel.

Îmi pun la loc ţidula curcănească.

— Aseară, târziu, a venit un tip să ceară adresa scumpilor dumneavoastră protejaţi şi i-aţi dat-o, exact?

Ea îşi mişcă încet frumoasa tărtăcuţă de casieră cu melancolii bovine.

— Am ghicit, atunci continui: tipul s-a dus imediat la dragii noştri artişti de gen şi i-a curăţat cu focuri de pistol, pe toţi trei. Şase gloanţe în total, veţi avea toate precizările în ziarele de mâine dimineaţă; pe mine personal să mă scuzaţi, n-am timp să mă lungesc cu detaliile, căci sunt însărcinat să găsesc asasinul.

Cumătra o încasează drept în bot! Mă fixează aşa cum priveşte o stridie lămâia pe un platou garnisit cu gheaţă pisată. Şovăie încă să respire, se decide pentru, adună trei metri cubi de oxigen cu plămânii şi îi restituie sub formă de gaz carbonic.

— Ai auzit, Aldo? gâjâie ea cu joasele coardelor sale vocale.

Bătrânul chelner care n-a auzit nimic spune ce anume doamnă, ea îi behăie cu o voce sarahbernhardiană asasinatul în triplu exemplar cu figuri libere la sol al amicilor lor, ceea ce aflând, bătrânul ospătar îşi scapă paharul, care absolvise şcoala ligheanului în mod strălucit.

El adaugă din proteză, că Dumnezeul meu nu-i posibil! Deşi a fost de-a dreptul, afurisită de căzătură bătrână imbecilă, ramolită, confuză şi anacronică.

— Ascultaţi-mă bine amândoi, fac eu, sunteţi singurele două persoane care l-au văzut pe omul ăsta în plină lumină. Aşa că o să veniţi cu mine până la laboratorul poliţiei unde, ca-n minunatele foiletoane televizate, se va

stabili după indicaţiile dumneavoastră, un portret robot al ucigaşului.

— Dar nu e ora închiderii! obiectează amazoana casei de marcaj, deja răguşită niţel.

— Dacă aţi refuza să colaboraţi cu poliţia, aţi risca să nu mai fie cea a deschiderii timp de mai multe zile, drăguţă doamnă.

— Aş vrea s-o văd şi p-asta! se răscoală Puica.

— Nu depinde decât de dumneavoastră! contrez eu.

În cele din urmă, ochii mei îi abat privirea.

Ea se ridică gâfâind, coboară de pe tronu-i crâşmăresc.

Se dovedeşte că odată deşurubată, măsoară un metru cincizeci cu tot cu tocuri înalte.

••CAPITOLUL JOI[4]

„Pentru voi e un lucru fără valoare, dar pentru mine asta n-are preţ. Dacă nu mi-aţi fi furat decât porthartul, nici nu m-aş fi deranjat măcar!”

Cu un gest clic, opresc micul casetofon.

Bătrânul rămâne impenetrabil îndărătul dublului ecran al biroului său şi al ochelarilor lui Porsche cu ramă pliantă. Aceştia din urmă sunt justificaţi de apariţia unui ulcior pe care n-ar accepta să-l arate inferiorilor săi, de altfel nici superiorilor. E ursuz nevoie mare din cauza acestui ulcior, ulcaraliu. A fost supranumit Amar Nicu, în acea perioadă, Ahile cel iute de picior.

Şi-a pus deja de zece ori textul cuvintelor pronunţate de ucigaş acasă la expozanţii de dosuri.

Culege portretul robot aşezat pe mapa sa de birou şi se-ntoarce pentru a-şi putea ridica bicicletele negre fără să-mi arate furunculul în formă de grăunte. Studiază rezultatul asociaţiei Puica-Aldo-Mathias. Fotografia trucată ar fi cea a unui bărbat în jur de treizeci şi cinci de ani, cu privire egală şi rece, cu pomeţi înalţi, cu frunte îngustă, cu nas drept, cu gura uşor strâmbată. Fascinant, dur şi vag seducător, acesta mi-ar fi rezumatul personajului fictiv obţinut prin tatonări. I se citeşte pe faţă cruzimea liniştită,

4 Dedicat lui Vineri.

un calm de neînfrânt şi o senzualitate nestăvilită.

Şeful îşi coboară ochelarii şi aruncă imaginea pe birou.

— Bun, avem de-a face cu un ucigaş profesionist. A riscat anchetând el însuşi pentru a avea adresa celor trei indivizi. De ce a riscat, San-Antonio? Răspunde.

— Pentru că trebuia să recupereze rapid obiectul ce nu putea să folosească altora dar care, pentru el, prezenta o importanţă capitală.

— Foarte bine. Deci, s-a dus să-şi caute bunul. Şi de ce a ucis trei persoane, trei: două şi una, din moment ce-şi regăsise obiectul?

— Pentru că nu trebuia ca vreunul din cei trei pehlivani să poată descrie chestia.

— Ei bine! Bravo! Da: bravo, o spun deschis. Iată un raţionament excelent: parcă mă aud. Acum, spune-mi, San-Antonio, o întrebare marginală, în afara concursului: ce mi-a venit să-ţi încredinţez o banală chestiune de asasinat, dumitale, specialistul afacerilor echivoce?

Îl privesc. Dar târfele lui de sticle sunt vopsite într-aşa un hal încât e imposibil să-i ghiceşti privirea. Ahile fără ochii lui decoloraţi, e aproape altcineva. Din fericire îi rămâne calviţia sa arătoasă, frumosul său costum albastru la două rânduri, rozeta onoratei Legiuni şi mai ales vocea sa de extrem şef.

— M-am întrebat deja, domnule director.

— Şi ţi-ai dat răspunsul? ironizează el.

— Ei bine, am crezut că e din cauza faimosului obiect misterios la care se face aluzie. Şi apoi mi-am spus că motivaţia dumneavoastră venea din altă parte. Am operat o rapidă anchetă care mi-a revelat ceea ce dumneavoastră aţi ştiut imediat, graţie perspicacităţii ce vă caracterizează.

Un mic lins în trecere nu e de neglijat.

Limbă express. E umezit din start, directorelul. Prin surprindere, el care salivează atât de uşor din momiţe.

— Am aflat că gloanţele care-i seceraseră pe cei trei pârliţi au fost trase cu arma ce l-a ucis pe Armando

Calamita, ministrul italian.

Mă caţăr în stima Bătrânului ca un taifun jamaican pe scara lui Beaufort. Cât pe-aci să-şi scoată ochelarii, atât îi e de vie surpriza.

— Perfect, spune el.

Îmi întinde mâna.

Caută ceva definitiv de zis.

Găseşte.

— Încântat să te cunosc, San-Antonio.

••

— leci în navigare? se neliniştеşte Master Béru, văzându-mă că examinez Mersul trenurilor.

— Nu încă, mormăi eu, dar chestia nu-i imposibilă.

Tot udându-mi degetul arătător şi întorcând pagini, termin prin a depista ceea ce căutam.

Aminteşte-ţi, idiot blazat, Jean-Louis, drăgălaşul travestit, mi-a relatat o remarcă a ucigaşului cum că trebuia să-i regăsească într-o viteză pe cei trei muşchetari ai coitului urban, având în vedere că trebuia să ia un tren la miezul nopţii patruzeci.

Pe moment crezusem că aruncase asta ca o poantă. Şi apoi am cugetat… Şi ştii de ce? Pentru că ziarele anunţă pe *first page* că greva acarilor cerului continuă. Deci, în prezent, Franţa este lipsită de avioane, deci e inevitabil, când se poate, să te mulţumeşti cu trenul. Şi atunci, în plăcutul meu cap confortabil, super echipat, se efectuează o gimnastică. Îmi spun: „Dacă există un tren care pleacă la miezul nopţii patruzeci, sunt mari şanse ca omul să fi spus adevărul şi să-l fi luat.”

Ori, există un tren care o-ntinde din Gara de Nord la ora zero patruzeci, ceea ce corespunde cu acel miezul nopţii patruzeci anunţat, de ucigaş. Acest tren este Paris-Londra.

Închid Mersul trenurilor, gânditor. Claudette bate la maşină cu o energie crâncenă care îmi dă de înţeles că munceşte în beneficiul propriu.

Mă duc să mă aplec peste claviatura ei zisă universală.

— Despre ce e vorba? întreb eu, desemnând textul care se deapănă sub degetele ei de zână şi care spune strălucit aceasta: „Un crepuscul de catifea, deja presărat cu stele scânteietoare, se întindea peste câmpia adormită…”

Ea dă din cap.

— Dactilografiez romanul unui tânăr scriitor cu care am făcut cunoştinţă recent şi care n-are posibilitatea de a-şi plăti o secretară…

Termin de citit pagina în lucru.

— N-aş vrea să-ţi dobor în flăcări idolul, copila mea, dar nu-i un Victor Hugo geniul ăsta al tău!

Claudette murmură fără a se întrerupe din bătut:

— Avea o rangă mare, Victor Hugo?

— Habar n-am, frumoasa mea.

Cu o mişcare a bărbiei, ea indică foaia care se înnegreşte:

— Fiindcă el are. Aşa că pentru mine, talentul lui e, cinstit vorbind, o problemă secundară.

O las să-şi aducă piatra la edificiul unei cariere şi îl înhaţ pe Bérurier de-o aripă.

— Vino, Grasule, să dăm o tură la Gara de Nord.

— Bună idee, apreciază Mamutul, ştiu o braserie la doi paşi unde se haleşte cea mai bună varză călită din Paris.

Răsună un zgomot îndepărtat de apă trasă. După puţin timp, se vede ieşind din closet taica Pinaud, mai înverzit şi mai complet dărâmat ca niciodată.

— Nu se rezolvă, ne spune minunatul bărbat. Am comis o nebunie, ieri pe seară, la nişte prieteni: am mâncat pepene galben ca să nu-i refuz. Şi la mine, pepenele galben nu iartă. Adaugă la asta că au servit apoi o omletă mexicană cu mult ardei iute şi o să-nţelegi dezastrul meu intestinal din dimineaţa asta.

— Trebuie c-o să haleşti mult orez, preconizează doctorul Bérurier.

— Urmează-ne, Băbătie! comandai eu.

— Dar-r-unde? Dar-r-unde oare? se lamentează din

start fosila.

— Gara de Nord.

— Aşa dărâmat cum sunt?

Bérurier îi taie scurt obiecţiile:

— Nu-ţi fă probleme, e plină Gara de Nord de closete, amice!

••

Şi deci, iată-ne plecaţi, trio faimos, nu prea fercheş, dar niţel cam ilustru, într-o escapadă despre care, la naiba, o să-mi spui dacă ţi-a plăcut. Cu condiţia să te-ntorci!

••

a gara *of the North*, îmi dispersez cei doi excelentissimi copoi, echipaţi fiecare cu poza robot a ucigaşului, pe un peron de gară, respectiv cu *the same* prilej, pe un drum de seară. Au drept misiune să dibuiască pe cineva susceptibil de a-l fi reperat pe omul nostru în trenul de Londra, în noaptea asta.

Cât despre mine, mă îndrept spre rezervări, făcând următorul raţionament: „în acest moment: avion nu, deci iureş pe trenuri”. E mai sigur să reţii! Deci, mergi la rezervări. „Simplu, fără cusur.” Îţi place?

Funcţionarul este o doamnă agreabil de privit, fie şi printr-un ghişeu. Tip meridional. Mustaţă fină, păsărică creaţă, peri pe craci – aceste ultime două rubrici aparţin departamentului „presupuneri”, surâsul curtenitor al persoanei căreia i se înfundă un vătrai înroşit în rectum după ce a fost făcută să absoarbă o ceaşcă de ulei clocotit (şi de ricin).

Îi arăt ţidula mea. Ea încearcă să se descreţească, adică face grosul operaţiei, rezervând restul scalpelului unui chirurg estetic. Profitând de această pregătire, îi produc poza „omului”. Ea o contemplă o bucată de timp, înălţându-şi sprâncenele, apoi coborându-le pentru a le ridica din nou, şi tot aşa, ca nişte mici aripi însărcinate să-i conducă frumosul cap păros în nori.

— Este un portret robot, remarcă ea cu tonul cuiva cu care „nu-ţi merge”, sau atunci doar pe la spate şi cu consimţământul său şi cu vaselină.

— Exact.

— Vreţi să ştiţi dacă l-am văzut pe tipul ăsta?

— Hiper-exact.

Ea bălăngăne din ţeastă.

— Da, îl recunosc.

Începe un ciripit în inima mea, ca dimineaţa, în grădina hotelului, în timpul vacanţelor tale pe Coasta de Azur.

— A reţinut un *single* pentru zero patruzeci şi opt de Londra, care a plecat azi noapte.

Are un delicios accent *foot-black*[5], damicela, care cârlionţează în urechi şi îţi melodizează sufletul. Cu asta şi un chilot curat, ea ţi-ar aprinde orice gagiu normal constituit.

— I-aţi dori probabil numele?

Farmecul number uan, al încântătoarei, este că e inutil să-i pui întrebări ca s-o faci să vorbească. Trăncăneşte din start; ştie dinainte ce aştept de la ea şi-i dă drumul cu o bunăvoinţă care se apropie de sublim şi chiar îl depăşeşte fără să semnalizeze.

Iat-o că înhaţă un registru cu copertă verde, lăcuită, îl deschide la pagina care trebuie şi arătătorul ei n-are de scotocit mult pentru a indica numele aşteptat.

— Jan Stromberg, spune ea.

Şi-apoi, scumpa şi amabila persoană, îşi ferecă frumosul ei caiet, îşi încrucişează mâinile durdulii deasupra şi mă săgetează cu o privire modest triumfătoare.

— Ah! drăguţă doamnă, îi spun eu, dacă toată lumea s-ar arăta atât de cooperantă şi de eficace, meseria de poliţai ar fi accesibilă chiar şi intelectualilor. Omul ăsta a venit personal să-şi facă rezervarea?

— Nu: a făcut-o prin telefon, dar a trecut s-o ridice.

— Descrieţi-mi-l, vă rog.

Ea mi-l personifică pe numitul Stromberg cu un lux de amănunte încă necolectate, care mi-l fac prezent într-

5 Foot-black (engl.) = pied-noir (franc.) = francezi instalați în țările Africii de Nord până la independența acestora. (n.tr.).

aşa o măsură, încât aş putea să-l tutuiesc.

Îmi reîngrop documentele şi mulţumesc cât cuprinde, atât de vie, profundă, inoxidabilă, îmi e recunoştinţa. Şi-ţi declar că la prima ocazie, odată ancheta mea încoronată de succes, o să vin s-o aştept într-o seară la ieşire şi o să mergem să sărbătorim asta la „Marele Duce”, cu ajutorul unei verze călite, deoarece cartierul este propice, şi că apoi o s-o duc să-mi viziteze peste poate demisolul în stil renascentin, acolo unde sunt adunate cele mai bune stampe japoneze din Paris şi de la periferia lui.

Ea ghite, înghite, se încurcă, se descurcă, îmi flutură un zâmbet-şef, se fandoseşte, mă inundă (hertziană) şi îşi transformă, după toate probabilităţile, slipul în Spontex pentru veselă. Cât e de feeric.

În ăst timp, o femeie tânără se prezintă la ghişeu. Bine înţolită cu un compleu Leonard, blondă, sau prefăcându-se admirabil, machiaj de vis, privire greu de descris, verde sau căprui deschis, în funcţie de culoarea cerului şi starea ta sufletească.

— Arabella Stone, am o rezervare pentru Londra, la clasa întâi.

Funcţionara deszâmbeşte, redevine profesională, scotoceşte acolo unde trebuie şi scoate o chitanţă de rezervare al cărei cost îl percepe pe loc; bum! Vedeţi la casă!

Şi chiar atunci frumoasa blondă spune foarte exact şi inexorabil lucrul ăsta pe care îl las meditaţiei tale depline şi întregi:

— Pot să-mi permit să vă cer o informaţie?

Şi cerând-o, strecoară prin ghişeu o hârtie de cincizeci de puncte pliată în patru.

— Despre ce-îi-e vorba? întrebă rezervatoarea.

— Aş vrea să ştiu dacă un prieten de-al meu a putut să ia trenul, azi noapte; Dl. Jan Stromberg.

Auzind asta, eu, mă cunoaşteţi, închid ochii ca să nu fiu distrat când recit cele cinci *Pater* şi cele trei *Ave* pe care trebuie să le achit Providenţei, T.V.A.[6] inclusiv, ca să-i

6 Taxă pe valoarea adăugată. (n.tr.).

mulţumesc pentru acest dar fabulos pe care mi-l face în faţa şi sub nasul meu.

Funcţionara mă priveşte ca şi cum un senegalez i-ar oferi sula prin ghişeu spunându-i că e ciocolată elveţiană. Te asigur că o cerere ca asta, într-un astfel de moment, o lasă mască. Eu aici, anchetând, şi această Arabella Stone care…

Are prezenţă de spirit, Antonio ăsta. Prin mimică, îi indic mustăcioasei că trebuie să-şi conserve stăpânirea de sine. Reuşeşte. Simulează foarte bine că-şi cercetează afurisitul de registru. Declară că da. Dl. Stromberg şi-a ridicat într-adevăr rezervarea.

Persoana nu lasă să se vadă nimic din sentimentele ei, murmură un foarte politicos mulţumesc şi se ia la plimbare în direcţia peroanelor, căutându-l pe al trenului său.

Drept pentru care, nu rămân mişcat.

— Îmi trebuie trei locuri pentru London, declar eu cuceririi mele.

— Complet.

— Nu pentru mine. Rechiziţionez, scumpo.

Se lasă convinsă şi-mi pasează biletele familiei Flegmăcescu. Din acel moment am nevoie să-mi recuperez valoroşii arcaşi. Pentru Béru, nu-i greu: e la tejgheaua bufetului în compania unui hamal. Cum apar, semaforează ca să m-alerteze.

— Hei! am noutăţi, Bătrâne. Gorobetele nost’ a luat într-adevăr rapidul de noapte. Iosif Iobagă, aici prezent, ce-am onoarea să-ţi-l ’duc la cunoştinţă, el i-a cărat boccelele. ’Şa-i Iosif?

Încuviinţare a interpelatului.

— Bravo. Unde-i Pinuche?

— La budă, pepenele lui, n’s’aranjează de loc. Ne face o superbă enterită, bietul mieluşel.

— O să ne-o termine în tren. O ştergem la Londra, plecarea în treizeci şi cinci de minute, peronul 3.

— Atunci tre’ să mă duc şi să-l caut, oftează Mister Malac, el la closet, ca să-l recuperezi, tre’ să-ţi dai silinţa,

cu atât mai mult cu cât s-a încuiat cu un Paris-Match şi şi-a uitat ochelarii.

Zece minute mai târziu, pe peronul 3, îi văd întorcându-se pe amândoi fraţii mei Karamazov. Pinaud, care nu şi-a terminat de tras pantalonii, se deplasează în mici salturi cangureşti. Grasul, serviabil, îi duce haina şi pălăria.

••

azardul continuând să aranjeze bine lucrurile, ne găsim în acelaşi vagon cu Miss Arabella Stone, la trei compartimente de al ei. Sub pretextul de a fuma un trabuc Davidoff *number two* pe coridor, o benoclez discret. Ea buchiseşte o carte în engleză, cu un aer foarte serios, cu picioarele încrucişate şi rochia trasă peste genunchi.

Mă-nnebunesc după femeile convenabile. Mă excită. Ca şi fufele, de altfel. În fapt, toate persoanele acestui sex au şanse la mine, dacă n-am eu întotdeauna la ele.

Fumez, spunându-mi că totul e cam prea frumos ca să fie veridic. Asta se petrece ca în romanele din *Colecţia Roşu şi Auriu*. În general, mandea nu scrie pentru cititorii între cinci şi zece ani.

Pinuche iese ca un nebun pe coridor, cu ochii bulbucaţi, nădragii în descheiere.

— Continuă! Continuă! urlă el: pepenele, pepenele! Şi porcăria aia de omletă mexicană!

Este interceptat de controlor care se aţine primejdios în acel moment, neras proaspăt, livid, cu ochii subliniaţi de brun vineţiu, cu patru dinţi lipsă în partea dinainte a claviaturii, cu sacoşa sa, spărgătorul său de nuci şi delicatul său miros SNCF.

— Biletu’, fiţamabil!

Pinuche obiectează:

— Mă duc la toaletă!

— Biletu’, vă rooog! insistă trolorul pe-un ton care pretinde imediat.

Pinuche se resemnează să-şi caute biletul gemând de prea multă reţinere. Ceea ce făcând, îşi scapă izmana, care-i cade la picioare ca o fustă de târfă ce tocmai şi-a

încasat dreptul.

Are gesturi frenetice.

— Nu mai pot, nu mai pot, se lamentează el. Sunt la capătul…

Nu va spune niciodată a ce, scumpul drag. Racheta zburătoare! Vagon de clasa întâi sau nu, e prea târziu. Fatalitatea nu aşteaptă, ignoră orice discriminare, orice spirit de castă.

Pinaud îşi dă drumul pe coridor, sub ochii increduli ai controlorului, ai unei doamne bătrâne înarmată cu un pechinez, ai unui general în retragere, ai unei adolescente cu coşuri, ai un negustor de vinuri şi spirtoase. Tunurile din Navaronne!

Mă grăbesc să mă înapoiez la compartimentul meu, lăsându-l să iasă singur din rahat. Vrrum, vrrum! Făcând pe moto extrem de cicletă cu bătrânul lui anus boţit, devastat, ieşit din uz comun, Pinuche. Draga Băbătie, relicva foarte scumpă, deliciosul omuleţ, chaplinesc un pic, vă spun eu. Vrrum! Fleoşc! Racheta zburătoare! Uite-aşa, în plin tren, în faţa oamenilor de oroare, mai oribili decât dejecţiile lui. Şi fleoooosc! Şi încă una, cu neputinţă de oprit, dizenterică dincolo de orice criteriu, care i-ar lăsa neputincioşi pe doctorii cei mai calificaţi, diplomaţi de peste tot, supradecoraţi, aşa cred eu. Şi rap, rap, rap! De câte trei ori, de zece, de o sută! Bum badabum! Nesecat! Lampă de sudură, aşa cred eu. Compresor! Vopsire cu pompa! Noul designer al Seneceef. Pictor anal, hiper-supra-realist. Fleoooşc, fleooşc! Bun aşa! Nădragi lăsaţi. Chilot deja evacuat în urma unui precedent accident de parcurs. Înaltă scatologie, fiul meu! Şi cine n-a visat, într-o noapte, că defeca în public? Cine nu s-a văzut în mare căcare, în timpul unei slujbe? Cine oare n-a fost constrâns, într-o zi, în faţa semenilor adunaţi, să comită funcţia eliberatoare cea mai intimă? Mulţi se regulează în grup, dar să se cace? În afara câtorva actori pe care îi cunosc? Că eu, cu proprii mei ochi, am avut priveliştea unei doamne, la muzeul Ermitaj din Leningrad. Jur, am martori de depus la dosar. În plin muzeu, măţăraia în pierzanie!

Ffffleosc! Şi chiar, să-ţi spun: bărbatu-său îi ţinea poşeta în timp ce ea se murdărea, psalmodiind scuze de jur împrejur! El, cel mai căcat dintre ei doi. O încasa pe cipici, foarte nefericitul soţ. Acasă la Ecaterina cea Mare, Petru cel Mare, Brejnev cel Mare. Pe parchetele ceruite. Capodopere în pericol în locuinţă. Bum! În sănătatea Sfintei Rusii! Un sărman fund francez, din Aubervilliers, sau din Toussou-le-Noble, Concarneau, La Verpilliere, sau alte locuri mai mult sau mai puţin comune. Ţinea geanta căcăcioasei lui, Moş Tolomac. Că-l revăd: păr cărunt, cămaşă verde cu mâneci scurte. Consternat de-a fi venit de atât de departe ca să căcăţeze un loc atât de august, August, prin cotoroanţă interpusă.

Şi toate acestea, sunt fapte de viaţă, vezi tu… Degeaba îndrugă ei: „Mda, Santantonio, gură ne-nfrânată, duhnitor, grosolan personaj, oficiant al rahatului” şi altele încă pe care le ghicesc, cum ghicesc tot ce este spus şi declarabil, făcut şi realizabil; degeaba zic ei, pârliţii cu feţele jalnice, degeaba, nimic nu mă va împiedica să am cruntă dreptate, eu, Antonio aflat în trecere. Motiv să înşir astfel, de-a lungul scurtului meu drum de la un punct la altul, să înşir aceste fapte de viaţă abjecte ale vieţilor noastre plictisitoare, fără orizont, puerile, prosteşti şi slabe de înger. Motiv să văd şi să declar ceea ce văd, fără ură şi fără teamă de oameni sau de cuvinte care mă aşteaptă totuşi la cotitură.

În compartimentul nostru, Béru sforăie în trombă, în trompă de asemenea, şi chiar cu surle şi trâmbiţe, incomodând un cleric ocupat să citească „*Lui*”, sub o învelitoare neagră şi o mamă de familie îndopându-şi cu bomboane plodul; care aduce cu un oarecare pitic mare căzut dintr-un gigantic baobab.

Sfârşesc prin a-l imita, scufundându-mă într-o dulce somnolenţă feroviară propice erecţiei; care-mi aduce un vis splendid, cu gagici frumoase la nesfârşit, goale şi dezmăţate la maximum.

Vacarmul fierătaniei mă smulge.

Redeschid ochii asupra unui cotidian prăfos şi care

pute. Trebuie spus, pentru a susţine această ultimă afirmaţie, că alături de mine se află un Scoţian prost şters la fund, a cărui fustanelă răspândeşte un miros tonic de pompă de hazna. Uitându-mă de două-trei ori, îmi dau seama că Scoţianul în chestiune nu e altul decât Cezar Pinaud. Băbătia îmi adresează o înclinare jalnică a capului.

— Pantalonul meu e *kaputt*, am fost nevoit să-l arunc pe geam.

— Şi asta? întreb eu indicând fustanela imprimată cu emblema S.N.C.F.

— O pătură pe care mi-a împrumutat-o controlorul, după ce m-a pus să semnez o chitanţă şi să plătesc o garanţie. Întrucât ne aflăm pe o cale ferată care deserveşte insulele britanice, un bărbat în fustanelă trece neobservat.

Încrezător, îşi reaprinde chiştocul.

Preotul cere doamnei permisiunea de a coborî geamul, pe chestia mirosului.

Doamna spune că mda şi că asemenea oameni n-ar trebui să călătorească.

Pinaud, imun în materie (fecală), se străduie să-i nareze gastrita lui şi cum degenerează ea când comite fatala eroare de a consuma produse inadecvate. Asta sfârşeşte prin a interesa persoana. Cu blajinătatea lui, Hodoroaga Doagă reuşeşte să-şi facă uitat mirosul.

În scurt timp, după ce s-a vorbit mult despre pepene şi despre omletă mexicană, ajungem la Victoria Station. Scumpă bătrână gară, atât de intens englezească!

Edificiul cel mai britiş, fără îndoială, după Buckingham Palace.

Îmi adun auxiliarii (unul se numeşte Avea şi altul Afi) pentru o conferinţă în cerc (deci o circonferinţă) la vârf:

— Atenţie, iezii mei, aţi reţinut-o pe gagică, nu-i aşa? Fiecare dintre noi va începe s-o fileze separat pentru a ne multiplica şansele de a nu o pierde. Am cumpărat lire înainte de plecare, o să vi le pasez.

— Dacă tu crezi c-o să avem timp să cântăm! mormăie Umflătura.

Scot bancnota cu efigia dnei Edimburg născută Windsor şi demonstrez Majestăţii Sale Béru I-ul că există lire şi lire.

Şi aici, convoiul stopează în scrâşnete de fierărie şi un difuzor fonfăne în engleză că am ajuns.

Călători fără bagaje, ne deşurubăm pe peron. Londra are un miros specific, care este cel al cartofilor prăjiţi reci şi al hârtiei de ziar mucegăite, strâns împletite.

Dar iubesc mirosul ăsta. Acest oraş este pentru mine o continuă încântare, fără să ştiu să explic de ce. Aici mă simt bine, cu îmbătătorul sentiment de a regăsi în fine o ţară pe care ai părăsit-o de foarte multă vreme, sau chiar înainte de a te fi născut.

Mă apropii de Arabella Stone ca să nu o pierd în mulţime. Asta îmi permite să-ţi afirm un lucru: are un fund nemaipomenit, fabulos de-a dreptul. Contemplându-l, înţelegi în mod formal că ăsta e într-adevăr un fund, ăsta şi nu altceva. Celelalte nu sunt decât tentative avortate, rebuturi soldate, schiţe neterminate. Ce comoară! Ai urma-o până la capătul lumii, sau mai bine: până la Hotelul celor „Două Emisfere”.

Puhoiul se scurge greoi, ca întotdeauna în gări. Îi ai pe cei care au puţine bagaje şi sunt grăbiţi, cei care au multe şi se organizează pentru a le transporta, cei care găsesc altele, plus un purcoi de categorii mai puţin definite.

Arabella merge cu un pas susţinut, nefiind înarmată decât cu o geantă şi o valiză de mici dimensiuni. Se pregăteşte să părăsească peronul, când e brusc stopată. Atât de brutal, încât aproape c-o tamponez din spate, mai-mai s-o bag în ghips. Fac un pas în lături şi o depăşesc, cu un aer nepăsător. Dintr-o ocheadă determin situaţia: fata a fost abordată de doi bărbaţi şi conversează cu o voce very joasă. Unul dintre ei ţine ceva în căuşul enormei sale palme şi-l arată Arabellei. Continui molcom, încetinindu-mi pasul. Béru se aţine în dreptul meu.

— Ai văzut mişmaşul, omule? şopteşte fără mă privească.

— Fugi la ieşire să reţii un taxi!

El.

În acest moment, un bătrân Scoţian cu picioarele musculoase ca nişte beţişoare chinezeşti mă depăşeşte strigând:

— Repede! repede, *the lavatories*, *please*! Pepenele! Pepenele! Oh! Doamne! *Where are the lavatories*, *please*?

Scoţianul se pierde în mulţime pentru a se duce să-şi savureze destinul.

Escortatorii Arabellei ies din gară. Unul dintre ei adresează un semn discret unei maşini în staţionare, care avansează lent, sub privirea flegmatică a unui *policeman* imperturbabil. Trio-ul ia loc în spate.

Mă benoclez cu disperare, căutându-l pe Gras din ochi, chemându-l din tot sufletul, strigându-l cu undele mele intrinsece.

E în conversă cu un taximetrist nemulţumit. Care neagă din ţeastă.

Mă precipit.

— Poliţia! latru eu, urmăriţi Austin-ul negru care demarează.

Şoferul, un tip grizonat, cu figura de culoare cărămizie, mă măsoară cu ajutorul unei priviri cvasi-albe de bleu ce este.

— Hei! uşurel, *gentleman*! mi-o întoarce el. Drept cine mă luaţi?

— Drept un om care n-ar fi nemulţumit să încaseze zece lire ca bacşiş, răspund eu cu o prezenţă de spirit feroce, prezentându-i bancnota incriminată.

Tipul, continuă să imperturbeze, totuşi ia *bank*-nota şi oftează:

— Prefer genul ăsta de argument, *gentleman*.

— O să-i pierdem! mă impacientez eu, constatând că nu demarează val-vârtej, aşa cum s-ar potrivi ocaziei.

Dar taximetristul nu-şi pierde controlul tărăboanţei sale.

— M-ar mira, spune el. Un regiment din garda călare e pe cale să defileze şi blochează momentan circulaţia.

Şi iată că râşniţa sa râşneşte şi ne hurducăie în fundul maşinii de urmărit.

— Crezi că aştia care au săltat-o sunt curcănei? murmură Béru, arătând cu degetul ţeava de eşapament a Austin-ului, stopată efectiv la câteva cabluri[7].

— După modul în care s-au petrecut lucrurile, s-ar putea crede, într-adevăr.

— Dar?

— Nu, nimic…

Mamutul nu se lasă dus de laconismul meu, dacă pot să spun aşa.

— Ai o alt' idee în cerebel, omule. Dă-i drumul, naşte!

— Asta seamănă cu o arestare, cei doi bărbaţi aduc a copoi, dar nu aduc a englezi. În afară de asta marea este albastră, cerul este verde închis, nu-ţi lăsa şliţul deschis.

— Seamăn' cu ce, dacă nu sunt nişte rosbifi?

— Cu altceva, Grasu'. În viaţă, eşti britiş sau altceva. Ei par să fie altceva.

În acest moment, şoferul îmbogăţit cu zece lire, cât se poate de sterling, declară cu frumoasa sa voce de bas constipat:

— S-ar zice că viaţa nu e pe de-a-ntregul roz în Austin-ul care vă interesează, *gentlemen*.

Scrutez. Efectiv, o portieră tocmai s-a întredeschis, şi cineva încearcă să o închidă. Ea se redeschide, este trântită iar. Asta durează un timp şi apoi, cel care vrea s-o păstreze închisă are câştig de cauză şi totul redevine O.K.

— Ea a-ncercat s-o şteargă, nu? remarcă Béru.

— Aşa s-ar spune.

Nu se poate vedea nimic prin geamul din spate, căci e prevăzut cu un fel de stor, zis veneţian, ale cărui lamele sunt pe verticală.

— Poate că am putea să-i dăm o mână d'ajutor, nu? Fiindcă dacă nu-i arestare, e kidnappaj, exact?

— Să vedem întâi unde o duc. Pot să mă înşel. Dacă din întâmplare ar fi vorba de copoi englezi, ne-ar sta bine să facem pe *commando*-ul sinucigaş în plin London.

7 Cablu – 1/10 dintr-o milă nautică. (n.tr.).

Dobitocii cu coame şi cuirase termină de defilat pe mârţoagele lor şi circulaţiunea se reia.

Puţin rapidă, din cauza densităţii traficului.

Să filezi o maşină, e floare la ureche. Ajunge să o ai în colimator şi să nu te laşi belit la un stop roşu. Taximetristul nostru este un expert. Evoluează în şuvoiul pestilenţial ca un pederast într-un pisoar din Montmartre. Trebuie să vezi cu ce brio merge, Johnny al nostru. Modul în care nu se lasă buşit, băgând mare când alţii riscă să ne belească, având grijă în acelaşi timp să nu ajungă paraşoc lângă paraşoc. Are filajul dezinvolt. Am nimerit un as.

Bérurier aruncă frecvente ocheade în spatele nostru, aşa că, în timp, manevrele lui ajung să mă calce pe nervi.

— În faţă se întâmplă chestia, Grasule, nu în spate!

— Mă întreb dacă Pinuche face parte din cortegiu, murmură el.

Şi şuşoteala lui miroase a melc gătit cu usturoi.

— Gândeşte-te: în momentul în care ne luam clienţi la plimbare, el căuta closetele din Victoria Station.

— Sper că le va fi găsit, conchide minunatul bărbat.

Presentimentul mă ciuguleşte de la capătul străzii.

— Pariez că ei acolo merg!

Mister Grăsan se apleacă să benocleze perspectiva. Zăreşte atunci ceea ce văd eu, adică o clădire opulentă, încununată de drapelul sovietic.

— A fost găbjită de ruskii? întreabă el.

Austin-ul trece de un portic păzit de militari. Stopează în faţa unei porţi care sfârşeşte prin a se deschide. Dispare în străfundurile ambasadei URSS.

— Asta este tot ce doreaţi să aflaţi, *gentlemen*? întreabă şoferul, flegmatic ca o poză oficială a Elisabethei Doi.

N-a încetinit şi-şi continuă drumul nonşalant.

— Da, oftez eu, asta-i tot.

— Vez' bine că ar fi trebuit să atacăm afurisita lor d'diligenţă în momentul în care piţipoanca a încercat s-o şteargă, îmi reproşează Enormul.

Nu răspund nimic, simţindu-mă prea culpabilizat

pentru. Şi totuşi, nu ne-am pierdut timpul. Ştim că afacerea triplului asasinat are ramificaţii internaţionale. Ne-am băgat cracii într-o drăguţă poveste de spionaj, ce mai. Asta-i şi părerea ta?

— Fiţi amabil şi duceţi-ne înapoi la Victoria Station, spun eu pilotului nostru.

••CAPITOLUL TROIA[8]

— Pen' ce ne-ntoarcem de unde am plecat? întrebă Bérurier coborând din taximetru.

— Trebuie recuperat Pinuche, nu? Şi apoi vom încerca să-i luăm din nou urma ucigaşului, din moment ce a debarcat aici.

— Tu crez' că au pus Popovii mâna şi pe el?

— Nu cred nimic, Grasule. Ca adeseori, acţionez înainte de a gândi, ca să-mi încălzesc circuitele. Te poţi preface că reflectezi, dar nu te poţi preface că acţionezi, iată de ce omul de acţiune este întotdeauna privilegiat.

Îmi răspunde că-da-fireşte-şi-ncă-cum. După care, ne întoarcem la peronul nostru de sosire. Eu mă pregătesc să mă interesez de Pinuche pe lângă uater closets, când un grupuscul prezidat de un *policeman* imens îmi captează atenţia.

Să te încrezi întotdeauna în presimţirile tale, atunci când eşti San Antonio.

Înaintez şi descopăr trei hamali ranchiunoşi, un sub-sub-şef de gară încremenit şi un *policeman* contrariat în jurul unui moş Pinuche despuiat până la linia de plutire. În loc să-şi poarte acoperitoarea ca pe-un şal (var), o poartă în chip de pled (oarie), adică pe umăr; şi nimic – cel puţin nu mult – nu este mai dezolant de contemplat decât acest sărman omuleţ de mare plăpânzime în şosete îndărătnice şi cârpite pe deasupra cârpiturilor, tirbuşonate peste târlicii săi de călugăr, în fundul gol (şi ce fund, Doamne! când îţi vine cheful, ne faci nişte feste!), cu haina boţită, cu pălăria informă, plouat la marginea unei baligi atroce al cărei autor este şi care se etalează pe nişte bagaje Vuitton neprevăzute pentru o asemenea mânjire.

8 Dedicat troienilor.

Hamalii insultă în faimoasa limbă a lui Shakespeare care a fost folosită, de la el încoace, în fel şi chip. Urlă arătând ultrajul, necuviinţa, nesimţirea tipic franţuzească a acestui fanfaron care, cu măruntaiele razna, a venit să se reverse peste un vraf de valize pentru *sleeping*. Şi declară că o să-şi pună sindicatul la curent cu această şicană. Că nicicând nu s-a pomenit un căcăcios de cea mai joasă speţă, venit de la antipozi sau de aiurea, defecând în plină Victoria Station! Şi că poliţistul îşi va face o afurisită a dracului de datorie de a-l aresta pe acest jalnic personaj cu anus profanator.

Dar poliţistul, în ceea ce-l priveşte, e un pic retras, mentalmente, faţă de aceste exigenţe. Aplecat asupra reziduurilor grăitoare, pare fascinat ca un laborant în faţa unui rahat de holeric. Cinstit vorbind, nu chestia (pentru că trebuie să-i spunem pe nume) îl pasionează, ci umila hârtie, de-abia mototolită, care o încoronează şi care nu este altceva decât portretul robot al lui Jan Stromberg. Pinaud, lipsit de hârtie de closet, s-a decis pentru această extremă. Era fie asta, fie paşaportul său. Din motive doar de el ştiute, a dat prioritate portretului. Şi acest portret: ţine-te bine, şi ţine-mă de asemenea puţintel, dacă tot o faci, acest portret prost robot, policemanul atletic pare să-l recunoască.

Spune, doar cu partea de sus a nasului, aproape numai cu sinusurile:

— Well, welll, wellll, welll.

Şi chiar, cu un curaj nebunesc (trăiască vajnicul Albion!) se sforţează să netezească documentul cu vârful rotunjit al pantofului său lustruit lună.

Unul care consideră purtător, pardon: oportun, să intervină, este fiul unic al Feliciei, scumpa mea măicuţă.

— Figura acestui om îţi spune oare ceva, sergent? îi pun întrebarea, chiar dacă nu-i sergent, dar aşa li se vorbeşte aproape întotdeauna în romanele poliţiste englezeşti scrise de străini.

Mă fixeşte, sau mă pironează cu privirea, la alegere.

— Vă cer iertare? face, pe un ton tocmai bun să-l

constipe pe Pinaud.

Îi arăt atunci ţidula mea curcănească, plus un alt portret robot al lui Stromberg.

— Acest om a omorât trei persoane la Paris, sergent, şi eu debarc la Londra pentru a lua legătura cu superintendentul Maxims de la Scotland Yard, vechi prieten de-al meu, căci noi ştim din sursă termală sigură că omul a luat trenul către capitala dumneavoastră de neuitat.

Imensul poliţist se dezgheaţă puţintel în jurul ochilor şi-mi acordă o încuviinţare nuanţată.

— Well, well, well, well, îmi explică.

— Pentru care, în faţa curajoasei dumitale atitudini care constă în a dori să netezeşti această hârtie, deşi nu se găsea în situaţia de a fi examinată, mă văd obligat să-ţi repet precedenta mea întrebare: figura acestui om îţi spune oare ceva?

Cititorul meu venerat de jos în sus şi mărginit de sus în jos, să nu se emoţioneze citindu-mi replicile bombastice (oferite de un bombardier), dar trebuie să-i reamintesc că ne aflăm în Anglia, unde nimic nu e comun, cu excepţia uneori a numelor proprii. Este deci judicios să te pui la unison şi să te comporţi anormal, dacă vrei să speri să te pierzi în mulţime.

Poliţistul mă întrebă pe un ton, ştii cum?

Da: suveran, suntem în monarhie aici!

— Deci n-aţi citit ziarele?

— Ce ziare? am eu zăpăceala neruşinată de a-l întreba, căci pentru el nu există decât *newspapers*-urile din ţinuturile sale.

— ZiareLE! îmi răspunde, punând articolul în majuscule de afiş, lucru pe care nu mi-l pot permite, vai, în această foarte modestă carte poliţistă de rahat, care mi-ar fi tipărită pe hârtie de closet dacă n-ai fi atent, cititorul meu asiduu, calibrat şi estimabil. Căci tu eşti acela care are dreptul la consideraţia editorului şi nu eu, umil ocnaş al peniţei care nu şi-ar permite nici măcar să-şi schimbe Rolls-ul fără să ceară permisiunea celui în drept (uri de

autor).

— Sosesc dintr-o ţară subdezvoltată, pledez eu – şi n-am avut încă timp să iau cunoştinţă de adevărata presă. Ce spun aceste eminente gazete?

Poliţistul, condescendent, fără să o ia pe scară:

— Un bărbat semănând foarte bine cu acesta (indică portretul lui Stromberg) a sosit cu trenul de noapte. Doi oameni neaparţinând poliţiei au încercat să-l reţină. Dar flăcăul, a tras imediat asupra lor, ca să scape. Unul din cei doi oameni a ripostat şi l-a atins la cap, rană fără gravitate totuşi, deoarece a reuşit să fugă printre linii. Cei doi oameni au fugit şi ei. Mă găseam pe peronul W, care este primul la stânga când soseşti. Am vrut să mă lansez în urmărirea acestui individ, căci dintre ei trei, era cel care se afla mai aproape. Dar m-a aţintit cu pistolul, care avea un amortizor şi-a trebuit să renunţ, căci ştiţi că, în Marea Britanie, noi nu suntem înarmaţi.

— Şi oamenii care căutau să-l reţină?

— S-au topit în mulţime. S-a putut urmări pista lor graţie sângelui pe care-l pierdea rănitul. Dar ea se termina pe platforma gării, lângă locul de staţionare a automobilelor.

— Şi nicio veste despre „clientul” meu, sergent?

— Ştim că s-a urcat în trenul de suburbie care deserveşte Cornflakeshire. O ştim, pentru că l-a lichidat pe însoţitorul poştal. Totuşi n-avem idee unde a coborât.

— Foarte interesant, sergent.

— Nu-i aşa? răspunde poliţistul.

Arătându-l pe Pinuche.

— Scuzaţi-mă, dar trebuie să mă ocup de acest dezechilibrat care se plimbă pe jumătate gol şi îşi face nevoile pe bagajele Trans-Scoţianului.

— Fii amabil şi treci cu vederea, sergent. Acest om este unul dintre subordonaţii mei, căruia nişte gangsteri i-au sustras pantalonii după ce l-au obligat să înghită o halbă de ulei de ricin.

Poliţistul îşi marchează uimirea înălţându-şi sprânceana dreaptă cu un milimetru şi jumătate.

— Well, well, well, well! repetă cu sinusurile lui.

— Garantez pentru el, sergent. Există prin imediata apropiere a Victoriei Station un magazin unde adjunctul meu să poată cumpăra un pantalon?

••

— ’ simţi cum? se nelinişteşte Grăsanul.

Pinuche este un pic cam palid dar îşi păstrează cumpătul în nădragii săi vărgaţi (se poartă cu veston, dar nu există nimic altceva care să-i fi fost pe măsură).

Bérurier, de l-ai vedea, ţi s-ar trăsni marele zigomatic. În magazinul universal unde Pinuche şi-a refugiat indecenţa, el a ţinut morţiş să cumpere o pălărie melon pentru, pretinde el, a trece neobservat. Aşa încât seamănă cu Oliver Hardy, cum seamănă un geamăn cu barbă cu fratele său care n-o are.

Toată lumea întoarce ţeasta ca să se holbeze la el. Cu tot calmul indigenilor, se văd născundu-se zâmbete[9].

Pinaud studiază întrebarea Grasului, care se găseşte imediat după asteriscurile de mai sus.

— Mai am încă câteva ghiorţăieli, declară el, dar cred că orice primejdie este înlăturată de acum înainte, cu condiţia, bine-nţeles, să respect un regim feroce timp de 48 de ore.

— Ceheee?! N-ai să-nfuleci nimic? se-nspăimântă Majestatea Sa melonoasă.

— Regim absolut: vin alb, doar.

Bérurier îşi face vânt ţestei cu frumoasa lui pălărie nouă, cu mini-păr lucios.

— Tre’să fii curajos, îl elogiază el, eu mi-s tare-ngrijorat pentru haleală. Ce gând bulit şi băşit te-a împins ca să luăm hurducătorul ăsta, Sana?

— E trenul pe care l-a luat ucigaşul nostru, amice.

— Şi speri că a rămas în el? face mişto Grăsanul.

— E singura noastră pistă actuală. Încerc să mă pun în pielea tipului: a reuşit să fugă şi a prins trenul ăsta din zbor. E în ultimul vagon: acela al poştei. Tocmai l-a

9 *Nu corectați, fraților, în mod total deliberat am scris născundu-se, mod de a mă* decrampa *de scriitor.*

mătrăşit pe însoţitor. Ştie că se vor organiza urmăriri. Trenul se opreşte în toate gările comitatului şi la fiecare staţie însoţitorul poştal trebuie să ia saci sau să-i lase. Deci, omul e obligat să părăsească hâţânătorul înaintea primei halte, care este, după informaţiile mele, Freckat sau Chorditt.

— Eşti magic, recunoaşte Alexandre-Benoît, când t'esprimi se simte că-i parabolă de Evanghelie…

Neabuzând de omagiu, mă car la fereastra vagonului. Calea ferată o tuleşte sub noi şi, de-o parte şi de alta, peisajul englez cu casele sale identice, în cârduri.

Cărămidă şi iar cărămidă! Grădiniţe. Mimetism absolut.

Cum face mocofanul pilit, seara, pentru a-şi regăsi coşmelia? M-am întrebat întotdeauna. Totul este atât de, în mod halucinant, asemănător. Te ia ameţeala, când priveşti.

Cărămizi, aceeaşi patină, acelaşi petic de peluză înverzită (te cred: cu cât zemuieşte în cursul anului!).

Revin la oaia mea, sau mai degrabă la lupul meu.

Hăituit era, mister Stromberg. Rănit, şi încă la ţeastă, ceea ce nu e lesne de disimulat. Urgenţă. A sărit în trenul ăsta cărăbănitor. Vagon de coadă. A lichidat însoţitorul. Deci, s-a evacuat înainte de (sau la) prima haltă. Am citit fiţuica, poliţia engleză este în armonie completă cu gândirea santoniană. Marile scule se-ntâlnesc. O fi coborât înainte să intre trenul în gară sau…

Brusc încep să screm (er contra Kremer):

— Alelei, băieţii mei, veniţi toţi în fuga mare!

Şi eu care năvălesc în coridor ca să galopez până la portieră.

Ghiceşti?

Cu atât mai bine. Da: efectiv, sunt lucrări pe terasament şi nu avansăm decât cu o viteză redusă. Facem puf-puf ca odinioară, pionieratul şinelor! Instinctul meu vârtos (nu ca tine, scârbosul naibii!) îmi urlă în trompe că aici e locul în care a cotit-o, redutabilul meu client. Ocaziunea e prea biutiful.

Rulăm cu douăzeci la oră.

— Cine mă iubeşte mă urmează! strig eu.

Şi sar pe terasament.

Bérurier face la fel asemenea. Impecabil. E o nebunie, obezul, ce agilitate poate dovedi în ocaziile importante.

Dar, ghinion, convoiul accelerează când îi vine rândul lui Pinuchet. Văzând vechitura pe treapta scării, pregătindu-se să treacă Rubiconul[10], în timp ce trenul fluieră de trei ori, înţeleg că îşi va secţiona cataligele dacă se aventurează să ne imite.

— Nu! urlu eu, nu sări, Cezar!

Pălăria numitului îşi ia zborul. El îşi întoarce faţa cenuşie în direcţia mea. Am timp să-i zăresc pata brună a chiştocului în masca asta lividă. Resemnat, se urcă cu mare greutate în vagon, luptând împotriva curentului de aer ce vrea să-l hăpăie.

Bérurier se duce să-şi culeagă pălăria melon, care s-a rostogolit la marginea liniei. O şterge de praf cu cotul, aşa cum a văzut făcându-se în filmele consacrate poveştilor din secolul trecut.

Apoi, din nou acoperit surâzător, hilar, fălcos, dolofan, mulţumit, mă întrebă cu un calm aproape britanic:

— Bun, ş-acum, în ce te constă, dom’le baron?

Mă holbez la orizontul ce mi se propune.

Asta constă în nu mare lucru. Asta constă în absolut nimic.

O bucată de semi-ogor rezervat culturilor de zarzavat. Mici ferme adunate. Tipi pe câmp, pe-aici, pe-acolo peste tot, aplecaţi peste pământul albion şi cu toate acestea hrănitor… Degeaba-i scrutez pe-aceşti gorobeţi, jumătate-ţărani, jumătate-mahalagii, îmi dau seama că niciunul dintre ei nu ne-a remarcat coborârea acrobatică. Mult prea ocupaţi să se morcovească, să-şi frece ridichea, să o sfeclească şi să o facă varză. Escaladez povârnişul. De pe acest promotoriu examinez atent orizontul, descriind foarte încet un 360 de grade. Sunt ucigaşul. Scăfârlia îmi sângerează. Am poliţia la buci.. Tocmai am sărit din tren.

10 Produc, de asemenea, pentru literații rătăciți. (San-A.)

Ce fac?

— Un canal… Un drum… Câmpia, micile ferme. Peisaj englezesc. Peisaj liniştit.

Şi ţie, artistule, îţi trag întrebarea, pe care, ce mama dracului, tot tărtăcuţa mea trebuie s-o rezolve, m-am săturat! Bagă şi de la tine.

Eşti un obişnuit al „Micului Meşter”, nu? Termini lucrurile, aşa-i? Lemnul negeluit e plăcerea ta. Eşti perfectul minitehnicus, trusă de tralala scule, mă-nşel? Clei puternic, răsuflare proaspătă! Tu cum te-ai comporta, în locul ucigaşului? Hmmm? Eşti colea, sărit din tren.

Tre’ să te piteşti urgentissim. Cauţi adăpost într-una din casele astea inocente? Mergi la drum ca să faci autostop cu frumosul tău pistol de duminică? Sau…

Cobor în fugă rambleul, traversez calea feroasă, trec peste celălalt rambleu şi mă las păşind în direcţia apei verzi mărginite de plopi italieni rătăciţi în ceaţa britiş, scumpii de ei.

Bérurier gâfâie, pe când mă vântur, în spatele meu.

— Un’ te duci? Tonio! Ce dracu, esplică un pic. Să mă tot ţin după fundul tău fără să ştiu nici ce, nici la ce, e ofticant.

••

ă aţin la canal. Fascinant de melancolic. Păsărele ciripesc. Frunzişul plopilor în briză face un zgomot de hârtie mototolită. O cărare ce a fost, poate, drum de remorcă, în vremea tracţiunii animale, merge de-a lungul apei într-atât de leneşe, încât este imposibil de definit direcţia curentului.

— Te-ntrebi unde şa’ lupul? joc de cuvântă Namila, în pofida gâfâielii.

Tăcerea mea constituie un răspuns.

— Crez’ c-ar fi luat o bărcuţă, gorobetele tău?

Nu răspund. Canalul descrie o curbă, în dreapta. Ţin cărarea până acolo. Din acel moment, zăresc o ecluză simenoniană în zonă.

Adopt pentru a ajunge un pas de vânător de munte, fluierând *Sidi Brahim*.

Înţelegând că n-am chef de vorbă, Bérurier rămâne lângă mine, potrivindu-şi ritmul după al meu.

La ce bun să trăncănim? Eu ştiu că gândurile lui merg strună (de vioară, deoarece acestea sunt în armonie) cu ale mele.

Cu puţin înainte de ecluză, canalul face un soi de cotitură, mărginită de arbuşti spinoşi, unde un băieţel înspăimântător de englez pescuieşte cu undiţa. Şi peştele pare să muşte, căci plasa ce se scaldă în apă e plină de colcăială argintie.

— *Hello*! îl atac, merge, fiule?

— Convenabil, răspunde el, potcovind scurt o ocheană care deja nu mai e plevuşcă.

Îl privesc strecurând vertebratul acvatic în plasa lui. E un puşti drăguţ de culoarea andivei, cu păr de culoarea morcovului şi ochi de culoarea verzei de Bruxelles.

Are dinţii atât de depărtaţi încât trebuie să iasă cu scandal când haleşte linte, fratele Johnny.

— Locuieşti la ecluză?

— Nu, sunt în vacanţă la mătuşă-mea, casa de acolo…

— Şi-ţi place pescuitul?

— E fantastic, mă asigură înverşunatul ăsta, înfigând o nefericită de râmă în vârful de lance al cârligului său.

Îşi reglează pluta roşie şi azvârle momeala în sos.

— Pescuieşti în fiecare zi?

— De dimineaţă până seara.

— N-ai zărit cumva un tip îmbrăcat în culori închise, având o rană la cap?

— Nu, de ce?

— Trec multe şlepuri pe canalul ăsta?

— De la începutul săptămânii, nu.

— Şi de ce?

— Grevă a barcazelor, nu ascultaţi ştirile?

— Aşa încât niciun vapor nu trece prin ecluză în acest moment?

— Niciunul.

— Apropo de trecut prin ecluză, murmură Béru, chiar aş rade o bebere scurtă. Întreabă-l dacă n-ar fi o crâşmă

prin zonă sau prin împrejurimi.

Ignorând această neaşteptată cerere, continui să-l chestionez pe puştan.

— Din moment ce nu navighează, şlepurile rămân ancorate, presupun?

— Păi, evident, mormăie celălalt, pe un ton de bătrân deranjat la budă în timp ce încearcă să învingă un început de ocluzie intestinală.

— Şi există prin împrejurimi, şlepuri ancorate?

Pluta dănţuieşte un pic pe apa cuminte, declanşând pe suprafaţa-i verzuie cercuri concentrice.

Puştiul, fascinat, întârzie să-mi răspundă.

— Hei, fiule, cunoşti prin zonă, ceva şlepuri?

— O, Doamne! nu vedeţi oare că pescuiesc! se răscoală terlocutorul meu.

— Scuză-mă, fiule, dar e foarte important.

Îşi abandonează pluta pentru a ne privi în faţă, lucru pe care nu-l făcuse cu adevărat până atunci. Şi izbucneşte în râs zărindu-l pe Béru.

— Spuneţi, e un *clown*, amicul dumneavoastră?

— De mine zice? posăceşte Grăsanul.

— Întreabă dacă eşti un *clown*.

— Bicoz, pliz?

— Din cauza melonului tău.

— Ce lume, domnule! Ne-nţolim ca ei, gorobeţii ăştia, şi ei fac mişto de moaca noastră; ce i-aş mai trage o scatoalcă pariziană ăstui accident de leagăn. Are perii ca o oală de ’minium şi face pe nebunul, culmea!

Plodul constată mânia ilustrului şi o lăsă mai moale.

— Este un şlep la cinci sute de picioare de aici, mai jos de ecluză.

— O.K., fiule.

Îi întind o monedă de argint.

— Ţine, ca să-ţi cumperi râme.

Plodul o priveşte în căuşul palmei, ca şi cum ar fi fost vorba de un peşte neatingând mărimea reglementară.

— Nu mulţumesc, spune mortăciunea asta de mucos englez. Părinţii mei nu vor ca eu să accept indiferent ce de

la persoane necunoscute. Tata zice că aşa ajungi să te trezeşti cu ceva înfipt în dos.

— Tatăl tău este un sfetnic bun, băiete, aprob eu, îndesând la loc mălaiul.

Şi-l las să depopuleze canalul, cu Oliver Hardy pe urmele mele.

••

Şlepul are drept nume „*Queeny*" ceea ce, tradus din britiş dulceag, înseamnă „Regină mică". Pute a gudron, nămol şi cărbune, ca toate şlepurile din lume servind la vehicularea antracitului. E postat pe apa întunecată, încă şi mai întunecată decât ea, iar umbra lui neagră se încreţeşte atunci când un cufundac vine să zgârie suprafaţa apei. Un post de radio trăncăneşte în partea locuită.

Pentru moment, spicantul vorbeşte despre alegerile americane pe un ton de-ţi vine să regreţi *May Flower*-ul.

Pătrund pe scândura dănţuitoare servind drept scară. O mierlă din Indii anemiată, mai cheală decât Dl. Edgar Faure, dar mult mai puţin vorbăreaţă, somnolează într-o colivie găinăţată, agăţată de ruf[11].

Sosirea noastră îi deranjează reveria.

— Tot înainte! ne declară ea.

Asta îmi şi e intenţia (care precede acţiunea).

Vocea mea îi succede.

— *Hello*, care eşti pe-aici! chemai eu.

Dar, deşi exprimându-mă în limba Beatlesilor, nu primesc niciun răspuns. Atunci cobor în goană pe scara dreaptă ca un ştuţ de călăreţ mongol şi iată-mă *in the* cambuză, loc care duhneşte a prăjeală stătută şi a trăscău.

Aici se află două persoane: un lungan blond ca pâinea necoaptă, îmbrăcat în întregime în pânză albastră, neras, cu două gloanţe în piept deci cât se poate de mort; şi, lângă el, pe podea, o micuţă doamnă foarte drăguţă pe când trăia, aş jura după fizionomia ei îmbietoare, brunetă, durdulie în partea inferioară şi care îşi trambala probabil

11 Ruf = construcție deasupra unei porțiuni a punții superioare a unei nave în care sunt amenajate, de obicei, locuințele echipajului. (n.tr.).

un piept apetisant, înainte ca acesta să găzduiască şi două praline de calibru mare, din cele care produc tot atâtea pagube cât o lovitură de ciocan într-un proiector.

Bérurier, care-şi întinde gâtul de pe punte, ia cunoştinţă de trofeele vânătorii.

— Amicul nostru a trecut pe-aici? spune el domol. Iată unul care nu se uită la cheltuială.

Păşind peste cadavre în locurile astea strâmte, încep o inspecţie rapidă. Revelatoare pentru un spirit pătrunzător. Ucigaşul a scotocit în umila garderobă a şlepmanului şi şi-a trocat ţoalele pe o ţinută aparţinând victimei sale. Şi eu, care-s şiret ca un om, vrei să-ţi spun? S-a înţolit în pilot de vas, artistul. Propriile sale haine, le-a vârât, într-o sacoşă sau o valijoară, ca să şi le îmbrace mai târziu. Şi a plecat. Dar după ce şi-a îngrijit rana, căci dibuiesc în coşul de gunoi nişte tampoane de vată îmbibate de sânge.

Grăsanul a dispărut din cadru, acolo sus. Nici măcar nu şi-a dat osteneala să mi se alăture. Îl aud umblând cu paşi mari încolo şi-ncoace pe punte, bodogănind.

Când îl regăsesc, mă anunţă:

— Tipul nostru a şters-o cu o pârţâitoare japonezotă care s’găsea la bord; ştii tu, motoretele alea pliante care’s comod de trambalat…

— Ce te face să crezi asta?

— Vino să vezi!

Mă conduce la prova, deschide uşa dublă a unui soi de dulap exterior, a cărui parte de sus este prevăzută cu rafturi încărcate de unelte, de bidoane, cutii de vopsea, parâme etc. În partea de jos se află un compartiment dotat cu un cârlig puternic. O baltă de ulei formată lent îl căptuşeşte. Se mai găsesc încă un bidon de ulei şi un altul de amestec pentru maşină doi timpi (trei mişcări). În balta uleioasă se citeşte clar amprenta a două pneuri paralele.

— Toţi piloţii de vase au un Solex sau o motoretă ca să s’deplaseze când îţi sunt la pământ, declară profesorul Bérurier, lector de Mitilic aplicat la Facultatea din Bercy. Aici, ăsta al bărcuţei, depozita o motoretă pliantă, având în

vedere spaţiul mic şi cele două pneuri plasate unul lângă altul.

— Bravo, domnule Sherlock Holmes, îl felicit eu, aerul Marii Britanii prieşte celulelor dumneavoastră cenuşii. În fond, trebuie să plecăm în căutarea unui pilot de vas pe o pârţâitoare mică, având ataşat la portbagaj un colet oarecare.

Aşa se şi făcu şi ne luăm rămas bun de la sărmana mierlă din Indii orfană, care ne aruncă un piţigăiat:

— Gata de viraj! destul de judicios, găsesc eu.

••

În lipsa ecluzarului, care profită de grevă pentru a-şi vizita bătrânii părinţi domiciliaţi în Guinessigoodforyou[12] din comitatul Kent sau din Marlboro, nu-mi mai amintesc foarte *well*, în lipsa ecluzarului, reiau eu pentru a nu-ţi altera puterea de înţelegere, ne mulţumim cu ecluzăreasa, o femeie înăltuţă, blonduţă şi moluţă, încă tânără, dar asta nu-i ameliorează problema, care îi prepară o farfurie de *porridge* plodului ei.

— Iertare pentru deranj, drăguţă doamnă, dar aş dori nişte informaţii referitoare la pilotul de vas care s-a ancorat mai jos.

„Drăguţa doamnă” îmi votează un zâmbet încântat. Eu, să am de turnat un film despre viaţa unui sanatoriu în perioada anilor ’20, aş angaja-o pe loc, ca să interpreteze rolul tuberculoasei şefe. Are nasul plonjat, părul lung şi drept şi privirea ca două ferestre gotice şi un ten de piersică picată din pom cu o lună înainte de a se coace.

Cu alte cuvinte, o persoană cumsecade, primitoare şi de loc potrivnică conversaţiei. Trebuie spus că în prăvălia ei cu manivele, nu prea are ocazia să stea la şuete, mai ales de când cu greva care a întrerupt traficul mediocru.

— *It is* drăgălaş *your baby*, elogiază Grasul înhăţând lingura, *let me* să gust, puştiulache, papa asta good. Hmm, *very delicious*. *One* lingură *for father*! *One* lingură *for mother*! *Two for* unchiul Béru.

În timp ce plescăie supa micului nevertebrat din

12 Guiness is good for you (engl.) = Guiness este bună pentru dumneavoastră. (n.tr.).

ecluză, eu abordez mama.

Nu: n-a zărit vreun om rănit. Nu, n-a auzit împuşcături. În schimb, da, l-a văzut pe pilotul de vas plecând, puţin înainte de prânz, pe motoreta lui verde. Chiar s-a întrebat unde merge, căci în loc să revină la ecluză ca să o ia pe drumul ducând în sat (în engleză *to the village*) şi la naţional, a intrat pe vechea cărare de remorcă pavată (că rar e!) care nu duce absolut nicăieri decât pe câmp şi care devine chiar inexistentă în anumite locuri, hăţişurile năpădind totul.

Socotesc, admirând în acelaşi timp, pe ascuns, formele riguros inexistente ale doamnei.

Are nişte ceasuri în avans, cu motoreta… Nu suntem decât la vreo 20 de kilometri de Londra. Floare la ureche să te întorci acolo, să te pierzi în mulţime. Şi salut, baroane, nu te mai cunosc! Omul îşi reia destinul iniţial, doi morţi în plus pe conştiinţă, simplă peripeţie de parcurs… Ce fiară sălbatică, nepoate! Din momentul în care un individ a pierdut respectul faţă de viaţă, taifunul Tralala îi e prieten bun. E un flagel în permanentă vânturare. Primejdia lăsată liberă în lume.

Béru scotoceşte în modesta locuinţă, se opreşte la frigider, pe care îl inventariază cu un ochi verbalizator.

— Este tartă cu ce anume, asta? întreabă arătând o rămăşiţă.

Cum dama nu pricepe franceza, nu poate să-i răspundă, şi atunci se informează gustând. Trebuie să fie comestibil, în pofida jalnicelor aparenţe, căci el înghite relicva asta cu bună dispoziţie, apoi ciupeşte o sticlă de bere şi, ţinând cont de locuri, îi dă drumul prin ecluza proprie.

Şi Sana, îngeraşul tău, îşi continuă fosforaţiile. E în tovărăşia ucigaşului, Sana. Îşi spune nişte lucruri. Şi cu cât îşi spune, cu atât mai multe îi năvălesc în scăfârlie. Cu bena basculantă, pică astea! Zdrang! Mi-te-ngroapă, la naiba! Copleşesc omul. Îi dilată mintea până la exces, la punctul de ruptură.

— Aşteaptă-mă colea, Grasu’, mă-ntorc până la şlep.

Mormăie că da, cu gura plină, pântecul valsându-i de mulţumire în şalvari.

Îmi ofer un trap(ist) până la bărcuţă, cobor iar în goană scara. Cei doi morţi de treabă sunt tot acolo, discreţi, detaşaţi de toate. Îmi reiau scotoceala recentă şi decentă.

Ştiu ce caut.

Nu găsesc.

Şi, o să vezi că viaţa este bine orânduită: tocmai, speram chiar să nu găsesc.

O ghicitoare? Caută, puştiule. Pun stăpânire pe o declaraţie de impozit adresată defunctului pilot de vas şi care a fost scrupulos plătită pe dată şi loc, deoarece talonul mandatului este prins în ace de document, o bag în buzunar şi merg să-l regăsesc pe Béru al meu.

Şi-a schimbat ocupaţia. E pe cale să tachineze ecluzăreasa, în timp ce copilaşul se joacă cu revolverul Grasului (golit în prealabil de cartuşe, îndrăznesc să sper).

Plodul mă ocheşte şi face „bum! bum!” (în engleză). Apasă cu stângăcie pe trăgaci care răspunde „clic! clic!” (în franceză). Alexandre-Benoît îşi mângâie gazda sa între picioare, gângurindu-i vrăjeli. Mod de-a o convinge de planturoasele şi lăudabilele sale intenţii, i-a îndesat mădularul lui în mână şi britanica se extaziază, nemaivăzând niciodată ceva asemănător, fie şi pe o planşă de anatomie; ignorând chiar că un asemenea calibru ar fi existat în specia umană.

— *It is the biggest*![13] oftează ea.

Şi adaugă într-o franceză impecabilă, căci nu cunoaşte din dialectul nostru decât această frumoasă expresie, dar a învăţat-o pe dinafară: „Oh! la, la! Oh! la, la!”

— *Hello*! Sculă mare! îl tulburai eu, nu e timpul. Reîmpachetează şi adu-ţi hoitul încoace.

— În plină ispravă, nu că visezi! protestează Namila. Tocmai când era să i-o trag prăjinei ăsteia! S-o îndes superb! Mandea, tu mă ştii, când s-a efectuat aprinderea, e

13 It is the biggest (engl.) = e cea mai mare. (n.tr.).

problematic să stopezi operaţiunile. Îţi cer numa' două s'cunde s-o desfund pe Madam; să-i vorbesc despre Franţa cu *mistress* susula ca interpreoteasă. Supraveghează mucosul; să nu-mi paradească arma. Ai un hogeac, puicuţo? Nu aici? Mda, e chiar câmpul de manevră. Adu-ţi stinghiile-ncoace, a sosit ziua glorioasă.

Îşi evacuează manu militari noua cucerire, cu o asemenea impetuozitate încât ea nici nu gândeşte să se împotrivească câtuşi de puţin.

În timp ce-şi operează joncţiunea şi-şi coordonează eforturile în vederea unei soluţionări extatice a conflictului care îi uneşte, mă apropii de telefonul căcăţat de generaţii de muşte. Formez numărul informaţiilor. Când începe să sune, aparatul îmi explodează sub nas, *because* plodul a dat verde unui glonţ uitat de Gras în compostorul său. Douăzeci de centimetri mai încolo, o încasam drept în piept. Într-o clipă, îl scap pe mucos de jucăria lui. Deloc mulţumit, iată-l că începe să zbiere. Chiar crezi că asta îi deranjează pe fericiţii parteneri? Pe naiba! Cântarea tiroleză a unei somiere înnebunite îmi dovedeşte că ar putea să le explodeze casa în jurul feselor, fără ca asta să-i impresioneze.

Dar Béru promisese că se mişcă repede şi se ţine de cuvânt. În mai puţin de nu mult, uşa se deschide şi Majestatea Sa iese la suprafaţă, cu un aer mulţumit, rearanjându-se cu mişcări edificatoare prin sobrietatea lor.

— Putem s-o ştergem, anunţă el, nu ştiu dacă Madam a avut timpul să anunţe culoarea, căci m-am făcut comod forţat, dar grosul a fost făcut.

— Îţi lăsaseşi o prună-n puşcoci, latru eu arătând aparatul telefonic dislocat.

— Am auzit, admite Malacul. Astea sunt lucruri care se întâmplă când eşti zorit să îndeşi o damă.

Şi, bun, iată-ne pe naţionalul care duce de la Londra la Frekpooll, făcând autostop ca doi fiştecine; din păcate, nimeni nu se gândeşte să-şi ia pe cap un asemenea tandem. Câteva suflete nobile încetinesc, dar văzându-l de mai aproape pe bărbatul cu pălărie melon, încep să

pedaleze ca nebunele.

Ultima noastră speranţă constă într-un autobuz milostiv, care să aibă amabilitatea de a apare, apoi de a opri. Pentru moment, doar vehicule particulare străbat câmpia englezească.

Mergem deci în ziua ce se sfârşeşte, cu un dublu pas nesincronizat, rumegând resentimente obscure, când un trufaş Rolls negru răsare lângă noi, înveselit doar de săritoarea din faţă şi placa galbenă de înmatriculare din spate al cărei număr (dacă pot să-i zic) este: KARAS 69 INQR. Somptuoasa maşină se opreşte cu o moliciune proprie doar acestor stranii vehicule al căror prototip vine de la (sau mai degrabă coboară din) regii trândavi. Prin geamurile prevăzute cu perdele, se întrezăresc vag nişte feţe. O portieră de stânga (nu uita că la britişi circulaţia este inversată în raport cu a noastră) se deschide şi vedem cum apare n-o să ghiceşti niciodată ce, cine, nici la ce. Ţi-o dai bătută? Nu mie, mulţumesc frumos, e prea scârboasă.

Pinaud! El! El însuşi! Pinuche, Băbătia, Hodoroaga, Zdreanţa! Mister Boşorog! Zâmbitor, şugubăţ, încântător.

— Psst! ne strigă el.

Şi noi psstăm alergând.

S-a readăpostit deja în litiera lui enormă. Interiorul maşinii miroase bine a Bătrâna Anglie. Parcă-l auzi bătând aici pe Big Ben. Velur gri elefant, acaju întunecat. O minune. Lângă Pineală: o doamnă. Fabuloasă, ca Esop. Destul de solidă, îmbrăcată în lamé de preţ, atât de sobru, încât dacă s-ar afla într-un autocar n-ar fi văzută şi cineva i s-ar aşeza pe genunchi, din nebăgare de seamă. Păr gri-bleu, pălărie confecţionată la Londra de către un tip care mai fabrică probabil şi abajururi. O umbră de pudră făinoasă pe obraji, o prezumţie de ruj mov în jurul gurii (şi nu pe). Nobilimea locală, ce mai.

— Scumpă lady, permiteţi-mi să vă prezint pe comisarul San-Antonio şi pe colegul meu Bérurier, chicoteşte Deşeul. Prieteni, iat-o pe Lady McCoy, o admirabilă persoană a cărui cunoştinţă am făcut-o întâmplător şi care a avut amabilitatea de-a mă lua în grija

ei.

Ne cocoţăm la bordul caleştii, care este pilotată de o tânără femeie blondă, de loc rea din spate, dar va trebui văzută faţada, îmbrăcată într-un taior bleu marin şi o bluză albă.

Pinuchet ne povesteşte împrejurările. Lady McCoy se dusese să aştepte la gara din Ping Pong Beach pe un vechi prieten de-al ei, reverendul Kappseck. Zărindu-i pe Pinaud, scumpa persoană, niţel cam mioapă, s-a aruncat pe el, firitisindu-l. Astfel au făcut ceea ce ştii, adică cunoştinţă. Pinaud i-a povestit frământările noastre lady-ei, pe care chestiunea o stimulează. Ea i-a propus să-l conducă în zona unde sărisem noi din tren. Şi scumpul hazard binevoitor a permis ca ei să dea peste noi.

Mi-a venit rândul să-i mulţumesc. Ea vorbeşte foarte bine franceza, locuind la Nisa în perioada înfiinţării Promenadei Englezilor (numită în zilele noastre Promenada Max Gallo[14]); îşi propune să ne ajute în măsura posibilităţilor sale. Cu dragă inimă, scumpă doamnă. Dacă era o efemeridă a milostiveniei dumneavoastră divine să ne conduceţi până la aeroportul din London, v-aş purta o mare oală de recunoştinţă, cu vedere la mare.

Aşa şi face.

Atmosferă agreabilă. Noi suntem pe strapontine, Grasul şi cu mine, în aşa fel încât să nu înghesuim cuplul princiar. Pinaud continuă să se dea grande pentru o infantă defunctă. Doamna îmi istoriseşte despre castelul său de lângă Ping Pong Beach: douăsprezece mii de hectare, 145 de camere… E adorabilă, zvăpăiată, cum o cere tradiţia, pe deplin satisfăcută de această aventură cu *french boys* care dau buzna val-vârtej în văduvia ei mohorâtă, devenită instituţionalizată cu timpul.

Tot mergând şi rollsând, ajungem la aeroport.

— Vă-ntoarceţi în Paris? se nelinişteşte scumpa femeie.

— Vreau doar să operez nişte verificări.

— Apropo de acel criminal netrebnic?

14 Max Gallo – scriitor francez, autor al romanului „Promenada Englezilor”. (n.tr.).

— Exact.

— Dumnezeu să vă călăuzească picioarele! face ea, ceea ce nu e rău pentru o englezoaică bătrână, care n-a mai locuit în Franţa de la străpungerea Canalului de Suez.

Şoferiţa îmi deschide portiera. În ce mă priveşte, detest ca puicuţele să exercite meserii de bărbat. Fie că e cea de judecător de instrucţie, sau cea de poliţist de stradă. Atunci, îţi dai seama: şofer britiş, cu ceea ce comportă asta ca servilitate, simt că mă strâng pantofiorii.

Ce şoc!

Pilotoarea Rolls-ului este o fată în jur de 28 de primăveri, frumoasă de-ţi crapă nădragii pe faţada sud, de un fermecător blond ardent, părul drept, retezat la nivelul maxilarelor, o privire greu de definit, sumbră de un albastru foarte sumbru. Şi apoi o gură cărnoasă care se potriveşte bine şi câţiva pistrui ca nişte stele într-o noapte de vară. E trăsnet.

O vizionez până-n adâncul ochilor, gen Giscard. Nici nu clipeşte, dar se resimte. Mi-a observat emoţia, în străfundul pupilei mele ardente; şi tot ce ar putea să decurgă în chip deloc dezagreabil pentru ea, dacă m-ar însoţi într-un spaţiu închis, prevăzut cu o suprafaţă orizontală capitonată.

— Nu te obosi, *miss*, îi fac eu. La noi, bărbaţii sunt aceia care ţin uşa femeilor drăguţe.

Ea roşeşte puţin, ceea ce întăreşte.

Eu, bun: treaba, treabă, nu? Cum se cânta odinioară în „*Făurarii*”: „*Căci pentru pace ciocanul meu lucrează*”.

Mă năpustesc în aeroport, serviciul trafic. Abordez responsabili, responsabile, îmi arăt legitimaţia, cei treizeci şi doi de dinţi, curtuoazia, toate bune şi sfârşesc prin a fi introdus în preajma unui domn încântător cu figură de erou pentru foileton teve despre mările Sudului.

Bronzat, grizonant, privirea vagă: un vis. Totul împachetat într-un fin serj albastru, boboşat cu nasturi auriţi şi ai panoplia arhi-completă pentru a seduce nişte *nurses*[15] în hoinăreală pe Mail.

15 Nurses (engl.) = infirmiere, bone, doici. (n.tr.).

Mă primeşte atât de amabil pe cât poate să primească un funcţionar englez pe un funcţionar francez. Îi rezum obiectul vizitei mele. El mă ascultă fără să se despartă de un zâmbet incasabil, pe care-l arborează în reuniunile sindicale, la prietenii de week-end şi când o regulează pe Miss Branton, secretara sa, cea care are treizeci şi patru de dinţi şi niciun pic de piept.

La acest om delicios, am toată prostibilitatea de a aprecia eficacitatea ordinatorului. Ce minune! Chiar şi preoţii, în zilele noastre sunt primiţi în ordin prin I.B.M. şi ce câştig de timp!

În câteva minute, după ce a clapetat câteva atingeri pe tastatura cu dilie concavă, omul mă informează.

Am gândit bine. Foarte bine. Formidabil de bine.

— Da: un anume Jan Stromberg rezervase un loc, în *first*, mă rog dumitale, pentru zborul de Abidjan…

Destinaţia, el este acela care mi-o comunică. Eu pur şi simplu mă prinsesem că ucigaşul venea la Londra doar pentru a lua avionul de aici. Bun, deci ghicisem bine şi era vorba de Coasta de Os (ştii de ce, şmechere?)

Eroul de foiletoane despre mările Sudului îmi confirmă că efectiv, această rezervare n-a fost onorată.

În prezent, vom vedea dacă Tantonio are geniu sau dacă este vorba doar de o oglindire a fuduliei sale în bazinul din Tuileries pe care poporul l-a cucerit pe drept cuvânt odinioară.

Scoţând formularul de impozit al pilotului de vas, întreb încă o dată (dracului):

— Găsiţi o rezervare, în recentele ore, pe numele de Max Hylar? Destinaţia Coasta de Fildeş, sau, în orice caz, Africa Occidentală?

Îşi reclapetează şmecheria, o încoţopeneşte zdravăn şi informaţia pică:

— Da, Dl. Max Hylar a luat avionul spre Dakar la ora 4 P.M.

Un imn ciripitor îmi catifelează canalele. Bravo, iubitul meu Santonio! Bravissimo! Ai gândit bine. Hăituit, gagiul a pus mâna pe actele pilotului de vas pe care tocmai

îl curăţase şi, suit pe motoreta pliantă a sus-zisului, s-a năpustit ca un nebun până la aeroport. A luat avionul spre Dakar, dar Abidjan este destinaţia lui.

Tupeu fenomenal. Nu se dă înapoi de la nimic. Determinare crâncenă. Îi dă înainte, artistul.

Cer un orar al avioanelor. Îl minez, examinez, propulsez, convulsionez, indignez.

Asta se aranjează într-o clipă. Avem un zbor de noapte pentru Abidjan, via Bruxelles. Decolarea la ora 10 P.M. Şi el, ucigaşul? Logic, va coborî la Dakar peste două ceasuri. Îmi stă deci în putinţă să încerc un demers pentru a-l face săltat la sosire. De raportat Moşului cu maximă urgenţă.

Îi mulţumesc clocotitor terlocutorului meu. Înţelegător, cooperator, toate bune, bravo, pentru puţin. Însărcinat cu revanşa şi cu tot ce va vrea. Dacă într-o zi vine la Paris, să mă sune: o să-i dau adrese utile pentru tot tacâmul…

••

ătrânul mă ascultă onomatopând pentru a-şi arăta interesul.

În ceea ce-l priveşte, face economie de complimente; se zgârceşte. Să nu le facă capul prea mare subordonaţilor săi, altfel ei s-ar umfla-n pene şi ar trebui să urce la tribună ca să le vorbească.

— În fond, şi ruşii se ocupă de povestea asta, din moment ce-au încercat să-l intercepteze pe tipul nostru la Londra şi i-au răpit complicea.

— Am toate motivele să o cred, domnule director. Raţionamentul dumneavoastră este admirabil, ling eu niţel, modalitate de a-i face mica toaletă cotidiană. Aveţi posibilitatea de a aranja ca ucigaşul nostru să fie interceptat la Dakar, din moment ce el este încă în văzduh.

— Da, dar de către autorităţile senegaleze, obiectează Şeful.

— Ah, asta evident, doar dacă n-aveţi dumneavoastră acolo pe cineva de încredere, care…

— Hm, prea riscant, tipul ăsta este un tenace. O

adevărată fiară sălbatică.

„De altfel nu suntem utilaţi cum ar trebui. Franţa nu mai este ce era, ştii. În plus, aş dori să cunosc finalitatea chestiei. Punând mâna pe o verigă, am întrerupe şirul” nu ezită el să metaforeze.

Şi eu găsesc această imagine de toată frumuseţea! Îmi imaginez acest şir care uneşte misterul cu adevărul, brusc întrerupt de smulgerea verigii Stromberg. Oh! la, la…

Inima-mi saltă în colivia cu canar.

Şi ceea ce plănuisem personal îmi revine sub formă de ordin picat din cele mai înalte instanţe.

— Şterge-o la Dakar, dragul meu, şi ia-ţi întăriri.

— La Abidjan, patroane, nu uitaţi că asta era destinaţia prevăzută de măcelarul ăsta.

— Fie, la Abidjan. Ar fi de dorit să ajungeţi înaintea lui. Combinaţia corespondenţelor se pretează problemei?

— Tocmai am verificat: se pretează perfect. Putem ajunge la Abidjan în zori, el n-ar fi acolo decât la prânz venind din Dakar.

— Atunci daţi-i drumul. Daţi-i drumul… Şi mai ales, băiete, fără încurcături. Cunoşti excelenţa relaţiilor noastre cu scumpa Coastă de Fildeş şi minunatul ei preşedinte.

— Totul se va face cu precauţiune, domnule director.

— Bine-nţeles, îmi veţi distruge această fiară sălbatică, nu-i aşa?

— Ei bine, o să ne străduim.

Îmi urează good luck (în engleză în textul său) şi închide.

Mă întorc la Rolls pentru un consiliu de război.

Pinuche a adormit cu gingăşie pe umărul Lady-ei McCoy, care, plină de indulgenţă, are grijă să nu tulbure această binemeritată odihnă. Béru, care şi-a cumpărat un sandwich melancolic, îl mestecă de parcă ar fi un toast cu ficat de gâscă. Şoferiţa aşteaptă, cu drăgălaşul ei popou rezemat de capota maşinii, pardon, a Rolls-ului, fumând o ţigară cu filtru aurit, dovadă că stăpâna ei nu este prea

strictă cu serviciul.

Întoarcerea mea aţâţă interesul.

O trezesc pe Pineală şi-mi pun subordonaţii la curent cu ultimele desfăşurări ale situaţiei.

În acel moment, buna lady îşi hazardează frumoasa-i mână cu unghii mov pe cracul pantalonului meu.

— Dragă prietene francez, face ea, bătrâna inactivă care sunt are să-ţi prezinte o rugăminte.

••CAPITOLUL PĂTRUNJEL[16]

Soare alb. Cer alb. Populaţie neagră îmbrăcată mai ales în bleu. Pământ ocriu. Căldură. Zumzăieli de insecte necunoscute ameţite. Aburi plutesc ca un văl de tot ce vrei, deasupra pistelor înnegrite de cauciucul anvelopelor. Câteva avioane în escală lâncezesc în lumina nebună, dureroasă ca acidul. În jurul monştrilor, nişte oameni se agită apatic. Toride toate astea.

În aeroport o rumoare dă târcoale, se deplasează, se umflă şi apoi se taie de acalmii bruşte atunci când un megaflecar lansează un mesaj.

M-am informat: cetăţeanul britanic Max Hylar se află într-adevăr la bordul zborului Air France provenind din Dakar.

— Mi-l veţi arăta, nu-i aşa? imploră Lady McCoy, suspendată de braţul meu.

— Fireşte, doamnă, totuşi contez pe impasibilitatea dumneavoastră britanică pentru a nu-i acorda nici cea mai mică atenţie.

Precauţiile noastre sunt luate.

Cum se cuvine.

Afară, două maşini aşteaptă.

Pe care le-am închiriat. Una este ocupată de colaboratorii mei, cealaltă de Samantha, şoferiţa emerită a Lady-ei McCoy.

Căci minunata ia parte la călătorie, stăpână-sa (cum se spunea la apogeul epocii imperiului Indiilor) nedespărţindu-se niciodată de ea. Îi serveşte drept damă de companie, drept secretară, drept cameristă şi drept o

16 Dedicat mărarului de pe picioare.

grămadă de nu ştiu ce. Poate că dacă bogata văduvă ar ciuguli pulpiţe de pupăză, ar mozoli şi delicioasa tarta cu peri *à la miss*, dar nu pare turbulentă de simţuri, măicuţa. A devenit, cu timpul, o amabilă papagaliţă gureşă, flecară, avidă de peripeţii bune de povestit prietenelor *ladies*, seara, în faţa şemineului monumental al castelului ei, care datează din vremea lui Carol VI.

Deci, Saman' te-aşteaptă. Am convenit ca noi să luăm loc la bordul său pentru a-l fila pe Stromberg. Béru şi Pinuche, cei doi băieţi de treabă ai mei, vor fi acolo în acoperire, pentru cazul în care s-ar încurca iţele.

Şi difuzorul declamă sosirea zborului pe care îl aşteptăm.

Puţin după aceea, avionul alb răsare din cerul alb şi se aşază la fix. Rulează greoi până la clădiri, aproape în faţa cărora se opreşte.

Pasarele rulante, uşa basculează.

Mă vei crede dacă vei vrea, cum spune prietenul meu Bérurier şi dacă refuzi s-o faci, mai ai în continuare alternativa de a te deghiza în mic telegrafist grec şi de a te duce să te sodomizeze dl. Roger Peyrefitte (cum spune celălalt: dacă nu rentează, măcar astupă o gaură); mă vei crede deci sau nu, n-ai decât. Şi-n primul rând de ce n-ai vrea, ei drăcie! Dacă ai cumpărat cartea asta, n-ai făcut-o ca să-mi cauţi nod în papură, nu?

Deci, ca să reiau totul într-adevăr aşa cum trebuie: mă vei crede când îţi voi spune că Jan Stromberg este primul tip care părăseşte aparatul.

Nu mai poartă ţinuta de matelot, ci costumul său închis la culoare. Doar că a cumpărat o şapcă irlandeză cu mici carouri negre şi albe, la aeroportul (presupun) din Londra, ca şi ochelari fumurii, doar dacă nu le-avea în buzunare. Îl identific fără cea mai mică problemă, căci nu numai că portretul robot executat sub dictarea cârciumarilor este perfect asemănător, dar, în plus (valoare) are o fâşie de plasture deasupra urechii stângi.

— *Ecce homo*, spun eu însoţitoarei mele, care a învăţat latina la şcoala generală din Pompei, înainte de

catastrofa pe care o ştii.

Ea rămâne de marmură (de obicei adaug „roca rară”, dar am hotărât să nu mă prostesc în interiorul acestei foarte frumoase cărţi, pentru cazul în care ai vrea s-o dai la legat – în niciun caz în box – special pentru urmaşii tăi, dacă totuşi reuşeşti să ejaculezi cândva).

Profit de această paranteză-poză-de-masă pentru a-ţi semnala că, dacă am acceptat tovărăşia lady-ei şi a subretei sale într-o asemenea periculoasă expediţie, este exact din cauză că avem de-a face cu un tip ieşit din comun, la strâmtoare, gata de orice, care ucide precum respiră şi se fereşte de toată lumea, inclusiv de umbra lui, ar adăuga anumiţi confraţi cărora le voi face pomana (porcului) de a nu-i cita, pentru a evita să le ştirbesc prestigiul şi aşa destul de relativ.

Degeaba e în gardă, apostolul, crezi că o să se ferească de un grup incluzând o bătrână persoană din înalta aristocraţie engleză?

Înaintează cu paşi repezi spre ieşire.

Cu paşaportul său în mână.

Mi se pare că remarc că-i vorba de un paşaport american.

Şi-ţi pariez scula mare pe care o vezi aici contra celei mici de tot pierdută în slipul tău, că şi-a reintegrat veritabila sa personalitate, acum că se găseşte pe continentul african!

Prudenţă! În mod cert i-a trecut prin cap că ticăloşia de pe şlep va fi fost descoperită şi că s-a putut observa dispariţia hârţoagelor navigatorului. Deci, de la Dakar, şi-a schimbat numele. Se prezintă la vamă, unde un mare drac de om negru în uniformă, cu burdihanul perpendicular pe Venus, examinează paşapoartele.

Nicio problemă pentru călătorul fără bagaje.

Câteva cuvinte schimbate cu gagiul înţolit în militar de elită şi bravul meu ucigaş este liber în lapte şi pişcări. Îl examinez în voie. Încă o dată, portretul său robot este de calitate. Nu-i lipsesc decât graiul, culoarea, o aluniţă mare pe falcă şi o anumită streaşină a părului pe faţa faţadei

pentru a semăna cu un portret pur şi simplu.

Eu care cunosc oamenii (şi-ncă cum femeile!) pot să-ţi spun că tipul ăsta este un animal cu sânge rece şi e de-ajuns să-i urmăreşti liniile feţei şi soiul ăsta de bară orizontală care îi uneşte ochii în scopul de a constitui o vizieră privirii, pentru a înţelege că este efectiv un sol al morţii, mesagerul tuturor demonilor infernului. Ucide aşa cum ai mânca tu o napolitană. N-are suflet, sau are unul de nedescris şi care scapă tuturor criteriilor.

Lady McCoy, agăţată de braţul meu, ca un papagal jumulit de stinghia lui, murmură:

— E înfiorător, nu-i aşa?

— Mai rău, răspund eu.

Ucigaşul meu nu se grăbeşte să iasă. S-a dus la un ghişeu şi parlamentează cu o adorabilă negresă, ale cărei lăptarii aţintite ca două mitraliere îngemănate fac mai mult pentru gloria Africii decât Mareşalul Amin Dada, imbecilul ăsta gras plin de maţe făcute pentru a fi înşirate pe un trotuar la soare, dar pe care Creatorul continuă să le lase grămadă în desaga-i mare. Şi apoi, ce vrei să am de zis împotriva desenelor animate ale Providenţei, eu umilul pescuitor în ape tulburi, luând plasă şi pleoştindu-mă atât de des, nu?

De la distanţă, benoclez inscripţia aurită din plasticul fumuriu pus pe ghişeul fermecătoarei negrişoare, atât de drăguţă, atât de *biutiful*, încât atunci când mă gândesc la ea mi se umflă inima şi slipul.

Deasupra stă scris „*Ivoire Fly*”, zboruri private[17]. Sângele-mi dă doar o tură prin vine, dar una de toată frumuseţea. Căci turul Franţei şi turul tău de imbecil sunt zero prin comparaţie.

Iată-l pe gorobetele meu că se pregăteşte să închirieze un zbor privat.

Serioos!

Tratativele sale continuă cu prea-drăguţa. Sunt completate formulare, se duce la casa de schimb şi trochează dolari contra franci C.F.A. Apoi revine să

17 Joc de cuvinte: Ivoire (fr.) = fildeș, Fly (engl.) = zbor, muscă, șliț. (n.tr.).

corcolească drăgălaşa care-n acest răstimp, telefonează.

După ce s-a supus tuturor formalităţilor, se duce să radă o neagră mare la bufetul aeroportului.

Atunci, mandea măndelul, erou necontestat al sub-literaturilor, se prezintă la ghişeul prea-minunatei domnişoare Solange Cacabun (numele ei este scris deasupra), care mă primeşte cu un zâmbet pe care i l-aş hali fără zahăr, dacă n-ar fi acest ghişeu şi un întreg pomelnic de convenienţe între ea şi mine.

Procedez în ordine: farmec nespus, legitimaţie de poliţai:

— Dulce Solange, Dl. Stromberg a închiriat chiar acum un avion-taxi, nu-i aşa?

— Da, de ce, îl cunoaşteţi?

— Nu încă, dar e inevitabil să facem cunoştinţă în următoarele ore. Ca să fiu sincer: îl filez de la Paris. Este un domn de un gen cu totul special.

Are un râs răsunător, foarte vesel, aproape la fel de frumos ca împerecherea a doi cai albi într-o pajişte engleză, la soare.

— Am găsit că are un cap ciudat, într-adevăr, admite dulcea Solange.

— Cel mai rău este ce are înăuntru, o asigur eu. Pentru ce destinaţie, avionul ăsta?

Nu ezită:

— Pentru Gauranga.

Încuviinţez şi mă aplec peste tejgheaua acoperită de o placă de sticlă, sub care se etalează o hartă a Coastei de Fildeş. Gauranga este un orăşel pe malul oceanului, destul de aproape de Liberia.

— O să-mi trebuiască şi mie o avionetă, spun eu. Când decolează a lui?

— Într-o jumătate de oră.

— A mea va trebui să decoleze puţin mai înainte, inimioara mea, este indispensabil.

Ea dă din cap, ceea ce îmi proiectează raze de frumuseţe direct în bot; mă şterg cu un discret dos de palmă.

— Nu va fi posibil, spune ea. Problema rotaţiei: n-avem decât una la dispoziţie pentru moment.

Nemulţumirea îmi devorează temperamentul cu toate măselele.

— Când se va putea dispune de o a doua?

— Va trebui aşteptată întoarcerea celei a dlui Stromberg.

— Atunci anulaţi-o pe a lui, preveniţi-l că aparatul nu este capabil să decoleze imediat, că n-o să poată pleca înainte de câteva ore. Din două una: ori acceptă să aştepte, în care caz o să-i împrumut aparatul, pentru a merge primul la Gauranga, sau renunţă, şi atunci o să renunţ şi eu.

Ea-şi scutură capul.

— Acest zbor este deja programat, n-am niciun motiv să-l anulez, ceea ce ar trebui făcut dacă nici el, nici dumneavoastră nu-l onoraţi. Ar fi, în acest caz, o despăgubire de plătit.

— O s-o plătesc.

Ea ezită să-şi manifeste îndoiala. Atunci îmi scot portofelul din buzunar.

— O să vă las suma în garanţie, de acord?

— De acord.

••

ady McCoy, Samantha – sprijin şi reazem, Béru, Pinuche şi cu mine aşteptăm într-un colţ discret de aeroport, rezultatul tratativelor. Am văzut-o pe frumoasa Solange punând o inscripţie la ghişeul ei, „Închis câteva momente” şi abandonându-l pe acesta din urmă pentru a se duce să parlamenteze la bar cu sângerosul meu ciumec. Silueta ei, întreagă, merită ocolul prin Abidjan, zău! Foc ceresc, ce dos! Când merge, admirabilul ei fesier seamănă cu o muzică de Mozart care s-ar fi transformat în fund.

Rămâne o bucată de moment lângă ucigaş. Stromberg dă o cafea. Ştiind că tipul e urmărit de poliţie, fii sigur ca puştoaica se simte bine în compania unui jegos de genul ăsta. Muierile, senzaţionalul este cel care le posedă. Ele au nevoie de senzaţii tari. Aşa că face figuri,

fiţe. Flecăreşte cu voioşie.

Numai să nu scape vreun cuvânt în plus care să-mi strice combinaţia!

— Dacă o mai ţine aşa baragladina ta, o să-i facă pantofii sau tot tacâmul! cârteşte Bérurier.

Lady McCoy dă asigurări că toate acestea sunt grozav de excitingeşti şi că nu regretă c-a trăit până acum pentru a cunoaşte o asemenea aventură. Pinuche, în ce-l priveşte, înţolit în lord poliţai, moţăie în jurul unui chiştoc nou stopat la mărimea potrivită şi pe care sărmanele sale buze de fost constipat îl transformă încetişor într-un fel de vierme filamentos.

La capătul a aproape douăzeci de minute, frumuseţea neagră se reîntoarce la bază. Cum Jan Stromberg o urmăreşte cu privirea, o rog pe Lady McCoy să meargă să se informeze pentru mine de rezultatele întrevederii. Pentru a risipi eventualele îndoieli ale lui Solange, îi înmânez legitimaţia mea. Bătrâna noastră prietenă pleacă deci după veşti, sublimă cu ţoalele ei cenuşii marcate cu mov, ridurile-i astupate cu ghips şi manierele ei victoriene.

Ea parlamentează destul de puţin timp.

— *Outlaw*-ul dumneavoastră este de acord să nu plece decât în după-amiaza asta, dragul meu, mă anunţă ea revenind; cât despre avionul lui, ne stă la dispoziţie, îmbarcarea imediată.

În timp ce mama mare îmi vorbeşte, îl privesc pe Stromberg părăsind barul. Merge către ieşire cu un aer nonşalant. Eu, îmi cunoşti latura câine de vânătoare, nu? Perspectiva de a abandona temporar prada pentru a merge să o aştept în altă parte îmi scurtcleiază brusc temperamentul.

— Dragă lady binevoitoare, o să ne organizăm în modul următor, hotărăsc eu: plecaţi spre Gauranga în tovărăşia celor doi adjuncţi ai mei. Eu voi rămâne cu miss Samantha, dacă nu aveţi vreo obiecţie, pentru a-l urmări pe omul nostru în oraş. Un cuplu n-o să-i stârnească bănuielile. Cât despre tine, Béru, ajuns la Gauranga, organizează-te: găseşte o maşină şi aşteaptă sosirea

tipului. Mai ales nu-l scăpaţi, altfel e Berezina[18]. O să fac în aşa fel încât să ajung în zonă aproape în acelaşi timp cu Stromberg. Hai, ciao!

O apuc pe Samantha de o aripă.

— *Come with me*, *darling*, *quickly*!

Din moment ce patroana ei admite, nu crâcneşte, drăguţa. Docilitas! Rarissim, în epoca noastră de răzvrătire generală. Nimeni nu e mulţumit, sau de acord vreodată cu ceva. Toţi se împotrivesc, denigrează, bombăne în cor, tâmpiţii vornici. Ba că asta spală mai alb, ba că asta costă mai ieftin.

Ea, Samantha, impecabilă, strictă, frumoasă şi rezervată de-ar scoate din minţi tot ce mai există de rasă indiană în studiourile Paramount, te rog să mă crezi, mă urmează, fără vorbă, fără ponegrire de niciun fel, chiar mimicoasă. Ştie totul, dar nu pune întrebări. Îţi închipui ce fericire? O gagică silenţioasă. Vino cu mine! Vine! Fă asta şi ailaltă! O face. Marfă rară. Aleasă. Dacă e şi bună la pat, e un produs fără echivoc. Chilipirul secolului. Toată lumea îşi va dori: tinerii, bătrânii, sclipitorii, îngheţaţii, dezgheţaţii: cei care fac amor cu o sulă de cal ţeapănă ca o vergea de perdele şi cei, delicascenţi, care o fac cu un tăiţel.

Ieşim, agresaţi puternic de intensitatea luminii, deja primită drept în tărtăcuţă când am debarcat pe pista înfierbântată. E arzător, oameni buni. Chelioşii vor fi deghizaţi rapid în ouă tari, dacă îşi uită cipilica.

Ucigaşul se afundă în primul taxi din şir: un Pejoc 304 mai hărtănit decât un tomberon de bloc. Samantha nu aşteaptă ca eu s-o rog în genunchi să-şi degajeze maşina de închiriat. E deja la volan, puşlamaua. Împinge serviabilitatea până la a-mi deschide portiera, din interior.

Mă caţăr şi iată-ne plecaţi pe urmele lui „Moartea-n vacanţă” (aşa li se spune şoferilor de taximetre, la Abidjan, ţi-am povestit-o deja într-o altă capodoperă al cărei titlu îmi scapă, căci îmi ţin bine minte toate tâmpeniile, încrede-

18 Berezina = râu în Bielorusia, unde, în noiembrie 1812, rămășițele armatei lui Napoleon au suferit o înfrângere catastrofală. (n.tr.).

te! Când buchiseşti o chestie care te face să te gândeşti la o alta, în poliţistele mele, află, Capsec, că e făcută special. Poftim, ţi-o dau pe Lady McCoy. Îţi spui: dar, în *„Nu muri, că avem oaspeţi”* a băgat deja o bătrână doamnă inactivă în ancheta sa, artistul. Într-adevăr şi din cauză că trucul mi-a plăcut, recidivez. Un pictor, cu cât e mai mare, cu atât pictează mai mult acelaşi subiect. Ca să scormone chestia, pricepi? Dar ce tot încerc să-ţi explic din moment ce ţi se fâlfâie cu două mâini! Bun, dă-ţi brânci, ca să închid paranteza. Aşa, mersi.)

Îl urmărim deci pe „Moartea-n vacanţă” şi, împotriva tuturor aşteptărilor, în loc să se îndrepte spre oraş, imaginează-ţi că taxiul virează la stânga (în raport cu buchetul de palmieri-curmali, care este acolo în faţă), pentru a lua-o pe drumul Totaya.

Lume minunată, lume colorată şi care pare tot timpul în chermeză. Aceşti prieteni negri îmbrăcaţi în culori strălucitoare, plini de râsete puternice care le ţopăie pe figură, cât sunt de vii şi de mulţumiţi de viaţă! Fie că sunt îngrămădiţi în autobuze, sau înhămaţi între hulubele unei căruţe; culcaţi într-un petic de umbră sau la volanul maşinilor vociferante pe care le-au dobândit mai mult pentru claxonul lor, se pare, decât pentru cele patru roţi!

Un scurt moment mă las în voia bucuriei arzătoare a Africii regăsite. Patrie a soarelui! Izvor al întregii vieţi. Mi se umplu vasistasurile, se umple inima. O profundă mulţumire mă cuprinde. Este, ştii cum? Straşnic. Simplu, dar frumos. Straşnic, de nu se mai poate.

Curând, construcţiile se răzleţesc. Vegetaţia se răreşte. Natura se aridifică. Rulăm cu toată viteza pe o interminabilă panglică neagră, pe care căldura o albeşte în depărtare.

Şi Măndel, reluându-şi în mână preocupaţiile, îşi spune că dacă mai continuăm mult aşa, ucigaşul o să ne ginească şi atunci s-a zis. Fiarele astea sălbatice adulmecă pericolul din instinct. Deja, sunt sigur că ne-a văzut tulind-o din aeroport în urma lui.

— Ar fi bine să-l depăşeşti, spun eu.

Samantha încuviinţează cu o înclinare scurtă. Să treci de taxiul ăsta care rulează cu acceleratorul apăsat până la fund, nu-i simplu.

Suntem într-o hărăbaie americănească, un pic uzată de ani, de Africa şi de clienţi fără jenă. Şi totuşi câştigă teren în faţa lui Stromberg. În plus, pilotoarea mea posedă un excelent simţ al volanului. Ştie să negocieze virajele, să încetinească să frâneze, să se-nţeleagă cu cutia de viteze automată, băgând viteza de munte pentru reprizele dure, sau regulând acceleratorul până la fund pentru un şvung oportun. Pe scurt, la capătul câtorva fire de kilometri liniari reuşim să depăşim taxiul îndrăcit.

— Îmi permiţi? fac eu, chiar înainte ca operaţiunea sa se efectueze.

Şi-mi trec braţul stâng după umărul Samanthei, lăsându-mi capul în scobitura sa delectabilă.

Ne dăm drept o pereche de îndrăgostiţi pornită în cucerirea Coastei de Fildeş.

— O.K.! Bravo. În prezent păstrează două sute de *yards* avans; şi dacă tipul se joacă de-a depăşirea, luptă puţin, dar dă satisfacţie.

Nouă uşoară înclinare din ţeastă. Eu, cunoscându-mă cum te cunosc, fii sigur că mă abţin să-mi retrag braţul. Şi că, dimpotrivă, cu vârful degetelor, îi mângâi ceafa, Samanthei. Piele dulce, unde cochetează un puf vestitor de pilozităţi mai captivante. Mare scârbos Sanantonio, vei zice, tot timpul cu capul la fund! Ei bine da, sigur, şi n-o să te schimbi. Cu susula în mână, precum o gardă elveţiană halebarda sa. Stoic! Pregătit. Şi nu te apropia prea mult, amice, dacă nu vrei să încasezi o lovitură de mătărângă la mir!

Ea pilotează, tot impasibilă, în acelaşi timp destinsă şi vigilentă. Din fericire, căci un câine care seamănă cu un şacal expatriat ne traversează drumul fix în faţă. Oricare altul ar fi avut reflexul să frâneze de moarte şi să ne expedieze în mangrovele roz! Ea, nu. Îţi prinde javra cum ar fi vorba de un norişor lăsat de o ţeavă de eşapament, fără să devieze de la traiectoria sa. Se produce un şoc

înfundat. Potaia este trântită într-un cactus unde oferă o agonie de prim rang. Hărăbaia noastră n-a deviat. Rectilinie. Ţinută de drum asigurată.

— Complimentele mele! fac eu către emerita mea. Eşti regina volanului.

Fin surâs al interesatei. Îmi lunec deliberat degetele în bluza ei. Are o mişcare a gâtului pentru a-mi semnifica să nu continui. Delicat, revin la poziţiile mele precedente. Fiecare lucru la timpul său.

— Ai văzut? îmi spune ea.

În fine vorbeşte. În engleză, ce vrei, dar vorbeşte. Din bărbie îmi indică retrovizorul bătrânei Buick, care cât oglinda unei mese de toaletă. Stupoare! Taxiul s-a oprit în locul unde am percutat căţelul. Stromberg a coborât din el şi fuge spre animal, printre cactacee, urmat de şofer. Ironie a lucrurilor, contrasens al vieţii. Ucigaşul ăsta implacabil dă dovadă de sensibiloşenie faţă de animale! E capabil să lichideze cu sânge rece populaţia unui grup şcolar, dar un cuţulache rănit îi coboară inima în bernă.

Găseşti că asta-i paradoxal?

Nici şi eu.

— Continuă! – o îndrum (de seară, cum adaug inevitabil) – încetinind puţin în acelaşi timp. Cât timp drumul este drept n-avem bătaie de cap, numai în caz de bifurcare va trebui să ne decidem.

••

arcurgem vreo zece borne. Degeaba privesc retrovizorul, taxiul tot nu reapare. Şi apoi, inevitabilul se produce: un al doilea drum îl deghizează pe al nostru în furcă.

— Cum vezi asta? întreabă Samantha, încetinind.

Îl cunoşti pe Moş Mondit?

Eu sunt.

Să dăm cu banul ar fi o demenţă. Să oprim şi să aşteptăm sosirea clientului nostru ar echivala cu a scrie cu vopsea albă pe asfalt: „Atenţie: aici poliţai!”.

Cam aşa cum observi, abordând nişte coclauri: (Jandarmerie Naţională la 200 m”. E curtenitor să previi.

Eu, personal, nu mi-am ascuns niciodată simpatia pentru jandarmi. Nu au aceeaşi mentalitate ca ceilalţi caralii. Să ne facem că avem o pană, scoţând cricul şi roata de rezervă? Stromberg nu se va lăsa fraierit. Să ne adăpostim şi să-i aşteptăm trecerea? Terenul este gol, fără copaci. Câţiva cactuşi (din grecescul kaktos) nepotriviţi pentru a ne piti hărăbaia: punct şi de la capăt! Scrutez capătul drumului. Nimic! Îi face gură la bot, câinelui? Îi pune atele? L-a cărat la spital?

În acel moment, minutele scurgându-se, frământarea mea îşi schimbă forma. Nu-mi mai e teamă că o să ne vadă aici, aşteptându-l; ci teamă că n-o să-l mai revăd eu.

Ştii vigoarea presimţirilor mele? Infailibilitatea lor.

Flerul meu e cel mai sigur radar.

Samantha îşi clapetează volanul, uşurel, ritmând un vals englezesc, lent şi trist ca o duminică din Sussex. Apoi mă priveşte întrebător. Aşteptând de la mandea o decizie energică.

O iau.

— Întoarcem, îi spun eu.

Ceea ce ea se supune instantaneu.[19]

Manevră uşoară pe un drum puţin umblat. Plecăm din nou în sens invers. Degeaba mă benoclez până la extirpare, nu văd taxiul. Totuşi nu mai suntem foarte departe de locul unde a pierit câinele. Deci, pentru un motiv „X”, chiar „Y” sau „Z”, Stromberg a decis să facă cale-ntoarsă. Treaba asta mă sâcâie.

De ce această inversare de direcţie?

Acum avem tufa de cactus în cătare. Recunosc locul „accidentului” fără dificultate, căci, în afară de cactuşii menţionaţi, sunt acolo o serie de muşuroaie de termite în formă de turtă dulce, care evocă templul din Angkor miniaturizat.

— Vrei să te rog să opreşti, Samantha?

Ea.

Cobor şi traversez drumul. Nu sunt urme de sânge,

19 *Frază riguros incorectă, plasată aici pentru a face să scrâșnească dinții falși ai falșilor eruditi.* (San-A.)

căci impactul a şutat considerabil potaia. Atunci, ce caut eu pe acest drum pudrat cu ocru? De ce vin să examinez locul ăsta unde căldura se dezlănţuie fără limită? Pentru că ucigaşul s-a oprit aici?

Ce sper eu, de fapt? Găsirea vreunui indiciu. Dar ce anume? Spune…

Un obiect galben cuibărit în scobitura povârnişului îmi reţine binevoitoarea atenţie. Mă apropii de el, îl întorc cu vârful piciorului. Este vorba de plăcuţa aşezată deasupra parbrizului şi care conţine acest cuvânt internaţional, care este cuvântul „Taxi”. Cinci litere negre pe fond portocaliu. Ridic placa şi o arăt Samanthei, rămasă la volanul său.

— Înţelegi? îi spun eu.

Ea face semn că da.

— A transformat un taxi în maşină particulară?

— Exact.

Şi o întreagă vraişte îmi telescopează celulele. „Şi dacă Stromberg s-a prins că-l filam”? Ia ca argument câinele strivit pentru a stopa! El…

— El ce anume, de fapt?

Escaladez capătul povârnişului pentru a ocoli tufa groasă de cactus. Câinele este acolo, complet contorsionat de moarte, cu limba scoasă, un firişor de sânge urzindu-i-se din nas şi coagulând la soare. Şi alături de câine, şoferul negru, cu două gloanţe în ceafă. Zace cu faţa la pământ, cu braţele în prelungirea corpului. Şapca mare, în carouri, a rămas înşurubată pe păru-i creţ.

Jan Stromberg ăsta e o adevărată epidemie de holeră într-o singură persoană. Face tot atâtea ravagii câte a făcut marea ciumă din Londra! Cu dânsul, nicio cruţare: lichidăm şi ne luăm valea! Uite, ăsta o să fie titlul acestei *book*!

I-am prins tactica: a lichidat şoferul, a smuls placa de pe dric şi a plecat spre Abidjan. Bun, îmi revine speranţa, pentru că asta e mai rea ca firescul: în zadar o alungi în galop, revine pe fereastră, cum zice Bérurier. Îmi spun, aşa, între tine şi mine, că ucigaşul nu şi-a dat neapărat

seama de filajul meu. Fără îndoială, dorea să-şi procure o maşină fără să-şi prezinte numele. A luat un taxi, a aranjat să fie dus într-un peisaj pustiu pentru a-l curăţa pe şofer şi a-i şterpeli tărăboanţa.

Da, dar atunci, cum se face că şi-a dat numele ca să închirieze un avion şi că se abţine s-o facă pentru a închiria un automobil? Aici e o contradicţie, nu? În definitiv, nu neapărat. Un avion trebuia să-l ducă în mai puţin de o oră la Gauranga, în timp ce cu o maşină îi trebuia timp şi…

— *Oh*, *my God*! suspină Samantha care s-a hotărât să mi se alăture.

Contemplă cele două cadavre, acoperindu-şi gura cu mâna.

— Vezi cu cine avem de-a face, *darling*? murmur eu luând-o de talie, căci trebuie întotdeauna să reconfortezi damele în suferinţă, mai ales când sunt tinere şi drăguţe.

— Pentru ce? îngaimă fata.

— Pur şi simplu pentru a-şi procura o maşină.

— Dumnezeule, dar…

— Într-un fel, eu sunt cel care, indirect, a provocat moartea sărmanului băiat, rechiziţionând avionul lui Stromberg.

— Nu înţeleg.

— El trebuie să ajungă la Gauranga, fie ce-o fi. Deci, închiriază un avion. Vin să-i spună că zborul nu va fi posibil decât în cursul după-amiezii, contrar celor ce-i fuseseră indicate cu un moment înainte. Omul este în gardă. Ştie că dintr-un moment în altul i se poate lua urma, deci nu-şi poate permite să se usuce în împrejurimile aeroportului, aşteptând bunul plac al lui *Ivoire Fly*. Se preface că acceptă, dar merge să ia un taxi, aranjează să fie dus departe de oraş. Sub primul pretext ivit, şi noi i l-am furnizat strivind câinele ăsta, îi cere şoferului să oprească, îl conduce într-un loc izolat, îl ucide, smulge placa taxiului şi pleacă în sens invers. În mod logic, corpul nu va fi descoperit decât după multă vreme, aşa că dispune de un avans confortabil.

— Deci, a plecat spre Gauranga cu automobilul.

— Mi-aş pune capul, drăguţa mea.

— Şi atunci, noi?

— Ne întoarcem să căutăm drumul spre Gauranga, dacă nu vezi vreun inconvenient.

— Şi dacă s-a dus în altă parte?

— Ei bine, asta ar însemna că poliţaii francezi sunt nişte incapabili, porumbiţa mea.

••CAPITOLUL ÎNDĂRĂTNICI[20]

La capătul a trei ore pe un drum arzător, rămânem în pană de benzină.

În lipsa celei care-mi place şi altor asemenea Elf, prost implantate în această ţară minunată.

Drumul merge de-a lungul mării, depărtându-se uneori pentru a căuta umbra deasă a unei păduri plină de ţipete stranii.

Acolo unde am rămas pe uscat, dulcea copilă britanică şi cu mine, este cum s-ar spune, ca să spun aşa, savana. Copaci rari, cu trunchiuri ramificate ca literatura mea, pământ de un roşu viu, întinderi mari de plante târâtoare şi spinoase. Şi adaugă prăbuşiri de teren, bălţi fără apă, o întreagă faună de insecte cârâitoare şi apoi cerul, în acelaşi timp decolorat şi greu…

Ne trambalăm o sete de prim rang. La fel ca hărăbaua noastră dezamorsată. Deloc vesel. Şi neica Stromberg, a fost el mai prevăzător ca noi şi s-a echipat cu canistre?

Am depus o banchetă a tărăboanţei la piciorul unui ciucaletier multiplu, cu cochilii vertebrale zidite şi iată-ne aşezaţi, unul lângă altul, oarecum de-a dreptul idiotizaţi, dacă vrei adevărul curat şi masiv, deshidrataţi, dezumflaţi, asudând şi blestemându-ne nesocotinţa.

Îmi spun că tot o să se manifeste o maşină, odată şi odată.

Un sfert de ceas nu mai sfârşeşte de trecut, malaxat de vârtejuri de gângănii cu carapace lucioase, ale căror elitre produc un vacarm hârâitor, când dintr-o dată, răsare

20 Dedicat cailor îndărătnici.

un vehicul, din sensul invers maşinii noastre. E vorba de un enorm *camping-car* aproape la fel de mare ca un camion. Este în întregime alb, cu litere groase albastre pictate pe laturile sale. Îmi gesticulez tot sistemul în mijloc de *strasse* şi vehiculul se opreşte docil. Un tip gras îşi iţeşte tigva rumenă şi pleşuvă în afara portierei.

— Aveţi o problemă? întreabă el cu un accent *pied-noir*.

— Pana prostului!

Rânjeşte:

— Turişti, ai? Bun, o să vă aranjez bidoanele.

Şi izbucneşte în râs *because* jocul său de cuvinte deosebit de binevenit, trebuie să admit.

Literele groase albastre pictate pe echipajul său anunţă în mod bizar aceasta: „Hopa! Uite Butoiul!”

Individul se aruncă jos din maşină. Are forma unui titirez: îngroşat în sus şi ascuţit în jos. Are un cap hazliu, cu obraji umflaţi, cu un gros rât plonjant, asemănător unui proiect de trompă neterminat; şi nişte urechi mari, ciudat de subţiri, străbătute de vinişoare, ca ale iepurilor, în care aproape că se vede sângele circulând. Poartă o cămaşă galbenă, dilatată de buzunare pectorale îndesate până la refuz, un *short* de doc căruia nu-i poate prinde nasturii de sus şi sandale de piele uzate, prin care înfloresc cele mai admirabile bătături pe care mi-a fost dat vreodată să le admir.

— Butoi, Alfons! se prezintă omul titirez.

— San-Antonio.

Ne strângem cele zece. Butoi îi zâmbeşte micuţei Samantha.

— Pare însetată, nu?

Merge să ciocănească la uşa laterală a *camping-car*-ului. O damă roşcată, în capot şi papuci tiviţi cu lebădă verde, face să culiseze uşa.

— Nişte compatrioţi în pană, Nineta. Dă drumul la o sticlă de şampanie!

Şi, către însoţitoarea mea:

— Intră, frumoasa mea. Avem aer condiţionat. Eu mă

duc să caut benzină pentru micul dumitale zăpăcit.

Se duce în spatele atelajului său, escaladează o scăriţă fixă şi începe să degajeze două din cele aproximativ zece sau douăsprezece canistre grupate pe acoperiş.

Mi le pasează.

— Prindeţi!

— Mulţumesc, sunteţi Moş Crăciun, îi spun eu.

În timp ce transvazez carburantul în rezervorul meu, întreb:

— Veniţi din Gauranga?

— Exact.

— Nu v-aţi încrucişat cu o Peugeot 304 albastră şi hărtănită?

— Ba da. Nu cu mult timp în urmă, de altfel.

Inima mea îi trage un Pater (familia). Aşadar am gândit bine. Aşadar sunt pe urmele ucigaşului. Puţin lipseşte să nu-l îmbrăţişez pe Butoi.

Presimt în el pe colportorul de junglă. Această inscripţie pe laturile vehiculului său este revelatoare. E ceva jovial, promiţător, în acest „Hopa! Uite Butoiul!” O modalitate hazoasă de a folosi un nume de familie ridicol, de a-i da pe zeflemişti de partea lui.

— Sunteţi în negoţ? întreb eu.

— Hotărât, da, mi-o întoarce samariteanul meu.

— Şi ce anume vindeţi?

Pufneşte.

— Fese!

Am obiceiul să-mi maschez uimirea, gândind, şi-mi împărtăşesc părerea pe deplin, că un om care se controlează poate să-i controleze mai bine pe ceilalţi.

— În ce constă asta?

— Parcurg o parte din Africa cu acest *camping-car* ultra-perfecţionat. În interior am două târfe frumoase pe care le reînnoiesc după fiecare turneu.

— Şi merge bine, bordelul ambulant?

— N-aveţi idee. Sunt cunoscut ca un cal breaz. Mi-e suficient să staţionez undeva, într-un luminiş, pentru ca băieţii să dea năvală. Şi nu se zgârcesc la preţ. Mă ocup

mai ales de cooperanţi – funcţionarul, fostul colonist, şefi de sate de asemenea, partea indigenă. Storc fiecare localitate până la ultima picătură. Sunt deliciul lor, al tuturor acestor oameni cumsecade.

— Noii misionari, în fond? propusei eu, fără să zâmbesc.

Formula îi dă un şvung.

— Bravo, nu mă gândisem încă, dar are ceva din asta. Răspândesc fesele, aşa cum părinţii bisericii răspândeau creştinismul.

— Sunteţi Le Foucauld[21] al fesei, întăresc eu. Cât vă datorez pentru benzină, domnule Butoi?

— Sufletu'! e cadou! Un compatriot în pană, e lucru sfânt. Veniţi să radem o cupă mică, prietene.

Şi intru în bordelul itinerant al scumpului Butoi, tocmai bine pentru a asista la o scenă, deloc banală. Ditamai curvăsăria: cele două târfe ale depanatorului meu, excelente dame de companie şi aş spune chiar de bună companie, au abordat-o pe frumoasa Samantha.

Damele astea se zbenguie pe o canapea de lucru acoperită de o minunată piele de lup sintetică. Ele formează, dacă îndrăznesc să mă imprim aşa, perfectul lanţ al fericirii. Samantha stă în patru lăbuţe, cu cracii pe startere.

Una din amabilele locatare ale lui Butoi îi savurează centrul de atracţie pe deasupra piuliţei de strângere, în timp ce ea însăşi face puţină curăţenie în centrul de orientare al celeilalte piţipoance. Ansamblul este plăcut, aţâţător şi ar inspira bidineaua unui pictor sau a unui cordaci.

— Priviţi-le, priviţi-le, face Alfons Butoi, pe un ton de indulgenţă, ştrengăriţele astea nu-şi pierd timpul, ai? Au mirosit imediat că pe mica dumitale pretenară o mănâncă limba şi-au sărit pe ea din prima. Trebuie spus că Nineta şi Lulu se-nnebunesc după pulpiţe de pupăze. De saturate ce sunt de caraşi, puşlamalele mele îşi petrec timpul liber cap

21 Le Foucauld = preot trapist care propovăduia tuaregilor din Sahara la începutul acestui secol. (n.tr.).

la coadă, simulând semnul peştilor. O adevărată marotă. Atunci, vă daţi seama: o păsărică proaspătă de tot, n-ar fi lăsat-o să treacă fără să-i dea bună ziua. Aşezaţi-vă, prietene. Nu-i mare, dar ai totuşi confortul tău. Sunteţi de acord pentru o râgâitoare? În târâtura asta de Africă, frapată bine, nimic mai bun. Dacă v-aş spune că rad patru pe zi ca să ţin la drum. Pe vremuri, la Oran, găseam refugiul în lichiorul de anason pur, dar în final, ficatul meu cerea îndurare. Puneţi-vă acolo, ca să admiraţi aceste dame în efervescenţă. Ia spuneţi, le cam vrea, amica dumitale. Nu e franţuzoaică, mi s-a părut. Englezoaică? Oh! Bun, totul se explică. Acolo, gagii nu sunt branşaţi la contor, hm? Ele se descurcă cum pot, sărăcuţele: cu străini, vibro-masoare, alte surioare; cel mai des de unele singure, remarcaţi cum majoritatea au mijlociul mâinii drepte scorojit. În sănătatea dumitale! Domnişoarele o să ni se alăture mai târziu, când o să-şi încheie şedinţa recreativă.

„Dumnezeule, a dumitale este o adevărată meseriaşă! Dar chiar o s-o facă pe Lulu să juiseze, în ritmul în care se agită. Aţi remarcat, în paralel, plăcuta lucrătură a mâinii ei stângi? O virtuoză! Niciodată Chopin n-a cântat aşa la pian, prietene! Şi, ce ziceţi de mica ei mişcare de trap englezesc, este cazul să o spunem, pentru a acompania treaba Ninetei! Jos pălăria! Merge şi normal cu tot atâta brio, prietene? Dacă da, vă felicit, este un exemplu rarissim de femeie bună la toate.

„Cum găsiţi această Roederer? Suportă bine expatrierea, nu? Trebuie spus că am un răcitor pentru rezerva mea. Atunci, ce-o să faceţi, la Gauranga? Import-export?”

— Mai mult sau mai puţin, răspund eu cu prudenţă.

Nu insistă.

Dar întreabă:

— De ce m-aţi întrebat dacă mă încrucişasem cu o 304? E un amic de-al vostru?

— Mai mult sau mai puţin, recidivez eu.

Dezamorsează grimasa reprobatoare care-i venea.

Un palavragiu detestă laconismul celorlalţi. Idei curioase se acumulează în marea-i scăfârlie elefantină. Ele mă privesc. Caută să mă situeze cu precizie. În cele din urmă, alegerea-i făcută, cum zicea dl. magazin universal. Pentru a-mi dovedi că ştie la ce să se aştepte din partea mea, oftează:

— E agitaţie la Gauranga, lucrurile se schimbă şi e treabă de făcut…

Clipire din ochi golănească.

Îi trag o altă clipire din ochi, nu mai puţin golănească, pentru a-i da satisfacţie. Dialog, al carmelitelor dezmăţate!

Bem. Lulu juisează. Crezi că fiind târfă, a învăţat să-şi controleze plăcerea când i se revarsă vasul de expansiune? Pe naiba! Rage mai rău ca o mic burgheză. Luându-şi porţia, ea abandonează partida în curs şi din trio, numărul devine duo, aşa se întâmplă în toate trupele pe care viaţa le fărâmiţează la voia întâmplărilor ei.

— Brrr, spune ea scuturându-se, mamă, ce gurmandă-i asta. Ce mi-a mai devastat sipetul cu odoare! Cred că n-am fost niciodată halită la modul ăsta, dom’le Alfons. Îmi tremură picioarele. O cupă o să mă întremeze.

E brunetă, şifonată, plăcută.

— Trebuie că nu vă plictisiţi cu aşa o arzoaică?

Dl. Alfons îi toarnă de băut. Apoi, către mine, în continuare un perfect om de lume:

— Dacă matineul lor copilăresc v-a dat ghes, Lulu o să-şi facă o plăcere din a vă meşteri un mic cioc de curtoazie, prietene. Nu vă jenaţi, e-n contul casei.

Refuz cu efuziune. Aş face-o cu dragă inimă, dar am şcoală şi, din moment ce acum rezervorul îmi permite, trebuie să-mi continui drumul.

Chiar atunci, Samantha juisează la rândul ei, cu guiţături de purcică britanică.

Vom putea să ne luăm rămas bun.

••

u-ţi imagina că Gauranga ar fi un adevărat oraş.

Niciun pic decum. E vorba de o mare aşezare

africană, cu o stradă principală mărginită de prăvălii modeste, în mijlocul străzii, tăind-o în două: o piaţă cu patru palmieri prăfuiţi, clădiri administrative, un poliţai somnolent, câţiva negustori ambulanţi. La periferie, cartierul indigen e la est, iar la vest, cartierul rezidenţial, ca în aproape toate localităţile din lume. Acesta din urmă include câteva solide locuinţe albe şi albastre, înconjurate de grădini, de peluze, uneori şi cu o piscină, şi mai ales, umbră răcoroasă acolo unde trebuie pentru a putea dormi, regula sau bea whisky fără să te scurgi ca o brânză topită.

Una dintre aceste case, mai mare decât colegele ei, din moment ce posedă două etaje, se numeşte „Grand Hotel-Palace”. Îi văd drapelul ivorian, drăguţ de tot, găsesc eu personal, deoarece reprezintă drapelul irlandez inversat. Un parking protejat de trestii împletite găzduieşte câteva hărăbaie uniformizate de praful ocru. Un servitor înţolit în verde, cu galoane portocalii, citeşte un foarte vechi număr din „*Lui*” datând de dinaintea apariţiei sale şi care a sprijinit elanurile onaniste ale unui mare număr de adolescenţi negri, din momentul în care l-a uitat un turist în hogeacul său.

Mi-am rugat limbista să oprească nu departe şi o iau pe papainoage să ginesc locurile cu circumspecţie.

Nicio 304 hărtănită în parkingul hotelului.

Rămân la umbra unui fettellor în floare şi adresez un „Pssst” de încercare servitorului.

Acesta din urmă abandonează nostima păsărică creaţă a unei blonde starlete cu surâsul la fel de atrăgător ca cel al Maestrului Capello.

Vine spre mine, nonşalând, cu gloriosul său menstrual ilustrat (şi-ncă cum!) sub braţ. Poartă un pansament la încheietura mâinii. Accident de masturbare, fără îndoială, ceea ce o să-l handicapeze oarecum pentru a apuca bancnota pe care i-am pregătit-o; dar există întotdeauna o modalitate de a birui dificultăţile atunci când interesul îţi intră în joc.

Îi arăt poza robot a „omului”.

— Domnul ăsta a tras la hotel, prichindelule?

— Nu; este fost la Casa Mare.

— De unde ştii?

— A oprit în faţa hotelului ca să mă întrebe unde era Casa Mare.

— Şi unde e, Casa Mare asta, mititelule?

Îmi indică o cale înflorită de mangrove care merge de-a lungul unui izvoraş prăpădit, mai mult sau mai puţin mocirlos şi puturos.

— La capătul drumului.

— Şi ce-i cu asta, Casa Mare, Fructul meu African?

— O Casă Mare, îmi explică el cu o precizie demnă de logii (dacă eşti arhitect) sau de dogii (dacă eşti veneţian).

— E locuită?

Se hlizeşte, îşi atinge prohabul şi repetă:

— E locuită, coită, coită!

Se amuză dintr-un nimic, fiinţa asta plină de umor. L-aş îmbrăţişa pentru această mărturie de cultură eminamente franceză. Faptul că se desfăşoară penetrarea calamburului în Africa aproape ecuatorială, este pentru mine un motiv de orgoliu.

Las să-i crească, să-i înflorească, să-i descrească şi să i se oprească râsul.

— Atunci, încântător bananofag?

— Casa Mare este o casă care ea este la guvern, îmi destăinuie păduchele de pubis defrişat, deschizând „*Lui*" pe linia de mijloc pentru a-mi descoperi, în acelaşi preţ, răpitoarea carcasă a unei persoane a sexului, călare pe o banchetă de velur albastru, care-i scoate în evidenţă lâna de aur, adorabilă şi plină de zulufi ca un bebeluş suedez.

— Cocoită! Cocoită! îmi exclamă voios.

Un pic obsedat, dar ţine de vârsta lui. Bărbatul, nu contează de ce rasă, este închis între parantezele lăcomiei sexuale. Între nerăbdare şi regrete. Adolescent şi vârstnic, e bântuit de feeria a ceea ce nu practică încă şi a ceea ce nu mai practică deja.

Îmi captează bacşişul cu îndemânare, în ciuda încheieturii scrântite.

— Mai spune-mi, brunetul meu, astăzi trei persoane

au tras, probabil, la hotel, nu? O bătrână doamnă englezoaică, un grăsan haios şi un bătrân hodorogit.

— Da, da. Sunt aici.

Îi dau o pălmuţă pe obraz.

— Du-te şi spune-le că Antonio a sosit şi că o să li se alăture curând. De acord?

— E bine!

O apuc pe drumul cu mangrove. Nişte insecte fac un vacarm ca toţi dracii. Apa pârâului este de un frumos verde hepatic, cu bule cloacale care explodează ca nişte pârţuri greţoase. Palmieri-curmali (reţineţi acest cur-mal) se aliniază cât vezi cu ochii, fără a izbuti să facă umbră. Asta e, merg vitejeşte. Mă simt dintr-o dată neliniştit şi apoi îmbufnat de a fi constatat că maica Samantha nu e o clientă pentru mine, considerându-i obiceiurile. Dar ce naiba, viaţa aşa este, cu o grămadă de lovituri sub centură, decepţii, primejdii neprevăzute şi tot restul, bun şi rău, exultant sau calmant, pe care se cuvine să le accepţi pe măsură ce apar, fără să dai alarma de fiecare dată.

Calea pe care o străbat se prăfuieşte în zare, căci apare un jeep cu o antenă de trei metri şfichiuind aerul nemişcat.

La bord se află doi tipi în cămăşi kaki cu mâneci scurte şi *short* verde, în capul gol, cu ochelari negri foarte negri. Observ că cel care nu conduce ţine o puşcă mitralieră între genunchi. Jeepul îmi ţâşneşte în întâmpinare. Mă dau în lături pentru a-l lăsa să treacă, dar el opreşte lângă mine. Cel care nu conduce mă interpelează:

— Unde mergeţi?

— Mă plimb.

— Actele!

— Din partea cui? obiectai eu.

Repetă:

— Actele.

Îşi lasă barbă, dar îi creşte puţin şi prost. Asta îl face să arate ca şi cum ar fi mozolit un creţ în pleşuvire.

Posomorât, îi pasez o ţidulă pe care serie doar

„Funcţionar” fără să-mi fie precizată profesia.

Gagiul o citeşte chinuit, ceea ce m-ar face să cred că şi-a ratat probabil doctoratul în litere. Apoi mi-o înapoiază cu un aer scârbit. Molfăie o bucată de nu ştiu ce lemn şi-n gura lui brună şi roz, surcica dă impresia unui termometru.

— Duceţi-vă să vă plimbaţi în altă parte, zice el.

— Nu fac nimic rău.

— Haide, haide, eliberaţi locul.

Aerul, tonul, arma: trei motive pentru mine să înghit hapul fără să crâcnesc.

Cu o ridicare din umeri, bat deci în retragere.

Mă chitesc, baroane, că această „Casă Mare” de care vorbeşte servitorul e protejată cum se cuvine. Probabil că supraveghează împrejurimile cu lupa şi expediază „descurajatori” de şoc atunci când apare cineva la orizont. Asta înseamnă deci că Stromberg îşi are intrările lui. De acord?

Brusc, văd că afacerea îmi şchioapătă. În prezent, ucigaşul este în fortăreaţa asta. Cum se face că această „Casă Mare” aparţine Statului? Dacă Stromberg ar avea protecţie la autorităţile africane (păzeşte pepenii) n-ar avea nevoie să lichideze un amărât de şofer de taxi pentru a-i şuti fierătania, nu? Atunci?

Mă duc s-o recuperez pe copila Samantha şi tragem la hotel pentru a cumpăra două nopţi de somn. Micul servitor îmi declară în trecere că Lady Mc Coy şi amicii mei sunt absenţi. Hait! Le sar capacele la aeroport, aşteptând sosirea lui Stromberg! Care s-a şi apucat de treabă.

Când îţi zic că ne ramolim!

Camerele din „Grand Hotel-Palace” sunt ceva mai puţin confortabile decât latrinele gării Saint-Lazare, dar sunt mult mai vaste. Un pat pentru neputincioşi de vârsta a treia, câteva mobile bancare (la Monte Carlo, se scrie banco; prin alte părţi indigenii hexagonului scriu bancale), un ventilator care nu mai ventilează. Solul serveşte drept pistă de antrenament unei companii de gândaci în manevre. Pute a rânced, a încins, a fund neşters şi a plantă

veştejită.

Şi mai ce? Nu, ajunge atât, în fond, e numai pentru o noapte.

Îmi las braţele să atârne de-o parte şi de alta a persoanei mele, apoi fesierul pe pat; imediat, somiera se desprinde şi stabileşte legătura directă cu podeaua, grijulie cum era să elimine intermediarii.

O fereastră prevăzută cu stor interior din nu-ştiu-ce împletit (asta puţea a plantă veştejită), dă spre drumul de unde tocmai am fost gonit. Pe deasupra vălătucilor mangrovelor roz, zăresc Casa Mare. E o construcţie albă, cu un acoperiş plat, un peristil partenonian şi obloane care se ridică de jos în sus, ca apărătoarele de soare ale maşinilor. Totul şiroieşte de albeaţă, înconjurat de plante bine udate (1515 fiind data mea preferată, ca multor loaze) şi observ chiar şi un fel de dispozitiv acvatic cu jet, pe care, de la distanţă, l-ai lua drept rada Genevei miniaturizată şi africanizată la extrem de extrem[22]. Ceea ce frapează, în această proprietate, este numărul de tipi care gravitează primprejur. Unii în jeep, ca cei doi şugubeţi ai mei nu de mult, alţii pe jos, fără a-i socoti pe cei care sunt aşezaţi la voia suprafeţelor înălţate şi plane, apte de a le primi şezuturile. Atunci, bun, cel Antonio fosforeşte şi pârleşte. Din creier îi sar scântei, provocând un incendiu de cerebel. Şi fac şmecherit fiufiu, cu unghia degetului mare trecută şi retrecută peste buzele-mi vrăjite, pe care atâtea femei le contemplă în secret şi secretând. Sunt un dotat, ce mai. La ce bun să faci pe şmecherul şi să te dai pudic.

Se cioc-ciocăne la uşa mea.

E scufiţa roşie, voioasă nevoie-mare de-a-şi fi lăsat napolitana savurată adineauri de către amazoanele cumătrului Butoi. Se dezenglezeşte un pic, Samantha, obligat.

— Curios palace, nu-i aşa? îmi spune, din cadrul uşii.

---

22 *Apropo de acest gen de expresii. Am întâlnit într-o zi un tip care m-a rugat să-mi supraveghez franceza pentru că scrisesem* teribil de teribil*. Profit de acest* extrem de extrem *pentru a-i spune individului că i-o trag*, *moralmente*, *dar intens.*

— Trebuie să ţii cont de situaţia sa geografică, inimioara mea…

Rămân mască pe patul meu sinistrat, câş de-a dreptul, privind-o cu acea căutătură stigmatizantă pe care un mascul convingător o aruncă unei lesbiene convinse.

Ocheadă de mâhnire, în fond. Nostalgia zămislită de această evidenţă: „Eşti frumoasă şi nu pentru mine”.

— O aşteptăm pe *my lady* aici?

— Tocmai voiam să te rog să mergi la aeroport pentru a-i cere, ca şi însoţitorilor mei, să se întoarcă la hotel.

— Mă duc imediat.

Începe să bată în ştii ce? Lemn Tănase!

Cu torţe! Retragere, ce mai!

— Hei! o stopai eu, apoi o făcui eu să se răsucească pe călcâie (cum scriu confraţii mei sub-dotaţi).

Mă măsoară pieziş, simţind c-o să-i trag în bot o întrebare imparabilă.

— Ce e?

— Răspunde-mi pe şleau: sprijinul devotat pe care-l dai Lady-ei McCoy presupune şi să-i distrezi văduvia?

Ea se încruntă, dă să mă trimită puţin la dracu’, dar se stăpâneşte şi chiar se răzgândeşte.

— Iată o întrebare foarte indiscretă, remarcă ea.

Mă ambalez:

— Ascultă, puştoaico, când îţi dădeai mingeacul la mozolit, adineauri, în *camping-car*, ţi se cam fâlfâia de indiscreţii, nu? Madam juisa baban, foarte semeaţă. Dacă s-ar fi cântat Wagner pentru a-i însoţi coitul, n-ar fi fost decât şi mai grandios! Ce mama dracului!

Izbucnirea mea o face să se retragă în cochilie[23]. Dacă n-a înţeles tot, a ghicit restul, ceea ce este esenţial.

— Sunt o fată teribil de senzuală, declară Samantha şi practic amorul sub toate formele lui, dacă te interesează problema.

Şi-ncă cum mă interesează, problema!

Schimbăm o privire lungă ca un discurs de om politic

23 *În engleză în textul original.*

şi care începe să semnifice mult mai mult decât se intenţiona.

— Atunci, eşti bună la toate, cumătră? Razi bătrâna, curva, gagiul?

— Ai dă unt an dări stand?

— Cam with me ca să-ţi explic.

Gestul meu subliniază imperativ.

Ea înaintează, se aşază lângă mine pe patul stricat.

— Atunci, chiar aşa, ai accepta un exerciţiu de călărie cu mandea, mimiss a mea?

— Ard de pentru dumneata! îmi spune ea în adevărata franceză a Franţei. Deschind am eu şi dumneata, sint fantastic de excitingată.

Nădragii şi timpanele mele pleznesc când aud asta.

— Dacă aveai călduri, pentru ce această partidă de copane dezosate cu domnişoarele junglei?

— Nu mai puteam stăpâni eu de dumneata!

— De ce n-o spuneai, idioato?

— Eu nu îndrăznit, cu eram timidă de a fi *your driver*.

Biată mieluşea.

Chiar într-atât de japiţă, trebuie să ai curaj! Ştii că este un caz, miss papiţ?

O abordez în stilul casei, mod de a realiza o suspendare a ostilităţilor în escapada mea. Pentru început, *naturliche*, o răstorn pe saltea.

Şi apoi o debarasez de ţoalele ei, de care n-avem nicio nevoie. Gagica asta, doar îi branşezi două degete în priza electrică, iat-o că agită, dărâmă, bun aşa, ocaziunea superformida', şansa nesperată ca în cazurile cele mai frumoase.

Ea afirmă într-o viteză că e bine, *good*, *wonderful* şi toată liota; că *again* şi oh da, *very again*, nu suntem grăbiţi, trebuie să o iei pe îndelete ca să-ţi scoţi pârleala, nu să transformi strofele Cidului în rondel. Bun, ştiu că asta n-o să fie fuşăreală, ci lucrătură bine pusă la punct, stil ceasornicărie elveţiană.

A se lua chiar de la început. A se deda de pe-acum la cuvânt introductiv şi apoi la prefaţă, cuvânt înainte,

prolog, ca în terfeloagele boşorogilor ăstora care nu mai termină de preambulat ca să explice leşinătorul pomelnic a ceea ce înşiră. Rahat! Ar trebui instituită o cenzură pentru a interzice pisarea cititorilor. Peltelele interzise. Doar să li se scoată la roneotip maculatura, zevzecilor ăstora, ca să se recitească în tihnă, din moment ce-şi sunt singurul şi unicul cititor.

Atunci, deci, ca antreu, o migălesc. Îi fac preţioasa să ciripească. Ea clipoceşte din deltă. Cine pârleşte nu greşeşte, spunea bătrânul meu Leon, afurisitul altădăţilor mele. De neuitat. Formidabilizat de timpul care trece, Leon.

Muşte enorme bâzâie în jurul trupurilor noastre exaltate. E o căldură năclăită. Pe undeva prin Palace, o cioară cântă ceva de Michel Sardou. Şi un tip cu o voce de cartofi cufundaţi în ulei încins îl face pe un altul găozar puturos, cum că s-a pişat în ceainicul de la 6 ca să se scutească să coboare la closet, boul! Nu, că îţi dai seama.

Mă sforţez să fac abstracţie, să uit hotelul, Africa, ucigaşul, pentru a savura clipa atât de drăgălaş frizată, blondă şi umedă. Dar bibilica îmi zborplanează, ştii tu. Aud vocea lui Stromberg înregistrată de minicascoiul dnei Eva. „Pentru voi, spunea ea, este un lucru fără valoare, dar pentru mine asta n-are preţ”.

Acest lucru, fără preţ pentru el, o fi fost oare adus în Casa Mare, atât de bine păzită? N-ar fi trebuit să pun mâna pe el atunci când aveam posibilitatea? Acum e la adăpost, artistul. Don’şoara Miss scheaună şi mai şi. Atât de tare încât un servitor împinge uşa fără încuietoare şi-şi trece capul prin cadru. El este cel care s-a pişorcăit în ceaiul de la 6, probabil. Puţin sărit, şnapanul. Încrucişat, chelios, ceea ce e rar la negri, ai căror peri sunt atât de deşi.

Îmi adresează o mimică complimentativă. Copila juisează în regim complet (de banane, fireşte). Îi adresez vizitatorului nepoftit un gest destinat să-l recheme la discreţie. Nu pare să înţeleagă şi continuă să se benocleze. Bun, va trebui să operez un *break* ca să-l flituiesc. Dar

evenimentele mă scutesc de această osteneală. Efectiv, o mână i se aşază pe gât. O mână venită de aiurea, care-l trage înapoi. Percep un du-te vinovat. Uşa se deschide larg de data asta şi două persoane pătrund în camera mea, stopând extazul scumpei Samantha. Unul e un tip negru în cămaşă, cu pantaloni negri, care ţine în mână un număr vechi din *Paris Match*, din care răsare o ţeavă neagră. Celălalt este de asemenea negru, dar gras ca un alb, cu falduri îngrămădite în chip de gât, un nas lat ca mănuşa de box căreia i se datorează probabil un asemenea volum şi un ochi, în întregime alb în urma unui accident extirpator. Poartă o cămaşă conţinând tot atâtea falduri ca şi figura sa, în nuanţele verzulii, mai mult sau mai puţin militare; un pantalon de doc alb strâns de un centiron a cărui cataramă de aramă reprezintă emblema Mercedes-ului; şi apoi o caschetă de pânză verde cu cozoroc lung.

Tipul, cu *Match*-ul umplut revolver degajează arma pentru a mă aţinti. Grasul se apropie de hainele mele pentru a-mi extrage portofelul.

— Hei, o secundă! lansez eu, aţi uitat să vă prezentaţi!

Dintr-un salt îmi recapăt verticalitatea şi mă năpustesc spre el.

— Fleanca, rahat ce eşti! îmi spune el respingându-mă cu o lovitură de cot îndesată în stomac.

Răsuflarea mi se taie un pic.

Oh! ce nu-mi place.

Mă pliez în două, labele placate pe punctul de impact, gemând ca un avar în faţa pachetului de acţiuni ruseşti ale bunicului său.

Socotindu-mă mat, omul se dezocupă de mine pentru a se consacra portofelului meu. Într-aşa o măsură, încât îmi ofer în toată tihna şutul secolului în boaşele lui. Din fericire, în graba mea de a consuma mica englezoaică, îmi păstrasem pantofii. Grasul nu zice nimic, dar moaca lui este la fel de grăitoare ca a unui peşte asistând la proiecţia unui film de dl. Robbe-Grillet. Ochiul său sănătos devine la fel de alb ca celălalt şi cade în genunchi.

Garda lui de chestie pierde prea mult timp să priceapă ce se-ntâmplă. N-are reflexe, micuţul ăsta. Îmi primeşte bila în gingii şi se dă cu roţile-n sus. Îi culeg arma, o ţin de ţeavă şi mă grăbesc să administrez un somnifer express grasului ca să uite un moment de ouăle-i sparte. Iată-l întins pe burtă pe podeaua constelată de drăguţi gândaci domestici.

Cu arma în mână, scumpul meu Tantonio se aşază pe un taburet şchiop, coada între picioare, ţeava armei aţintită spre tâmpla blegărzii de corp.

— Vii de la Casa Mare, fifiule?

Nu răspunde nimic, mulţumindu-se să-şi dea ochii peste cap din gros, ca Dalida când interpreta o Samson foarte teribil de emoţionantă, cosmopolită şi nevertebrată.

— Ah! fără ascunzişuri cu mine, flăcăule, altfel îţi golesc încărcătorul tău în corp, începând cu burta şi urcând până la frunte ca să semeni apoi cu un flaut, înţelegi?

— Da.

— Deci, vii de la Casa Mare?

— Da.

— Şi ce naiba căutaţi în camera mea?

— Domnu’ Graţios voia să ştie cine sunteţi.

— Cine este domnu’ Graţios?

— El de-acolo.

— Ce faceţi voi la Casa Mare?

— Suntem paznici. Domnu’ Graţios este paznic-şef. Eu personal sunt doar paznic paznic.

— Şi pe cine păziţi?

Pare surprins de întrebarea mea. Fără îndoială, credea că sunt la curent.

— Dar…

— Ei bine, vorbeşte, bebeluşul meu, nu-ţi fie frică.

— O păzim pe Majestatea Sa.

— Taica Bok?

— Da, Majestatea Sa.

— Sunteţi mulţi care-l păziţi?

— Da.

— Câte persoane?

Acordeonează din frunte şi-şi adulmecă amintirile.

— Mulţi… îs eu, e domnu' Graţios, domnu' Salvator şi-apoi Serafim, Germinal, eu, Cezar, Victorian şi cu mine.

— Plus servitori?

— Plus, da.

— Şi Majestatea Sa are lume cu ea?

— Şaisprezece dintre nevestele lui, le-a lăsat pe celelalte la Abidjan.

— Copii?

— Nu.

— Un domn l-a vizitat, adineauri, nu-i aşa?

Aprobă.

Camera este scufundată acum în penumbră, căci noaptea cade repede pe-aici. Deja, luna preia schimbul.

— Ţie, care ţi-e numele?

— Evanghelist.

— Majestatea Sa şi-a primit vizitatorul?

— Da.

— O să doarmă la Casa Mare?

— Da, a fost dus la o cameră.

Socotesc: şapte paznici. Doi sunt aici, reduşi la neputinţă.

Organul Borţosului răsună în noaptea proaspăt căzută. Cântă „Cartoforii", Mamutul, cu vocea lui din serile de mare pileală; îmi pare că are beţia în flux, astă-seară.

Mă duc la fereastră, fără să-l slăbesc totuşi pe Evanghelist din ţeava armei sale. Rapidă aruncare de periscop în exterior. Suficientă pentru a capta un spectacol delicios. Lady McCoy înaintează, impulsivă, către „Grand Hotel-Palace", încadrată de Pinuche şi Béru, care o ţin unul de gât (Grasul), altul de talie. Îmi par a fi turtiţi, ca nişte pâiniţe pentru caviar în ţară capitalistă.

— *Dear* Samantha, oftai eu, cred că împrejurările ne constrâng să ne amânăm întrevederea pentru o dată pe care o sper nu foarte ulterioară. Prietenii noştri sosesc, pune-ţi o nimica toată pe admirabilele dumitale forme şi du-te să-i cauţi, te rog mult.

••

— e-am întors, pencă gorobeţii de la eroport ne-au zis că n-o să mai fie zbor la *notte*, explică Namila căzând lat, nu-s echipaţi pentru.

— Sunteţi blindaţi ca nişte tancuri sovietice! bombăn eu, văzând-o pe văduvă cum se prăbuşeşte pe somieră.

— Vorbeşte pentru Melanie, dar eu şi Pingeaua suntem proaspeţi ca stropitoarea udată. Tipul care ţine turnul de control face crâşmă-n acelaşi timp. E un rosbif, închipuieşte-ţi că a servit în Armata Indiilor sub ordinele colonelului McCoy, moşul babei. Asta trebuia udat. Şi-n plus, e al naibii de echipat din punct d'vedere vuischi, zău.

— Bun, asta nu-i tot, omule. Avem şcoală.

— Ce-i aia?

Le povestesc, lui Hodoroagă Doagă şi lui, nesăbuitul plan care mă furnică în cutia cu idei. Complet smintit, dar euforizaţi aşa cum se arată, nu cârtesc. Atunci ne pregătim în linişte. Pentru început, scot din carcasa ei bateria lanternei mele de buzunar extraplate. O debarasez de hârtia cu însemnul său care o înconjoară şi mă îndrept către amicul meu Evanghelist.

Este vorba de-a-i juca un renghi în stilul meu. Mă inspir pentru asta din teribila dramă pe care am trăit-o în „*Nu muri, că avem oaspeţi*"[24], unde nişte căcănari mă împopoţonaseră cu o bombă cu unde băşinoase, ce trebuia să explodeze dacă proferam un cuvânt fatidic.

Netrebnicii ăia, dacă-ţi aminteşti, îmi plasturaseră maşinăria pe piept. Atingerea ei echivala cu o sinucidere.

— Dragul meu Evanghelist, spun eu gărzii de corp al delictului, va trebui să treci în cealaltă tabără, altfel, ce-o să rămână din tine o să poată trece prin găurile unei strecurători de ceai.

„Vezi? Îţi fixez bomba asta în spinare. Dacă încerci s-o scoţi: explodează. Numai eu pot să te eliberez, înţeles?"

— Da, da, bâguie celălalt, dar să nu faci pe nebunul, patroane.

Termenul de patron estompează colţoşenia

24 *De vânzare în toate farmaciile.*

îndemnului.

Îl bat pe umăr.

— Ai încredere, muscă bătrână şi fii credincios.

Îmi sărută mâna.

Bérurier trage un alizeu subtropical, ceea ce, din partea lui, echivalează cu chemarea trâmbiţei vestind atacul eroic.

••CAPELA SIXTINĂ[25]

Noaptea vălureşte (şi în văluri este).

Vânt superslab. Foşnet imperceptibil în ramurile odoriferoase (ca minereurile).

Jeepul condus de Evanghelist rulează în goană. Sunt blocat între şofer şi enormul domn Graţios, care râgâie un usturoi ce ar fi trebuit să fie digerat de mult. În spate, sub o prelată: Pinaud.

Ridic colţul pânzei.

— Merge, Băbătie?

— Oh! taci: ştii ce mi se-ntâmplă?

— Aud?

— Englezul de la turnul de Control-bar, ne-a oferit măsline negre umplute cu ardei roşu împreună cu whisky-urile lui şi nu m-am gândit că la mine ardeiul roşu avea un efect şi mai dezastruos decât pepenele. N-am putea opri, ca să…

— Nu, nu mai putem, căci suntem probabil supravegheaţi cu binoclul infraroşu de la Casa Mare.

— Dar o să fac…

Vocea e panicată.

— Ei bine, fă! spun eu, fatalist, lăsând prelata să recadă peste mârşavele măruntaie ale heruvimului.

Ajungem la capătul drumului. O barieră albă presărată cu ochi de pisică îl închide. O gheretă dotată cu un scaun o flanchează. Un fund de bărbat e depozitat pe scaun: cel al lui Germinal, colegul lui Evanghelist. Evanghelist trage trei claxonări slabe. Fundul se descaună şi Germinal acţionează contragreutatea ca să se ridice bariera.

---

25 *Dedicat Capitolului Șase care ar trebui să se găsească aici.*

Trecem. Un mare gard viu de trestii mărgineşte aleea ce duce la coşmelie. La adăpostul sus-zisei, nu mai putem fi văzuţi.

— Dom'le Graţios, fac eu către vecinul meu din dreapta, ar trebui să-i cereţi lui Germinal mitraliera, sunt sigur că o să adoarmă fără ea.

Domnu' Graţios încuviinţează, sare din jeep şi se duce la gheretă.

— Psst! face el hotărât.

Germinal îşi scoate ţeasta.

— Daa, domnu' Graţios?

Gustă o cazma care-l rectifică.

Domnu' Graţios nu pierde timpul: cu centironul paznicului, îi comprimă braţele de-a lungul corpului, apoi face să basculeze ghereta grea pe deasupra, după ce i-a înfundat o pulpană de cămaşă în gură. Acum, Germinal este în hibernare, ca un melcoit în cochilia sa.

Domnu' Graţios îşi reia locul, mitraliera pe genunchi. Masiv! Viteaz! Vite azi!

— Unde mă duc eu pe mine? frazeologeşte Evanghelist.

— Du-te pe mine unde ai obiceiul să mergi pe mine când revii pe mine din expediţie, dragul meu.

— La postul lui domnu' Salvator?

— Chiar aşa, îngeraşule. Păstrează-ţi obiceiurile, ele constituie forţa celor slabi.

Docil, ocoleşte latura vest a casei pentru a se prezenta pe esplanadă. Lângă peristil, s-a construit sumar o baracă de şantier, un soi de rulotă fără roţi, dizgraţioasă cât pofteşti.

Un tip mare cât Himalaya, nu foarte negru, mai mult cafea cu lapte cu mult lapte, înţolit vânătoreşte, cu jambiere, cu verzuliu şi buzunare peste tot, plus un revolver solid la cingătoare, fumează un trabuc la fel de monumental ca mătărânga lui Béru, rezemat de baracă.

Evanghelist stopează la doi metri de el.

— Ah! bun, îl aduceţi pe derbedeu, mormăie atleticul fără să-şi scoată ciomagul din gură; cine-i ăsta?

Domnu’ Graţios ţâşneşte de pe scaunul lui cu viteza celui mai năvalnic taur ieşind din toril[26]. În loc să se pună pe taifas cu domnu’ Salvator, îi plonjează în burtoi cu capul înainte şi-i percutează doagele. Gigantul emite un „herr hin!” (afumat) de cea mai bună calitate (personal, calităţi asemănătoare am întâlnit foarte rar şi erau într-o stare mai puţin bună). Havana-i braziliană fabricată în Belgia îi cade din cioc. Domnu’ Graţios, care este un om hotărât, trage un genunchi în boaşele „colegului” său, apoi profită de faptul că acest atac subit îl lasă mască, ca să-l boxeze în chip primitiv, cu amândoi pumnii odată, fără să-şi detalieze loviturile. Dar celălalt este din lemnul din care se fac bulanele. Această grindină de lovituri nu reuşeşte să-l doboare. Dimpotrivă, i se scoală chiar mânza (sau i se umflă rânza, la alegere, după caz, fiecare cu gusturile lui, nu? Autor abundent, eu propun: cititorul dispune. Tâmpit, dar liber.). O cazma plantigradescă plesneşte tâmpla agresorului său. Domnu’ Graţios se împleticeşte de pe urma-i. Cascheta i-a căzut. O surpriză! (nu pentru mine, ci pentru tine: chiar n-ai mirosit de loc chestia?) E vorba de Béru. Un Béru care a îmbrăcat boarfele domnului Graţios şi şi-a dat mutra şi labele cu fond de ten ocru închis. Himalaya se aruncă pe Grăsan şi îl răstoarnă. Săriţi! Lesne. Lovitura cu patul de campanie al puştii la nivelul bulbului rahidian. Foarte apăsată. Chiar prea, fără îndoială: doza lucrător de forţă, ba chiar doza forţoasă. Domnu’ Salvator se imobilizează. Îi dăinuie doar un tremur al piciorului stâng, ca unui iepure pălit. Efectul stele verzi, într-o viteză.

Un gorobete care mişcula nu ştiu ce, nici cum, în interiorul postului de pază, apare, mirat, ţinând o ceaşcă plină de ce-vrei-tu-mie-mi-se-fâlfâie.

— Da’ de ce se bat, domnu’ Graţios şi domnu’ Salvator, dom’le Graţios?

Apoi, dându-şi seama că domnu’ Graţios nu e domnu’ Graţios, îi face remarca domnului Graţios.

---

26 Toril = termen tauromahic desemnând țarcul taurilor în incinta arenei la coride. (n.tr.).

— Nu eşti domnu’ Graţios? spune el, destul de surprins.

— Nu sunt decât fratele lui geamăn, încredinţează Béru trăsnindu-l cu un croşeu năvalnic în mărul lui Adam.

Mamutul îşi freacă falangele de pantaloni.

— Bun, suntem la ţanc sau cum? murmură el.

Mă dedau unui prim bilanţ:

— Erau şapte paznici. Evanghelist e cu noi, asta face unul; domnu’ Graţios este legat la hotel, asta face doi; domnu’ Salvator are cerebelul care clipoceşte, asta face trei; Germinal face mersul şarpelui sub ghereta lui, asta face patru; băiatul ăla… cum îl cheamă, în definitiv?

— Cezar, răspunde Evanghelist.

— Deci, Cezar e K.O., ceea ce face cinci. Nu rămân de neutralizat decât dnii Serafim şi Victorian. Unde crezi că se află, Evanghelist?

— De partea cealaltă a Casei.

Îi fac semn lui Béru.

— Tu tragi concluzia, Grasu’. Fără să faci buba, mai ales.

— Nu-ţi face griji pentru infuziile de sânge, Neamule. Cu ciolanul ăsta de jambon (îşi flutură braţul drept), merge uns.

Se îndepărtează după ce şi-a pus la loc pe cap cascheta cu cozoroc lung.

— Ajută-mă să-ţi duc amicii în baracă! îi comand eu lui Evanghelist.

••

ată-i deci solid legaţi în baracă. Cât despre o curăţenie rapidă, nimic de zis, e o curăţenie rapidă. Mă sprintenesc cât mă ţin zgaibaracele. Beţie a acţiunii iute lichidate. Dau să mă ridic, după ce i-am legat fedeleş pe Domnu’ Salvator şi pe echipierul său şi privirea îmi precede corpul, dacă înţelegi ce vreau să zic, doar dacă nu e puţin prea alambicat pentru aluna ta cu lobi? Să zicem că ridic ochii în direcţia uşii. Şi, ghiceşti ce e? Da, dragostea mea; Stromberg. În carne (cine poate) şi oase (roade). Cu arma-n mână, acolo, în cadrul uşii. Umărul sprijinit de toc.

Degetul pe trăgaciul zbang-zbangului său; pe cale să mă ochească.

Trage de la brâu şi maniera de a ţinti este mai instinctivă decât atunci când ciuruieşti în chip clasic. Totul se joacă într-o infracţiune de secundă, cum ar spune Mister Burdihan. Mă arunc pe spate, fără să-mi aleg punctul de recepţie. Două prune consecutive şi paralele îmi trec pe lângă frunte. Mai lipsea cât un floc de fund de fată nubilă. Mamă-mamă.

Chestia a fost atât de fulgerătoare, încât un moment, scurt dar suficient, Stromberg mă crede secerat de delicioasele lui praline umplute cu plumb. Socotindu-mă mort, încetează tragerea. Profit şi pierdere de acest scurt răgaz pentru un nou salt într-o parte.

Trage. N-a avut timpul să calculeze şi scumpul Salvator, în spatele căruia am avut tupeul să mă adăpostesc, este cel care încasează două prune proaspete în stomac.

Nu e decât o amânare. Arma ucigaşului este un Factotum 39 Manufrance compostat, cu interspaţiu simplu şi tastă de rapel; armă cu atât mai periculoasă, cu cât încărcătorul ei conţine patrusprezece gloanţe, plus unul de depanare când indicatorul roşu e aprins… Cu muniţie din belşug, este sigur că mă nimereşte, Jigodia. Ţinând seama că pistoletul împrumutat de la Evanghelist a rămas în jeep.

Neicuşorul a intrat în chiţimie cu privirea asemeni unei stalagmite de gheaţă agăţate de streaşina unui prohab de eschimos. O determinare nebunească! O să pieri, prea Santonio al ambelor tale.

Nu! O detunătură răsună afară.

Ca prin minune, arma lui Stromberg îi cade din mâna instantaneu roşie. Mă precipit. Prea avântat, amicul Anton. Îmi cârpeşte botul cu o lovitură de pantof, apoi, deoarece un al doilea glonţ îi sfâşie mâneca, se aruncă afară din baracă.

Îi culeg arma şi fac un salt, cu mecla inundată de borş. Nasul îmi este deghizat în Moulinex – zeamă de carne. Mi-e greu să respir. Umbra este deasă.

— Pe-aici a şters-o! declară Pinuche indicându-mi un hangar, pe dreapta (sau pe stânga, dacă merge mai mult pe mâna ta şi cu convingerile tale. Mie mi se fâlfâie: sunt ambidextru şi apolitic.)

E coclit, strămoşul. Arma de mare calibru pe care o ţine cu mâna-i bătrână pare anacronică (a vremurilor trecute). Şi cu toate acestea, spune, ai constatat maniera în care o foloseşte? Lovitura asta la ţintă! Zbang! în laba ucigaşă! Jos pălăria!

El, cu vezica-i care o ia razna, e Buffalo Bilă.

Şi totuşi nu are nimic dintr-un campion, cu nădragii lui încă o dată lăsaţi în vine.

— Graţie diareei mele ai rămas în viaţă, explică el, din cauza afurisitelor ălora de măsline cu ardei roşu a trebuit să-mi dau drumul zdravăn, în spatele jeepului. Pe urmă, am căutat hârtie în maşină şi, făcând asta, am pus mâna pe revolverul tău; fix în momentul în care individul ăsta trăgea în tine. Eu nici măcar nu-l auzisem venind. N-ai cumva nişte hârtie la tine?

— Legitimaţia mea profesională, dar e plastificată.

Un sforăit de motor răsună. Pigeotul amicului meu Ucigaş trece la vreo cincizeci de metri şi ajunge la drum. Iute, mă-ndes în jeep, demarez din zbor pentru a urmări fugarul.

— Săriţi! Ajutor, prieteni! urlă organul Namilei.

În cazul ăsta, încetare a urmăririi infernale; frânez scurt şi dau ocolul Casei Mari, căci apelul valorosului nostru vine din spatele clădirii.

La colţul locuinţei, pricep totul. Scenă confuză, dantescă, improbabilă şi cu toate acestea, adevărată. Cum de se poate? Doi tipi sunt făcuţi grămadă la sol (Bérurier îndeplinindu-şi contractul confidenţial), anesteziaţi cum se cuvine de muşchii Monseniorului. Dar el însuşi e încăierat cu un straniu adversar.

O fiinţă aproape de mărimea lui, complet întunecată, care l-a asaltat pe la spate şi îl strânge cu braţele ei nemăsurate. Un goriloi! Şi ăsta nu te întâmpină bine de loc, crede-mă!

Şi pe deasupra (dacă pot să spun), manifestă, dacă mă iau după mişcările sale, intenţii sodomice foarte clare; bietul de el. Destul de pervers, animalul, ca toate drăgălaşele de maimuţe care sunt pe cale să-şi dea cu ruj pe buze în pădure, gândindu-se la el, să vrea să-l pârlească pe Alexandre-Benoît Bérurier, spune, e pur şi simplu aberant, nu?

Namila zvârle din fund pentru a slăbi strânsoarea, dar un goriloi, pardon, e de zece ori cât dl. Muşchi! Mai ales în călduri. Trebuie să intervin de urgenţă extremă, căci deja a sfâşiat turul chiloţilor Monseniorului, primatul Galilor. Şi că se îngroaşă gluma, trebuie să vezi cât; mătărângă de cea mai bună calitate. Oh! monstrul, ce măciucă de mare vânător! Vai, n-am la îndemână manualul ca să citesc în el modul în care se dezexcită o gorilă. Ar fi util, totuşi. Rezultă că francezul e neprevăzător. Să vii în Africa cu mâinile în buzunare, zău aşa!

Bun, îmi las liber curs (în urcare) imaginaţiei.

Pentru început îi şutez o lovitură de bocanc în buci, cu atât mai mult cu cât are un fund lat ca cel al Prinţesei Margaret. Dar asta nu-l face decât mai insistent, bocciul. Nu detestă flagelarea, Albert, este chiar o descoperire interesantă pentru el. Înţelegând că n-o să am câştig de cauză, fac apel la marele zeu al junglei: focul. Bricheta mea. Sub testicoiţele Neicuşorului. Şi aşa da, se vede o schimbare; deturnare de violator. Văleleu, mamă! Îi dă drumul şi începe să joace bătuta pe loc. Apoi, cum flacăra brichetei mele Dupont (ce mai pont!) continuă să flăcăreze, se înspăimântă şi fuge.

Năucit şi amărât, Béru îşi palpează portbagajul nădragilor.

— Asta-i bună, bombăne el, dacă mai stăteam…

— Ce vrei, Grasu’, eşti irezistibil pentru primate. Nu pot să reziste la *sex-appeal*-ul tău.

Cu acest grotesc incident, l-am lăsat pe Stromberg s-o roiască. Ce-i de făcut?

Optez pentru o vizită nocturnă la Majestatea Sa Bokassa.

Dacă nu e prea cherchelită, poate o să mă lămurească ea în legătură eu rolul jucat de ucigaş în viaţa sa de exilată.

••

n valet înţolit într-un veşmânt după moda franceză: ciorapi albi, pantofi cu catarame, vine să-mi openeze. Mănuşi de aţă, mă rog, cămaşă cu jabou. Şi revolverul pe care-l ţine în mână are incrustaţii.

— Poliţia franceză, fac eu fluturând dovada a ceea ce susţin. Sunt trimisul special al Vărului Valéry pentru a avea o întrevedere particulară cu Majestatea-Sa. Este vorba despre securitatea Alteţei (al tetei şi al nineacăi!) Sale.

— Majestatea Sa este la masă, răspunde labacheul.

— Poate să-mi răspundă cu gura plină, îl încredinţez eu, n-o să mă formalizez.

În loc să continue conversa, juvetele face un pas în lături şi apasă pe un buton. Imediat se declanşează sonerii în toate părţile, afară, înăuntru, provocând un vacarm nebunesc, care ţi-ar aşchia timpanele.

Intenţionează să asmută garda de afară, amicul, căci în pofida focurilor de armă trase pe terasă, el ignoră că luptătorii kamikaze ai lui moş Bok sunt *groggy*. Văzând că nu apare nimeni, începe să se tragă înapoi, aţintindu-şi în acelaşi timp arma spre inestimabila mea persoană, la care ţin ca la ochii din cap (de bour).

— Hei! nu te prosti, Robespierre, îi lansez eu cu un zâmbet silit, ar fi sursa unor incidente diplomatice foarte grave.

Încep să mişune slugi, toate înţolite de epocă: atât fetele cât şi bărbaţii. Semnalele sonore continuă să răsune. Un dog danez răsare la etajul întâi şi se lansează pe scară. Din fericire, miros a gorilă, aşa că se opreşte mârâind la câteva distanţe.

Stăpânul său, împăratul nevăzut, care a căzut şi se află decăzut, apare, în halat de casă galonat, matlasat, călcat, brodat, moarat, scânteietor. E în picioarele goale, acolo sus, în loggie. Poşircos.

— Cine l-a lăsat să intre pe jegosul ăsta? fulmigenează el. Paznicii vor fi biciuiţi la sânge! Azvârliţi-mi-l afară pe tipul ăsta! Sfinx! Muşcă-l. La beregată, Sfinx! La beregată, băga-mi-aş! Luaţi ciomege, zvântaţi-l, toţi! Şi dacă încearcă să reziste, seceraţi-l. Şi de fapt, trageţi în el chiar acum: legitimă apărare! Violare de reşedinţă! Să-mi păstraţi coapsele în congelator, o să-i halesc momiţele în sos de vin! Creierul, în aluat franţuzesc! Restul resturilor vi le las. Haide, doborâţi-l!

Dar ei nu îndrăznesc, căci Béru a răsărit cu mitraliera în mână. Şi apoi Pinuche, prevăzut cu o armă mai modestă. Şi toată lumea se într-aţinteşte. Şi ei sunt cei care se tem, căci, văzând că garda nu intervine, îşi zic că ori s-a predat, ori am neutralizat-o, ceea ce nu-i bine pentru scăfârliile lor.

— Supraveghează-i pe oamenii ăştia, îi spun eu Grasului şi calmează imediat înflăcărările susceptibile de a se manifesta.

Mă caţăr din două-n două (ba chiar două-n-ouă) pe scară. Taica Bok râgâie. Neras sau ne-ars, cu privirea sanghinioară, gura constelată de produse unsuroase, îşi ţine mâinile-n şolduri şi mă priveşte venind, fără teamă, dar cu ură.

— Admirabilă Alteţă, îi murmur, iertaţi această intruziune, dar este necesar (peste cal) să ştiu ce-a căutat aici numitul Jan Stromberg, care tocmai a tulit-o iepureşte, v-o semnalez.

— Cine eşti, păduche puturos? întreabă Cezarul (măsluit).

— Comisar San-Antonio, din Serviciile Ultra-Speciale franceze.

— Toţi nişte împuţiţi, nişte târâturi, nişte poponari, nişte bulangii, nişte găozari…

— Nu ne aflăm aici pentru a participa la un concurs de sinonime, Maiestatea Voastră. Lucruri teribil de semnificative şi neclare la pătrat sunt pornite, dacă vrem să sperăm că le schimbăm cursul, fiecare trebuie să participe.

În timp ce vorbesc, fosforez în salonul din spate al creierului meu şi-mi spun că acest Bokassa e o făcătură. Asemănare izbitoare, desigur şi care poate să amăgească, dar, în fine, nu este Bokassa. Şi atunci, bun, foarte bine, nu te scărpina tot timpul când îţi vorbesc, întrebarea se pune şi se suprapune, ce spun eu: se depune: de ce a fost instalat un fals Bokassa în Gauranga, în această vastă locuinţă şubrezită, pompoasă şi aşa mai departe, care evocă o subprefectură africană din epoca imperială franceză? La ce bun? În vederea cărui lucru?

Terlocutorul meu mă fulgeră cu privirea.

— Dacă nu te cărăbăneşti într-o viteză, chem autorităţile.

— Ei bine! chemaţi-le, Monseniore, chemaţi-le, o să ne explicăm în prezenţa lor.

Falsul împărat destituit ezită. Scuipă la picioarele mele o chestie groasă şi neapetisantă.

— Te voi ucide, promite el.

— Venind din partea dumneavoastră, moartea va fi o cinste, Tajestate i-o întorc eu.

Înaintez cu un pas. Arma mea pe pântecul său.

— Şi acum, Neică, încetează să mai faci pe nebunul, altfel îţi ard maţele, adaug eu. Ajunge cu maimuţărelile de măscărici, nu eşti mai mult Bokassa decât sunt eu Papa Ioan Paul II. Presupun că tu constitui un fel de abces de fixare care-i permite adevăratului să trăiască mai liber. Mă doare-n pix. Ce mă interesează sunt relaţiile tale cu Stromberg. Dacă nu-mi spui de bună voie, ai să-mi spui cu forţa, zău. Sunt aici pentru asta; înţeles?

Un astfel de limbaj îi taie trufia. Nu se mai gândeşte să vocifereze, apostolul. Este complet potolit, complet tuflit; nehotărât.

— Nu pot să vorbesc, încredinţează el, este foarte secret.

— Dacă n-am vorbi ca să dezvăluim secrete, ar fi mai bine să tăcem, Ernest. Vino într-un ungher liniştit, să ne oferim o conversaţie între patru ochi, frăţeşte, deschis şi masiv.

În consecinţă, începe să coboare scara pentru a mă conduce în salonul său particular. Lumea de jos ne priveşte evoluând fără să crâcnească. Parcă, e un muzeu al figurilor negre de ceară. Reconstituire a faimoasei scene isterice „Vizită nocturnă a renumitului San-Antonio la falsul împărat Bokassa Ultimul, în prezenţa conetabilului de Béru şi a arhiducelui Pinuche, zis Căcăciosul”.

Tăcere, ochi aţintiţi, respiraţii înăbuşite. Doar burta Băbătiei ghiorţăie sub efectul dezastruos al ardeiului roşu.

Şi exact în acest calm general, mareşal chiar, tărăboiul izbucneşte. Un bubuit de geamuri sparte. Şi salve de mitralieră. *In petto*, turbez de mânie. Ar fi trebuit să strâng laolaltă arcaşii de afară şi să-i dau în paza lui Pinaud. Neprevăzător afurisit! Şi ăsta-şi spune comisar! Şi ăsta se crede erou de roman Tembel, zevzec: o zdreanţă! Un dezastruos.

Mă trântesc cu faţa-n jos pe trepte ca să evit roiul arzător de bondari. Căci luptătorii ăştia de gherilă nu fac discriminări: mitraliază în toate părţile.

Începe să se scheaune în *strasse*. Să se urle puternic, să se moară zgomotos. Domino, dominus, vobiscum[27], aceşti domni şi doamne se prăbuşesc, fie deliberat, fie pe motiv de măcel. Confuzie indescriptibilă. Grăsanul ripostează. Mitraliază copios fereastra incriminată. Salvele exterioare încetează. Grăsanul iese în fugă. Mai răpăie încă puţin pe-afară. Apoi calmul nocturn îşi reintră în drepturi. Béru îşi aduce înapoi tărtăcuţa:

— Un isteţ care ieşise din năuceală şi care se credea Ioana d’Arc în bătălia de la Marignan. În prezent e plin de plumbi ca o centură de scufundător submarin.

„Pinuche, fără să vreau să-ţi comand, în loc să ne înmiresmezi cu căcarea ta, ai face mai bine să te duci să-i supraveghezi pe derbedeii mici de afară”.

Cât despre mine, aşezat pe trepte, realizez dezastrul. Amicul meu, falsul Bok, zace cu capul în jos, ceea ce înlesneşte scurgerea borşului şiroind din ţeasta-i explodată.

27 Dominus vobiscum = Dumnezeu să fie cu voi. (n.t.).

În hol, patru sau cinci persoane atinse rău, agonizează sau aşteaptă ca o mână milostivă să le-nchidă ochii. Fără asta, te-ai crede într-un local de noapte din Madrid, după modul în care se clămpăne la castaniete din măsele.

Pe afiş este „Noapte de groază la Gauranga”, băieţi! *Terribly* impresionant! De pe scara mea, oftez:

— Nişte gărzi de corp ca astea, ar fi mai bine să le-nlocuieşti cu domnişoare de la petete, dracu’ să le ia! Marchează buturi împotriva taberei proprii, zuavii voştri! Să-mpuşte ca pe un iepure pe cine sunt însărcinaţi să protejeze, e un nou gen de rodeo!

Castaniete. O salvă. Olé! Olé! Ciocănesc cu tocul, maşinal, ca să acompaniez. Simţul ritmului e înnăscut la mine. Clănţănelile măselelor, uşoarele mele lovituri de călcâi precipitate, compun un început de melopee. Amicii mei negrişori, îi ştii? Nu pot să reziste. E unul care începe să fredoneze pe nas. Un altul, astfel solicitat, reia. Şi apoi o micuţă cameristă, dotată cu un fund telescopic cu injecţie directă, bate din palme. Şi-i dăm drumul, toţi împreună: cei vii şi chiar răniţii, într-un straniu negro-spiritual mai degrabă macabru, trebuie admis. Admit. Bun. Suntem furaţi de magia momentului.

Afară, diareea lui Pinaud îşi vede din nou de treburile lui şi puţin de ale noastre, cu aceeaşi ocazie. Fundal de furtună. Nici c-am trăit până acum o asemenea situaţie neobişnuită. Momentul e făţos. Shakespeareian, ce mai. Toţi negrii ăştia înnebuniţi de groază, sanghinionişti[28], care clănţăne din dinţi, bat din palme, cântă pe nas. Cuvântarea funebră a falsului Bokassa.

Mi-e greu să mă smulg. Ambianţa este densă ca mierea topită. E vorba de un moment în afara timpului. Îl înduri fără să te dezlipeşti.

Béru acompaniază şi el cu pârţuri. Vocea sufletului său trece întotdeauna prin intestinul lui gros. Asta nu dăunează. Nu trebuie să ne temem. Orice mod de expresie este valabil, ce contează este ceea ce încearcă să exprime.

28 *Da*: *am scris sanghinioniști și te sparg la mufă*.

Şi apoi o muiere bătrână cu părul alb, fuste sumese pe coapse de iapă fătătoare, lansează un chiot isteric şi începe să dea stângaci din picioare precum o broască ţestoasă răsturnată, ca cele cărora nemernicii de pescari le crapă ochii, să nu le tragă lovituri de labe când se apropie.

O altă matracucă intră în criză.

Haide, vraja s-a risipit. Mă ridic.

— Stooooop! urlu eu.

Se restabileşte imediat puţină linişte.

— Printre voi, ştie cineva ce căuta la Casa Mare albul pe care l-a primit Alteţa Sa? îi iau eu în, ştii ce? Primire!

Întrebarea mea este un bumerang. Trebuie timp ca ea să zborplaneze în scăfârlii înainte de-a mi se întoarce. Când îmi e din nou la-ndemână, o relansez, dar altfel.

— Cel sau cea care va şti să-mi vorbească despre ticălosul de alb care a fugit şi care a pricinuit această mare nenorocire, va avea dreptul la un abonament de un an la Vânătorul Francez, la o salvă de onoare şi chiar la salvarea eternă.

O mână se ridică, cea a unui majordom.

— Eu ştiu, dom'le.

— Te ascult.

— A venit să-l vadă pe Majestatea Sa Împăratul.

— Ca să-i spună sau să-i facă ce anume?

— Ah! asta, nu ştiu…

— Cine dintre voi ar putea să mi-o spună?

Muţenie generală. Scumpii de ei se între-măsoară bambilicind din vasistasuri. Ochi albi, parfum de picioare. Nimeni nu e la curent.

— Majestatea Sa avea un secretar?

Feciorul dezgheţat ridică încă o dată laba.

— Da, dom'le, avea.

— Unde se află?

— În camera lui, lângă perete. E din acaju.

Îngreţoşat, păşesc peste sosia lui Bokassa – poc rasa. Nicio speranţă, îmi pierd timpul, energia şi curajul.

— Aşteptaţi-ne aici, toţi, comand eu, mergem să căutăm ajutoare, faceţi curăţenie în timpul ăsta.

Îi fac semn lui Béru să mă urmeze. Pe peron, forma ghemuită, atât de jalnică, a lui Pinaud în sforţare, gemând, strănutând din rectum; psalmodiind împotriva ardeiului roşu.

— Haide, mişcă: plecăm! îi strig eu.

Evanghelist este în continuare la volanul jeepului, imperturbabil.

— Ţi-ai terminat toată treaba, patroane? mă întreabă.

— De ce?

— Pentru că dacă ai vrea să-mi scoţi bomba, ar fi drăguţ.

Bietul nătărău! Îl dau jos de pe scaun.

— Ţine, uite o carcasă de lanternă, Gugumane, o să pui bomba înăuntru şi o să obţii o lumină drăguţă.

Ne înjeepăm. Mână birjar!

••CAPITOLUL ŞEPTEL[29]

O licărire indigo înflăcărează cerul albastru închis ca noaptea (are şi motive!).

Focul!

Văd galopând nişte *blacks* aproape goi, pe drum. Înarmaţi cu căldări şi alte recipiente umplute cu apă, se reped spre incendiul care devorează pădurea, la marginea Gaurangăi. Calamitatea mobilizează populaţia zonei; cei în stare de veghe i-au scuturat pe cei care dormeau şi toată lumea îşi mişcă fundul: bărbaţi, femei, copii, călugări, bătrâni, câini, porci, cârduri, maimuţe savante, ucenici vrăjitori. Pompieri improvizaţi, ei galopează în direcţia flăcărilor, în lăudabila intenţie de a le stinge.

Stopez pentru a lăsa să treacă hoarda voluntarilor agitaţi.

Un tânăr negru, cu mutră de profet, cu craniul ras, îmbrăcat într-un boubou mai luminos decât incendiul, observă scena, cu braţele încrucişate:

— Ce se întâmplă? îi lansez eu.

Clatină capul şi, cu o voce melodioasă şi antiderapantă, declară:

— Un incendiu, consecutiv unui accident de maşină.

29 *Dedicat crescătorilor de animale.*

Împins de un presentiment, orăcăi:

— Un accident de maşină?

— Un automobilist prea grăbit a vrut să părăsească drumul pentru a lua-o pe calea ce o zăriţi la dreapta. A manevrat în aşa fel încât, dezechilibrat, la capătul a câteva sute de metri parcurşi alandala, a sfârşit prin a izbi un copac. Vehiculul său a luat foc din cauza impactului, flăcările întinzându-se asupra pădurii. Ca întotdeauna în astfel de cazuri, pompierii întârzie…

Intelectualul ivorian ridică din umeri.

— Drumul ăsta nu e destinat circulaţiei automobilelor, ci doar pietonilor, e trist să vezi un neîndemânatic circulând cu atâta înflăcărare şi lipsă de experienţă.

— Şoferul e în stare gravă?

— Nu prea ştiu nimic, dar dacă chestia vă interesează, puteţi oricând să vă informaţi la locul dezastrului.

Iau notă de sfatul lui şi abandonându-i provizoriu pe cei doi prieteni ai mei, mă avânt prin mijlocul mulţimii.

Ca să-ţi spun drept şi mai ales să nu-ţi ascund nimic, priveliştea, deşi dantescă, este în egală măsură feerică.

Maşina a luat o plasă sinistră asaltând copacul. Explodând, a luat foc, flăcările au înghiţit trunchiul, aşa cum înghite cutia milei obolul prin găozul ei, apoi s-au extins asupra frunzişului. De aici ele au agresat copacii învecinaţi, într-aşa o măsură încât, pentru moment, focul nu atinge practic solul: festonează la trei metri înălţime, ceea ce e insolit, de un efect foarte drăguţ, dar face ca rudimentarele mijloace de luptă să devină ineficace.

Jarul degajă o asemenea căldură, încât nu pot rămâne foarte mult la faţa locului. Aceşti negri cumsecade se agită zbierând cât îi ţinea gura, înălţându-se cât le stă în putinţă pentru a zvârli derizorii căldări de apă, care le recad peste scăfârlii.

O dată în plus mă sforţez să mă apropii de maşină. E aproape translucidă în flăcări. Privind-o cu atenţie, întrezăresc o formă umană la volan, minusculă deja,

diminuată de combustie. Stromberg a avut un sfârşit demn de viaţa-i. Tragicul cheamă întotdeauna tragicul, de-ai crede că soarta ratifică faptele unui om, rezervându-i o moarte în raport cu existenţa pe care a dus-o.

Dar, fantele meu gomos, să fii convins că mă cain (ba chiar Abel) în draci pentru această lovitură a sorţii. Stromberg mort, falsul Bok mort, nu voi şti deci niciodată ce învârteau ăştia, doi, nici ce rost avea faimosul obiect misterios la care ţinea atât de mult ucigaşul. Doar dacă…

Da, la urma urmei, poate o să-l regăsesc în carcasa maşinii, când incendiul va fi domolit.

Oricum, oricât de grabnic s-ar întâmpla noaptea asta nu-i probabil. Se propagă într-o viteză, banditul, aţâţat de un vânt imbecil venit dinspre mare.

Hărţuit, dezamăgit, mofluzit, nemulţumit, mă întorc la războinicii mei de cârciumi.

••

nul care n-a vizionat asta, n-a văzut decât catalogul color „La Redoute”, „Pelerinul Duminical”, Mersul trenurilor legat în piele de carici şi turnul Eiffel desenat pe un stilou.

Unul care n-are idee ce-i asta o să ignore totul despre senzualitate.

Haide, vino cu mine, acum că eşti mare, o să-ţi arăt ceva nou, ceva extravagantissim.

Intrăm în camera în care a fost legat domnu’ Graţios, teribilul negru corpolent, venit să se informeze şi, la nevoie, să mă deformeze. Este în continuare legat cobză clasa-ntâi, lucrarea fiind realizată de către Bérurier cel Mare; şi vei vedea că acest minunat cuvânt lăutăresc este judicios când vei afla că Lady McCoy şi drăguţa ei bună la toate secretară au decoltat prohabul şefului pazei pentru a-i-l extrapola pe Anatol. Britanăvleaga nebunatică e tot cherchelită, mulţumită că este, înclinată spre zonele plăcerii şi distracţiei nelimitate.

Ea a întreprins un joc puţin obişnuit, căci dificil de practicat, în lipsa accesoriului principal care este un penis de şaizeci de centimeri, dimensiune de loc banală, toate

manualele şcolare ţi-o vor spune. Este totuşi la prima ochire, mărimea pe care o atinge muştiucul domnului Graţios. Chiar amicul nostru Felix, profesorul supradimensionat, ar părea un maimuţoi lăbar în comparaţie cu domnu' Graţios. Ar semna un contract cu Barnum, ar da lovitura.

Cel puţin ar trebui neapărat să turneze filme „X". Ar deveni un Sidney Poitier al producţiei porno.

E atât de excesiv, un asemenea ştuţ. Într-atât de neconceput, încât la prima vedere nu-ţi vine să crezi. Gândeşti că şi-a trecut un braţ prin nădragi şi că-l flutură prin prohab ca să producă un efect comic.

Deci, cum îţi spuneam: o sculă de şaizeci, durdulie, în perfectă stare. Cele două englezoaice se joacă în modul alăturat: ele sunt dispuse de-o parte şi de alta a voinicului, cu emisfera sud total dezgolită. Stau pe vine, cu jamboanele bine depărtate, mingeacul în chip de coş de baschet.

Una dintre frivole trage spre sine mătărânga domnului Graţios, cum se trăgea pe vremuri braţul unei catapulte. Vizează bine ţinta care este, în acest caz, păsărică partenerei. Ea are dreptul să rectifice poziţia mai sus menţionatei: „puţin mai sus, sau mai jos; mai în spate, întoarceţi-o mai mult la stânga, etc". Când a apreciat cât a putut mai bine, ea dă drumul obiectului, care pleacă să lovească deschizătura vizată. Dacă capul măciucii loveşte în bijboc, ea a câştigat. Altfel, obiectul trece-n mâna celeilalte. Când a câştigat, cea care a băgat cu precizie are dreptul să călărească membrul domnului Graţios timp de zece duceri şi întoarceri, lente sau rapide, la alegere, dar cu interdicţia formală de a-l face pe domnu' Graţios să varieze, ceea ce ar întrerupe pentru un timp nedeterminat acest joc pasionant.

Acest exerciţiu stabileşte, supremaţia Samanthei, căci, efectiv, tânăra femeie ocheşte o ţintă mult mai căscată decât cea pe care o pune ea la dispoziţia adversarei sale! În schimb, este obligată să intre în posesia câştigului într-un mod mai studiat, tinereţea ei incitându-l

pe domnu' Graţios la abandonul integral, cu mult mai mult decât pletoasa cenuşie şi britanică a Lady-ei McCoy. Solidul negru găseşte jocul straşnic, dar imploră să fie dus până la capăt. Bombăne că asta durează de mai mult de o oră şi că tare ar vrea să şi-l hlizească o dată pe Frederic, ce naiba! Au efectul unui duş scoţian, toate mişculaţiile astea. Uneori, are o slăbire a paloşului şi începe să i se înmoaie la mâner, aşa că una din vioaiele astea scumpe, iute-iute, e obligată să-l pună la reîncălzit în bain-marie printr-o felaţiune express, care, având în vedere temperamentul său de oţel, îi redă soliditatea pilonilor gudronaţi jalonând laguna din Veneţia.

Venirea noastră aduce un suflu proaspăt acestor năzbâtii mari-albione. Bérurier, inventiv ca toată sala de redacţie a emisiunii distractive „*France Dimanche*", îi aduce o variantă, precum că el e acela care va lua câştigătoarea în braţe şi o va depune, pe dibuite, pe jungherul victoriei. Adoptată! Lady, băgată-n priză, nimereşte atât de bine, încât câştigă de la începutul noii partide. Bravo! Bravo! Alexandre-Benoît o apucă, la fel cum îţi apuci micuţul tău ultim născut atunci când încerci să-l înveţi să nu se murdărească. Şi, după o ţintire sumară, coboară văduva, cu dosul înainte în direcţia catargului pe care Samantha îl ţine imobil şi vertical, dublă condiţie a reuşitei. Mamaia scheaună că e maldonă cu un flecuşteţ de câţiva centimetri englezeşti şi că-l încasează pe Prosper al domnului Graţios unde nu trebuie. Cum niciodată lordul ei n-o sodomizase, rezervându-i chestia nepotului său Richard, ea e inaptă pentru o astfel de cazare, aşa, dintr-un foc (în engleză: *in one fuck*).

— Hei! uşurel, nu-ţi încinge sistemul, protex bătrân, o calmează Regalul Halitor, am dreptul să greşesc o dată, nu? Nu-i cum espediezi capsula Apollo în planeta Marte. Dac-aş avea măcar o oglindă ca să fixez tirul, da-s aici, mergând cu pas de lup, fără vizibilitate. Ţine cont că la molusca pe care o trambalezi, ar fi chiar ghinion să te ratez. Fofoloanca ta, frumoaso, e explodată ca un dovleac căzut din camion. Ştiu nişte timizi care ţi-ar regula doar

cotloanele, să nu-ţi deranjeze păsărica. Haide, o refacem. Grijă la manevră acolo dedesubt. Nu mai mişcaţi: păsărica mică o să intre. Socoţăiala inversă a-nceput. Unu, doi, trei, pat', cinci, zero!

„A luat-o! Ah! de data asta, simt c-a luat-o! Am potcovit mamaia. E ceva putred în Danemarca. Uite-o ce urât face. Are o meclă ca o tartă cu căpşuni. Şi o mică arie de trombon în culise pentru cumătră! Haidem copii, ai Patriei… Uitaţi-vă, ce juisare coace, coana Lady! Să cazi peste aşa un baştan de elefent, trebuie baftă, nu? Desfată-te, strămoaşo, la vârsta ta, n-o să mai găseşti niciodată aşa un articol. O sută de ani ca popa şi-ţi îndeşi cosorul secolului, ce dracu', ai putea să arzi o lumânare la vest-de-Munster, să mulţumeşti Sfintei Fecioare, pentru dărnicia ei. Să fiu al naibii, o ia pentru tot restul zilelor ei, Mistress Doamna! Giniţi până unde o cobor. Suntem la jumătatea măsurii, nu? Don'şoară Samantha, nu fiţi geloasă, vine şi rândul dumitale. Din curiozitate, v-ar deranja să controlaţi ce rămâne în afară c-o sforicică, o să m'surăm dup'aia. Eu personal pariez că patroana dumitale îşi oferă, una-ntr-alta, treizeci de centimetri Fahrenheit în mâneca de aer, aşa, după miros, ţinând cont de proasta mea plasare. Părerea ta, Cezar? Păi apleacă-te, ce! Oh! sărăcuţul, acum are muşchii din fibrociment! Cum spuneţi, Madam Lady? Sunteţi la saturaţie? Păi puteţi, micuţa mea: modul în care v-am lăsat să vă lăcomiţi cu păsărica! Indiferent cine şi chiar Bertha mea, ar fi cerut îndurare înainte de doza colos pe care vi-o acordaţi. Spuneţi, nu trebuie să vi se promită! În chip de stingător de lumânări, nici nu poţi visa ceva mai bun decât cornul matale de vânătoare. Sunt lumile lui Verne! Hăul lu' T'ta Chiriac! Vino să mi-o susţii o clipă, Pinuche, ca să văz de visu. Am n'voie s'privesc cu ochii mei văzută, o sculăraie d-amploarea asta. C-apoi să pot povesti, nara în detalii realise. Ce îmbârligătură! Ai iaiai! Mi-o susţii pe milady, Pinuche? Arcuieşte-te, nu c-ar fi grea, dar tu jigăreşti niţel, tataie. Ţine cont că n-ai fost niciodată Tarzan. Eşti gata? Uite! Doamne, ce spectac'! De toată frumuseţea! Ai zice o giruetă, Mistress asta. Care-ar fi

înfiptă-n axul ei. Fă-o să se rotească o idee, ca şi cum ar mişca-o briza. Ce mai scheaună! E adevăratul veritabilul bâţ al fofoloancei, nu-i aşa, madam McCoy? Pariez că-i capabilă să mai digereze încă niţică bucăţică, nu-i adevărat, drăguţa mea? Ba da, ba da, nu te-mpotrivi, sunt sigur din partea dumitale. Dacă asta d'vine dureros, o spuneţi. Pinuche, mi-o coborî încă o iotă, dacă vrei. Uşurel, da? Să nu mi-o perforezi. Ce ziceam! Ea mai apucă încă trei centimetri buni. Babetele, ăsta-i avantajul lor. Sunt fleşcăite de peste tot şi trăsnesc un pic a stătut, dar dacă e vorba de găbjit un caras, pardon, jos pălăria, ele răspund prezent. Vizionaţi, vizionaţi bine cu toţii! Unde a dispărut, marea sculă a Negusului, ai? Nu-i decât un la revedere, fraţii mei nu-i decât un la revedere! Ce nu mai vedeţi în vitrină se găseşte în interior. Dumnezeule, care ai un Kodak? În momente d-astea ar trebui; în loc de toţi turiştii ăştia ce îi trag cu flashul care mai de care. Acrăpula, Sfincterul de Jeep, sau Buchiingame Palace. Mi-ar plăcea să trag o serie de probe. Aş fotografia-o la capătul cursei, pe mamaia şi apoi puţin mai ridicată şi încă puţin mai mult, pe paliere, ce mai, ca atunci când revii din scufundare; până când s-ar vedea sula Neichii în splendoarea ei întreagă. Dar ar crede că-i un montaj. Aşa de într-atât pare imposibil fenomenul ăsta. Ce-ai Pinuche? Ce tot ragi? Că-ţi vine să strănuţi? Păi, nu te jena, amice, prefer guturaiul diareei tale, e mai puţin murdăritor. Giniţi acest cep bătrân care contorsionează din mutră ca să se reţină din strănutat. Haide, Ţoală Veche, hapciu! Asta e! Oh! Doamne Dumnezeule Isus, Maria, Iosif! Molâul naibii. A scăpat-o pe mamaia! Biata mea baroană! Desfundată peste poate! A leşinatără, nu? Fugiţi să căutaţi nişte tărie, fir-ar a dracului! Toată lumea pe punte! Un doctor, poate! Şi celălalt paranghilist care are scula frântă! Ce ziceţi de circul ăsta! Să extragem bătrâna din jurul răngii ăsteia, repede! Credeţi că e spintecată? Tre' să recunosc că nu mai erau pen' vârsta ei, astfel de jocuri. Nu ştiu dacă Ricina Victoria şi-a îndesat stâlpi telegrafişti asemănători pe vremea când era bătrână ca Ierusalimul? Daţi-i cu apă

pe meclă! Respiră niţel? Ce faci, Cezar, pentru numele lui Dumnezeu! Iar se cacă! Emoţia? Dar totul te face, ce dracu'! Nu mai eşti de scos în lume. Ieşi la pensie şi retrage-te într-un closet. O să-ţi punem tembelizorul acolo, asta o să te ajute. Don'şoară Samantha, fără să vreau să vă comand, vreţi să vă giniţi dacă stăpânei matale nu i-ar fi esplodat cumva mingeacul? Scula scârbosului ăsta gras a urcat până-n plămâni, nu? Cinstit vorbind. Pinaud eşti criminal în felul tău. Nu puteai să mi-o pasezi înainte să strănuţi, spune, guguman bolnav? S-o arunci ca un nemernic în paratrăsnetul ei cu venă albastră, vă jur! Eşti de-a dreptul terminat, strămoşule: bun pentru casare. Până acum ştiuseşi totdeauna să respecţi uzanţele. Niciodată n-ai fi lăsat o bătrână gagică din înalta societate să cadă-n morcovul unei pramatii negre, niciodată! Nu te mai recunosc. Nu-ţi vorbesc aşa cu inima uşoară, crede-mă. Dar este foarte grav, ce-ai făcut aici. O bătrână lady atât de şucară, cutezătoare la babardit. Dacă ai fi împins-o pe fereastră de la doişpe, n-ar fi fost mai rău. Acum, ea poate c-o să crape; şi Conu' Pinaud, credeţi că se pierde în remuşcările eterne? Sufletu'! El personal îşi goleşte măţăraia, liniştit, ca un bun tată de familie. Sunt scârbit de altitudinea ta, Ramoleală! Eh? Ce, n-ai făcut espre! Asta ar mai lipsi! Şi celălalt Amino Dada care măcăne pentru o sulă frântă! Hei! Băi, supersculă, pune-i o sardină! Mie, urechile sunt alea pe care mi le spargi. O să te regulezi în unghi drept, de-acum înainte. Ah! bine mai arăţi când ţi se tufleşte! Parcă-i o pompă de benzină. Spuneţi, s-ar zice că dna Lady iese la suprafaţă. Aşadar bătrână mea puică, ai trecut prin momente nasoale, ai? Ce zice? *Fire*! De ce nu mai vorbeşte în franceză, e supărată? Ce-i aia, fire? Foc? Are creţul în flăcări? Ah, păi cum, va trebui să-ţi ungi felia o vreme. Hotărât, îţi poţi încălzi gamela în locul ăsta, între pădurea şi fundul madamei care sunt în flăcări! Pentru moment, mie asta mi-a făcut sete."

Şi Alexandre-Benoît Bérurier tăcu în sfârşit.

••CAPITOLUL COPT[30]

Aurora ia locul incendiului.

Principiul vaselor comunicante.

Trebuie spus că, de o oră bună deja, un Canadair se agită, venit din Abidjan pentru a gâtui sinistrul.

Şi este sinistru, sinistrul. Pe la fereastra camerei mele zăresc, cât vezi cu ochii, pădurea apropiată, fumegândă, calcinată, cu ici şi colo, vâlvătăi tenace, căci focul e de neîmblânzit.

Dar ziua înfloreşte şi totul merge mai bine în inimi după această noapte de nebunie. A trebuit s-o ducem pe Lady McCoy la spitalul din Gauranga. I-am redat libertatea domnului Graţios, după ce i-am promis alte maltratări dacă s-ar aventura să ne atragă noi neplăceri. Bérurier a descoperit o ladă de vin, în tainiţele hotelului; cât despre Samantha, copleşită de tulburare, a sfârşit noaptea în patul meu păduchios, ceea ce era soluţia cea mai rezonabilă.

A strivit cu fesele ei un mare număr de insecte misterioase şi respingătoare care ar fi încântat un entomolog.

Mă scol şi caut în van o baie. Singura cameră de baie din Palace, care conţine o chiuvetă şi un duş, este în pană uscată, *because* incendiul care a epuizat rezervele. Îmi spăl deci cu apă minerală pietrele de moară şi douăzeci şi cinci de centimetri pătraţi de faţă. După aceste modeste abluţiuni, plec pe frontul de război.

Primo: oamenii mei.

Nu-s proaspete, trupele. Şi cam decimate, deoarece sunt reduse la jumătate. Efectiv, singur Béru ocupă camera. E atât de beat, încât nu va mai putea să-şi dezlipească limba de cerul gurii înainte de mai multe zile.

Îl scutur brutal. Unul dintre obloane i se ridică o dată (ca niciodată) şi întreabă:

— Mrrr?

— Unde e Cezar?

30 *Dedicat Bisericii copte.*

Obezul ia un soi de avânt în interiorul subconştientului său şi articulează un cuvânt care ar putea fi cuvântul „ţesală”. Îl presez să repete inteligibil.

Nou efort supraomenesc. Apoi buzele i se depărtează cu doi milimetri şi, prin fantă, lasă să filtreze:

— Pinaud se spală.

— Unde? Nu mai e apă.

— Mare.

— S-a dus să se spele în mare?

— Mrrraha. N’m ’p’tea s’ r’mână aşa.

Mirosul camerei confirmă temeinicia acestei afirmaţii.

Oftează:

— Mâine…

Apoi se închide ermetic şi basculează în cele mai negre uitări, din câte sunt.

Jos, în holul „Grand Hotel-Palace”-ului, directorul stabilimentului dă cu aspiratorul, o maşinărie veche, care i-ar fi răscumpărată cu un preţ bun pentru a o pune într-o colecţie particulară. Sforăie, sughiţă şi din ea ţâşnesc roiuri de scântei. În plus, nu aspiră decât câţiva scarabei striviţi şi nişte prezervative zvârlite în hol prin cuşca liftului după folosire. Omul îşi şterge cu cotul drept doisprezece centimetri dintr-un excelent muc suspendat de nasul său.

— Dom’le, îmi spune el, este poliţia, ea vrea să te vadă. Ea spune, îi trebuie să treci de urgenţă, vere, raport de un mort care a murit.

Îmi simt astrahanându-se perii sub braţ.

Ar fi trebuit să bănuiesc că afacerea Casei Mari va avea urmări. Deja, mă văd poprit într-o temniţă adâncă în Gauranga. Nu-i foarte vesel! Nu sunt un fanatic al manioculului şi ploşniţele din Hotel Palace îmi sunt suficiente.

— Unde se află poliţia, patroane?

Aspiratoristul se şterge la nas în acelaşi mod ca anterior.

— Bătrâne, nu te poţi înşela. Vezi strada principală

care e singură de tot?

— Da.

— Ei păi nu-i acolo, dar ştii piaţa Param-Pampam care e la capăt?

— Cred.

— Ei păi nici acolo nu e, bătrâne. Pentru poliţie, o iei pe drumul eroportului. Te uiţi la o casă, e aşa scris deasupra „Jandarmie Nală”.

— De ce Nală?

— Pentru că are un N şi un l mic de tot cu un ă. „Jandarmie Nlă”, înţelegi?

••

n amabil jandarm negru închis, în cămaşă cu mâneci scurte şi pantalon deschis la culoare mă primeşte. Tânăr, frumos, ochelarizat cu aur. Îmi zâmbeşte.

— Am aflat că eraţi printre noi, comisare şi sunt onorat să vă întâmpin.

Îmi indică un fotoliu împletit, care se şi împleticeşte, de altfel, când mă depun în el.

— O ţigară?

— Nu, mulţumesc. Despre ce e vorba, sergent?

— Eraţi însoţit de inspectorul Pinaud?

— Într-adevăr, de ce?

Întorsătura asta a conversei mă ia pe ştii tu unde? Nepregătite. Patronul hotelului mi-a spus că poliţia voia să mă vadă apropo de un mort. O astfel de introducere, împănată de un imperfect redutabil, lasă să se înţeleagă că răposatul ar fi…

— Am regretul de a vă spune că inspectorul Pinaud a decedat, declară tânărul, negru, ochelarist şi jandarm frumos, păstrându-şi zâmbetul amical, de care nu se desparte decât în cazurile de constipaţie rebelă.

Vestea asta îngrozitoare îmi îngheaţă sufletul.

Rămân marmoreean, inodor şi fad.

Pare destul de mulţumit de efectul său şi reia:

— Inspectorul Pinaud se scălda în mare, lângă vărsarea lui Kâ-Raliw. Îşi lăsase hainele pe ţărm după ce-şi spălase pantalonii. Se afla în larg, când un Canadair s-a

aşezat pe valuri, fără să-l vadă, omorându-l pe loc. O ştim de la nişte pescari care-şi cârpeau plasele în apropiere şi care au asistat la tragedie. Atunci când Canadair-ul a plecat, au lăsat o barcă la apă pentru a veni în ajutorul colaboratorului dumneavoastră; vai, corpul se scufundase şi doar o pată de sânge mai dăinuia la suprafaţa apei. Doar inventariindu-i hainele am putut să descopăr cine era.

Cum reuşesc să îngaim:

— Vă mulţumesc, doctore.

Din vârful buzelor?

Mister.

— Pot să vă ofer puţin alcool, domnule comisar? se străduie tânărul speolog distanţat.

— Nu, mulţumesc.

Reia, ca unul pentru care sfârşitul altora este mult mai plauzibil decât al său:

— Reuşim să gâtuim incendiul din pădure.

— Cu atât mai bine.

— E consecutiv unui accident de maşină survenit unui turist a cărui identitate n-am reuşit încă s-o desluşim.

— Ah da?

— A ars în întregime: şi împreună cu el tot ce ar fi permis identificarea. Tocmai am telegrafiat numărul automobilului la Abidjan; s-ar părea, după carcasă, că ar fi fost un taxi.

— Ah da?

Degeaba trăncăneşte, susţine o conversaţie despre lucruri care mă pasionau încă acum cinci minute, nu dau atenţie vorbelor lui.

— Omul acesta părea să revină de la Casa Mare, continuă laringologul sub-cutant. Totuşi, cei de-acolo, declară că n-au primit nicio vizită.

— Ah! Chiar aşa?

Interlocutorul meu îmi face cu ochiul.

— Ştiţi, presupun, cine locuieşte în Casa Mare, comisare? Şederea dumneavoastră în Gauranga o dovedeşte…

— Eu, ei bine…

— Într-adevăr; taica Bok. E prea turbulent ca să locuiască în Abidjan, guvernul nostru l-a instalat aici, recomandându-i să nu iasă.

— Ah! Perfect, impotenţează aiuritorul Antonio.

— Ceea ce, continuă fraierul vertebral, nu-l împiedică să traverseze uneori strada principală cu o sută cincizeci pe oră la volanul Porschei sale.

Mie personal mi se fâlfâie de Bokassa, de adevăratul şi de falsul, de cel care trăieşte şi de cel care a murit, mă şterg la fund cu ancheta jandarmului benoclat; şi că locuitorii Casei Mari n-au pomenit de masacrul nopţii. Mă gândesc la Hodoroaga-Doaga, la Fosila, la Băbătia, la Pineală, la Behăitorul, la Fleţul! La bătrânul Papuc.

Îl am pe Pinaud al meu de-a curmezişul inimii şi gâtului şi stomacului. Pinaud, Pinaud al meu!

Mă smulg de pe scaun.

— Mulţumesc, spun eu.

— Aşteptaţi, domnule comisar, o să vă fac un pachet cu hainele lui.

— Nu vă osteniţi.

Chem un negru bătrân cu părul alb care trece prin faţa uşii:

— Hei! vă interesează asta?

Se apropie, examinează boarfele pe care i le indic şi schiţează un surâs:

— Oh, da, foarte ca lumea, dom’le, eşti drăguţ.

Jandarmul a pus hârtiile şi obiectele mărunte într-un plic mare galben; şi împovărat de această neînsemnată şi lugubră moştenire, iau din nou calea hotelului.

••

estea îl trezeşte complet pe Bérurier. Proaspăt ca o hazna, rămâne o clipă de-a latul culcuşului său vibrând de libărci, pleoapele asemănătoare cu două polonice răsturnate, pălăria pe frunte, nasul năpădit de hăţişuri pline de cocoloaşe.

Îşi mişcă buzele cu greutate, cum îţi mişti picioarele în cizme mocirlite. Emoţia îl dă gata. Devine livid sub pânza de păianjen violetă aşezată pe faţa lui, ca o voaletă.

Şi atunci, ceva dantesc, ceva atroce. Două lacrimi formidabile, asemenea celor plânse de groasa lumânare a unei stareţe interpretând un concert de coarde matinale, se rostogolesc pe această faţă încinsă, subit de îngheţată de durere.

Nu le şterge.

Se ridică gâfâind şi se duce să se pişe pe fereastră.

— De parcă avea n'voie s' se spele, murmură Grasul. Asta nu i se întâmpla aproape cvasi niciodată şi trebe să fi venit în Africa ca să aibă o idee atât de sucită, tolomacul ăsta bătrân! Toate astea sub pretescul că se scăpase în bulendre, ca şi cum asta ar constitui un caz de forţă motrice, dumnezeii ei de belea!

Jetul său personal, năvalnic, răpăie pe terasa „Grand Hotel-Palace"-ului. Are morcovul fălos la sculare, Artistul, dar contrar majorităţii oamenilor, la care erecţia matinală nu e folositoare de fel, deoarece rezultă dintr-o simplă presiune temporară a prostatei pe uretră, la el, scularea este aproape endemică şi ar trebui nu puţin acid bromhidric pentru a atenua această stare de glorie.

Deci, se pişă şi plânge şi tânguieşte în acelaşi timp, golindu-şi durerea şi vezica cu o egală risipă, când dintr-o dată, se opreşte din urinat şi din lăcrimat.

Cu lancea în mână, priveşte.

Ce anume, ce priveşte el? Nu se ştie: apa. Bazinul umbrit de pădureţ şi de plângătoare… ar spune Victor.

Béru plasează un al treisprezecelea picior alexandrinului printr-un pârţ implacabil, brutal ca o lovitură de graţie.

— Nu vei fi văzut niciodată aşa ceva! promite el.

Şi cu mâna liberă, îmi face semn să împărtăşesc cu el spectacolul anunţat cu tam-tam.

Mă duc.

Văd.

Un alai, sau un cortegiu, chiar o mică trupă sau tot ce vrei, nu-mi pasă, înaintează către hotel, provenind din pădurea nimicită. O bandă de tineri negri, numiţi odinioară negrişori, dar expresia e depăşită şi a devenit peiorativă,

înaintează, încadrând un alb şi copleşindu-l cu zeflemele. Albul, o să-ncerc. Dar trebuie talent. Posed, numai că osteneşte. Mă cheltuiesc fără socoteală, contrar unora dintre prietenii mei care socotesc fără cheltuială (întotdeauna eu sunt cel care plăteşte la restaurant).

Albul, ţi-o spun imediat, pentru că e principalul, nu este altul decât Pinaud.

Da, dar ce Pinaud!

Pinaud belit, Pinaud răsbelit, Pinaud bulangit!

Complet gol. Nasul spart. Slab, încât pe lângă el, un schelet de amfiteatru seamănă cu un canonic.

Are picioarele înnegrite. Merge ţinându-şi amândouă mâinile pavăză în faţa umilelor sale genitoare. Părul i-a dispărut pentru a lăsa locul unui soi de cască roz. Şi şontâcăie, sărmanul de el. Ai spune că încheie cursa Strasbourg-Paris păşind doar cu bătăturile-i. Infinit de jalnic.

Dar viu!

— Nu-i prea banal, ai, Băiete? oftează Béru, reluându-şi cursul emicţiunilor. Cu adevărat regret că nu vom fi avut un Kodak; toate astea sunt lucruri pe care n-ai dreptul să le păstrezi doar pentru tine singur.

Deşeul reuşeşte să-şi grăbească pasul pentru a se afunda în „Grand Hotel – Palace”, scăpând în fine de hoarda neagră care-l maimuţăreşte.

Îi percepem trap-mărunţeala în onorabilul stabiliment. Mă reped să-i ţin deschisă uşa şi el se aruncă în noi, ca alţii în apă. Superb elan, elan disperat, crâncen, născut din toate droturile slăbite ale nefericitei sale persoane. Astfel procedează săritorul în înălţime la cea de-a treia şi ultima sa tentativă olimpică.

Se prăvăleşte în culcuşul lui Béru. Gâfâind, dând în fine drumul ghemotoacelor ce i-au ţinut loc de testicule în timpul atâtor decade şi care seamănă cu cele două zdrăngănele atârnate la gâtul caprelor.

Cât de mult suferă, heruvimul genar! Mai diminuat încă, el care totuşi părea terminat dinspre latura asta. Atât de distrus, cu sărmanul său nas în chip de roşie terciuită,

sărmanului lui cap de os, al cărui păr a ars precum mărăcinişul de toamnă, coastele-i atât de ieşite în afară, ochii săi rătăciţi, fesierul său dezolant, înnegrit de fum.

Tremură, mieluşelul. El, care bâţâie şi în civil. Un adevărat ciocan pneumatic în acţiune. Ţi-ai dori efectul sonor, în definitiv, asta ar îmbărbăta.

Bérurier e foarte bine, energic, sobru (în gesturi). Culege o sticlă adăpostind un rest considerabil, o întinde iute lui Cezar, spunând simplu:

— Haide, repede!

Şi repejor, Pinuchet dă pe gât molanul rămas.

Omuşorul îi ţopăie în dezagreabilul sac din piele cenuşie care-l conţine prost.

Sticla, la fel de goală ca şi el, i se rostogoleşte alături pe pătura constelată de pete de: vin, căcat, sloboz, grăsime, sânge, ruj de buze.

— Ah! dragii mei voi doi, dragii mei prieteni, dacă aţi şti ce mi s-a întâmplat…

— Cred că ştiu, încredinţai eu.

Îşi scutură capul neutru.

— Im-po-si-bil, şi-mi cântăresc vorbele.

— Cred că ştiu, totuşi, reiau eu cu putere.

— Ţi se pare, dar ce mi s-a întâmplat este de neînchipuit.

— Ascultă, deşeu moale, ascultă foarte bine: azi dimineaţă devreme, ai vrut să te cureţi, dar, constatând că din cauza incendiului hotelul se afla lipsit de apă, te-ai dus la mare. Acolo, ţi-ai dat jos înspăimântătoarele tale boarfe căcate şi te-ai scăldat. În acel moment, Canadair-ul care luptă împotriva focului a venit să-şi umple rezervorul. Nu te-a văzut şi te-a colectat, ceea ce ţi-a spart nasul.

— Da, da, cum poţi, cum puţeai?

— Nu eu sunt cel care pute, ci tu, inestimabil artist. Deci, iată-te într-un rezervor plin cu apă, reuşind rarissima ispravă de-a te îneca la o mie două sute de metri altitudine. Din fericire, traseul este de scurtă durată. Canadair-ul şi-a lansat încărcătura peste hăţiş. Ai căzut ca o veche pară fleşcăită peste frunzişul în flăcări. Şi cum

Dumnezeu, în suprema lui bunătate, cruţă uneori epavele, a îngăduit ca tu să nu-ţi fi rupt nimic, să fi putut scăpa din incendiul care din fericire e pe sfârşite şi să mi te fi întors, contuzionat, desigur, tragic în nuditatea-ţi ultimă, dar în mod inestimabil viu.

Sfârşindu-mi spusele, îl îmbrăţişez. Nu mai miroase a fecale, ci a ars.

— Crezi că aş avea o şansă să-mi regăsesc hainele? se nelinişteşte paraşutistul cu apă de mare.

— Vei avea, dimpotrivă, şansa de a nu le regăsi, având în vedere că le-am oferit unui autohton, căruia, lucru greu de crezut, mi s-a părut că i-au făcut plăcere. Dar iată-ţi actele, fotografia dnei Pinaud, trusa de chei, valoroasa brichetă cu fitil şi cutia de pilule pentru stomac.

Cezar încuviinţează trist.

— Păcat, haine de treizeci de ani, cu care mă obişnuisem. Poftim, pălăria mea… O cumpărasem în timpul voiajului meu de nuntă la Clermont-Ferrand… Cum o să mă-mbrac? Nu pot să călătoresc gol.

— Nu, nu poţi, aşa că o să-ţi ofer nişte haine pentru a-ţi sărbători învierea, o Lazăr! Trebuie să fie un magazin de confecţii în Gauranga.

Admite, deloc fericit, dezamăgit.

— Un costum nou n-are cute de purtare, înţelegi? Îi trebuie timp să se „facă”. În primii ani, te simţi puţin gomos.

Apoi, din senin, faţa-i lungită se destinde.

— Orice s-ar zice, păţania mea nu va fi fost inutilă, declară Dărâmatul.

Se dă în vânt uneori după perifraze, făcând o cochetărie din a se exprima aşa cum joci şubah, lansând cuvinte-puluri care nu cad neapărat în căsuţa vizată.

— Pentru ce spui asta? revendică Béru. Ai contactat gustul paraşutului?

Iată-mi-l pe Cezar voios nevoie-mare de-a ne fi stârnit curiozitatea. Îşi uită necazurile, foamea şi setea.

— Deloc, dar se fac întâlniri interesante în aer.

Aşteaptă să insistăm. Ca să-l ofticăm, ne abţinem.

Atunci fredonează, căcănarul. Şi impertinent, pe deasupra. Duelul mut durează, nu se mai termină. Ca la urma urmei, Grasul să se ambaleze.

— Ascultă, Pineală, oftează el, când eşti deghizat în limax bătrân, cu o puţă-n vânt nu mai groasă decât a unei maimuţe, nu-ţi permiţi ifose vizavi de oameni care boceau crezându-te mierlit, nu mai târziu decât puţin mai înainte, fir-ai să fii! Tre' să fii chiar o afurisită de bătrână janghină căcată, un lăbar bătrân care nu se mai slobozeşte; un căcăcios de-a-mpicioarelea; o proteză fără nimic împrejur, ca să-ţi şicanezi prietenii în suferinţă. Nu zău, Tonio, gineşte-mi împuţitul ăsta de bandit bătrân, care-şi dă de-a dura sculele pe care nici nu le-a avut vreodată, ca să încerce să ne impresioneze mâncami-ar cele două grase şi frumoase! Vrei să-ţi zic, Tonio? Nu-i alta decât un hoit de curcan mierlit, tipul ăsta! Un varice fără picior! O perie de dinţi fără peri. Ar face să borască cei trei gândaci care traversează acum camera şi se dă mare! Asta da, răsplată! Tipul ăsta, pe care acu' un sfert de oră, cloceam să fac o chetă la curcănărie ca să înălţăm o estelă de marmu' roz care în memoria sa d'ştuţ bătrân şi domnu' se aţine, cu un craniu taman ca un dos de maimuţă şi un clonţ de n-o să şi-l mai poată sufla niciodată, ca să ne ia peste picior. Eu, ce vreţi, intolerez. Dacă n-ai să vrei să vorbeşti, ei păi du-te-n mă-ta, Pineală, du-te repede dacă mai ai cu ce.

Aici, Vehementul iese trântind uşa, după ce-şi înhăţase pălăria melon din cuierul de bambus.

— Ei! Grasule! îl strig eu: îţi uiţi pantalonii!

Se întoarnă, dogănindu-şi cuvintele.[31]

Se reintegrează în imensul sac cu triplă ieşire care-i ţine loc de nădrag.

— Bun, gângăveşte micuţul Pineală cel pricăjit, complet albit şi prăpădit. Bun, foarte bine, o să vă spun întâlnirea mea din văzduh.

— L-ai văzut pe îngerul Cezarin pe cale să şi-o ia în mână? rânjeşte Alexandre-Benoît.

---

31 *Estimăm că San Antonio a dorit astfel să spună că Béru revenea bodogănind.* Academicienii francezi reuniți cu toții (sau cu tonții).

— Nu, respinge amabil decibelitul, nu, nu… ci un avion de turism. Survola pădurea ca pentru a-şi da seama de întinderea dezastrului. Mi-a trecut la mai puţin de o sută de metri. Eu personal cădeam în cădere liberă. Desfăceam braţele, mi se părea că zbor…

— Icar! oftez eu. Atunci, zburătoarea ta care trecea?

— Poate să vă pară aberant că un om îngrozit, pe jumătate asfixiat şi care se prăvăleşte din cer, să aibă timpul de a vedea ceva, cum ar fi un mic avion, ca şi pe cei doi ocupanţi ai săi şi de a-l recunoaşte pe unul dintre ei, nu-i aşa? Şi totuşi este purul adevăr. N-a durat decât un moment, o fracţiune de secundă, cam cât ai clipi din ochi, dar…

Grăsanul se atacă din nou.

— N-o să-l schimbăm niciodată, pe moş gargară ăsta, la naiba! În vecii vecilor! Tre’ să pălăvrăgească înainte să spună, ce mai! Să ne zbatem în muntele lui de pisălogeli, înainte de a găsi cireaşa zaharisită! N-o să-mi spui că n-a fost vaccinat cu un ac de pick-up, nu? E o crampă, ce mai! Tre’ să recunoaştem. Nu-i om rău, dar o crampă! Când spune ceva, îţi vine să ştergi cu cârpa. Nu vorbeşte, se revarsă; asta-i iese din plisc ’şa cum îi iese din rectus. Când mă gândesc că aş fi scos cel puţin un sutar pentru estela lui!

„Vrei, Tonio, ca eu să-ţi spun de ce scapă din cele mai rele nenorociri, hodorogul ăsta? E din cauză că sfântul Petru dârdâie prea tare de frică să nu-l vadă apărând acolo sus. Ar petrece tot restul veşniciei făcându-l să-şi dea examenul d’intrare. Şi tu vura ura ura, îl aud de aici trăncănind pe Cezar, la ghişeul Paradisului.”

Supravieţuitorul se zbârleşte:

— Fiindcă-l iei pe San Antonio ca martor, o să-i atrag atenţia că pentru moment, tu eşti cel care face spume, borţosule! În fine, când eşti apucat din naştere, în plus beat în fiecare zi, e inutil să ţi se predice *self*-controlul. Ce ţineam să-ţi comunic, San Antonio, dragul meu, este că pasagerul micului avion nu era altul decât ucigaşul nostru, acel Stromberg. Ceea ce e totuna cu a spune că nu el se

găsea în maşina accidentată, ci altcineva.

Tace, recapătă suflu, încredere şi vin (mai rămăsese într-o altă sticlă).

Destăinuirea sa îmi vâră un cartuş de dinamită în temperament.

— Eşti sigur de ce afirmi, Pinuche?

Marele Şan bălan îşi ridică mâna dreaptă pentru un jurământ solemn neciupit de gărgăriţe.

— Atunci când sunt categoric, este de prisos să mi se pună la îndoială afirmaţiile, protestează amabilul animal golaş. L-am văzut, cu amândoi ochii mei pe Stromberg la bordul micii zburătoare. Acestea fiind spuse, sunteţi liberi să nu mă credeţi, în care caz voi…

Îl lăsăm să continue de unul singur.

Electrizat, îl trag pe Béru afară.

— O simţeam, încredinţează Majestuosul. Tipul ăsta e un vicios de cea mai joasă speţă. Nu se-nţepenea el ca o fleaşcă la volanul maşinii lui, în plină pădure. Cum ne-a simţit pe şosetele lui, a înţeles că urma să ne ocupăm de sănătatea sa. Şi atunci a simulat un accident.

Jos, micul servitor şi-a luat funcţiile în primire, adică s-a aşezat în faţa intrării pe trei cărămizi suprapuse, destinate finisării hotelului, care a fost amânată *sine die*. Curios lucru, pare apatic, el de obicei atât de voios. Ţine capul aplecat, cu antebraţele puse pe genunchi.

— Ce ai, artistule liric? mă interesez eu, era prea multă sare în tapioca ta, azi dimineaţă?

Puştiul îşi înalţă mutriţa întristată.

— E din cauza fratelui meu mai mare, spune el, a dispărut, ne temem că ar fi ars în pădure. Se ducea deseori acolo să facă cros cu bicicleta.

••CAPITOLUL NOUA GUINEE[32]

La turnul de control-bufet din Gauranga se cântă „*Trandafirii din Picardia*”, vals englezesc, când ne facem apariţia. Din timp în timp, dominând casetofonul, o voce stranie (şi gâjâită) venită de aiurea anunţă ceva aeronautic care nu-l tulbură pe responsabil, un voinic blond spălăcit,

32 *Dedicat Papuei.*

lungan, îmbrăcat în blugi decoloraţi, cu o cămaşă de un albastru mai închis, cu un Rolex de oţel şi cu o pipă Dunhill cu ţeava dreaptă. Ascultă cântarea privind cum se învârteşte un cub de gheaţă în paharul cu whisky, căruia îi imprimă o mişcare rotitoare identică cu cea a scumpului Gulf Stream.

— Salut, *Major*! îi aruncă Béru, eşti deja pe cale să faci bine, după-n funcţie de ce văd.

Major-ul îşi face paharul să sclipească în soare…

— *Early morning scotch*, spune el: malţ pur, treizeci de ani vechime, o să vedeţi.

Şi-n timp ce el, eu.

— *Major*, o zburătoare mică a decolat azi dimineaţă, nu-i aşa?

— Exact.

— E vorba de un avion-taxi?

— Nu, este Piper-ul lui Samuel Arhiparale, un mare comerciant de manioc din Gauranga. Se dă-n vânt după pilotaj şi se prosteşte deasupra savanei în toate dimineţile, înainte de a se duce la treburile lui.

Două pahare aurii însufleţesc papilele şi degetele. Închinăm un toast mut.

— Azi dimineaţă, Dl. Arhiparale n-a decolat singur?

— Exact, era un tip acolo, sosit cu bicicleta, care-şi zicea ziarist şi l-a întrebat dacă ar primi să-l ia cu el pentru a estima de sus întinderea incendiului.

Despachetez portretul robot.

— El?

— Just.

— Acum câtă vreme s-a-nălţat zburătoarea?

Major-ul îşi consultă ceasul.

— Două cesuleţe.

— Se-ntâmplă des ca Dl. Arhiparale să facă plimbări de durata asta?

— Nu.

— V-a contactat de la plecarea sa?

— Nu.

— Vreţi să încercaţi să luaţi legătura cu el?

Prietenul nostru îşi dă gata paharul, îl umple din nou, ca să nu lase să se piardă cubul de gheaţă încă bine constituit şi se duce la postul său de emisie.

Barzeşte şpilul de carenţă, apoi redresează impedantul de coordonare bivalvară cu articulaţie vizuală subţire.

— Alfa Beta cheamă Kama Sutra! recită cu o voce făcută mai degrabă să ordone şarja celor Trei Lăncieri din Bengal.

Dar degeaba îşi chinuie glota, îşi manevrează butoanele şi alte zdrăngănele de inducţie prozaică: pauză!

— Trebuia să se întâmple într-o zi, afirmă *Major*-ul, renunţând.

— Ce anume trebuia să se întâmple?

— Să-şi frângă gâtul într-un baobab, de atâta ras frunzişul ca să vadă dacă papagalii au dinţi.

— Absenţa lui vă îngrijorează?

— Nu e cuvântul potrivit, răspunde *Major*-ul, am alte subiecte de îngrijorare în viaţă decât sănătatea lui Samuel Arhiparale, un idiot care nu bea decât lichior de anason, acea infectă apă de gură. Dar, în fine, cred că va fi timpul să dau alarma.

— Şi asta ce va da?

— Ni se va expedia un elicopter ca să împărţim zona în careuri şi să reperăm.

— Canadair-ul nu poate să o ia în seama sa?

— Are alte griji.

Major-ul ne primeneşte cupele.

— Are ţinută, nu, admiră Béru în faţa armoniei gestului său vărsător, ai crede că-l joacă pe gagiul cu clonţ mare în Cinzano de Bergerac…

O tăcere de-abia tulburată de zgomotul armonios, cvasi-cristalin, al cuburilor de gheaţă ciocnindu-se de pereţii paharelor.

— Ascultaţi, *Major*, am senzaţia, apropo de acest Piper, că nu e vorba de un accident, ci de o deturnare.

Englezul are un râs frumos ca o scară de ipsosar.

— Cui i-ar trece prin cap să deturneze coteţul ăla de

găini?

— Unui tip având absolută nevoie să părăsească Gauranga în cel mai scurt răstimp.

Îşi îmbină sprâncenele blonde deasupra ochilor lui de levănţică.

— Tipul din portretul robot?

— Este un ucigaş. A adăuga că e periculos ar constitui un pleonasm. De când suntem pe urmele lui, a curăţat cinci sau şase persoane, ar trebui să număr.

— În acest caz, poate că s-a întâmplat într-adevăr ceea ce spuneţi. Bun, să zicem că ar fi ameninţat pilotul, unde ar fi pus să fie condus?

— E ceea ce urma să vă întreb, acest Piper are o autonomie suficientă pentru a ajunge la Abidjan?

Rosbiful meditează (astfel încât începând de imediat, sunt doi care mă editează) şi mormăie:

— *Just a moment*!

Merge să aducă un vechi registru hărtănit căruia îi frunzăreşte ultimele pagini în răspăr. Apoi începe să facă socoteli pe nişte file deja scrise. În turnul de control-bufet, fonia începe să pârâie din când în când şi aceeaşi voce mohorâtă şi fără „r” spune chestii pe care probabil că la înţelege numai ea (în măsura în care o voce ar putea să înţeleagă). Englezul bombăne, având în vedere că pare o fărâmă mai puţin tare în socoteli decât în whisky.

— Ce încercaţi să stabiliţi, *Major*? nu mă pot eu stăpâni să nu-l întreb.

— Calculez, în funcţie de diferitele plinuri de carburant efectuate de Arhiparale, cum îi era rezervorul la decolare, azi dimineaţă. Nu cred că avea pentru mai mult de o oră de autonomie. Să punem o oră şi jumătate…

— Ce i-ar permite asta, ca periplu?

— Nu cred să aibă posibilitatea de a ateriza la Abidjan, e mult prea precis pentru rabla lui. De altfel, fără plan de zbor prealabil, ar fi o întreagă tevatură.

— Atunci unde? Totundrak?

— Posibil… *Just a moment*!

Se duce la fonia sa şi sculăreşte clipocitorul şocat de

joasă extracţie corolară. Vorbeşte în termeni economi.

— O.K., mersi (pronunţă *meursi*).

— Negativ, pentru Totundrak. O să încerc totuşi Abidjan-ul.

Dar acest al doilea apel e la fel de infructuos ca şi primul.

— Atunci, ce, *Major*?

— Atunci, dacă nu s-a rătăcit, a aterizat probabil pe o plajă pustie.

Îmi pocnesc degetele, ceea ce este întotdeauna indicat atunci când ţii să marchezi că eşti cuprins de o idee bună, pe care n-ai schimba-o pentru un pachet de Ariel, sau că tocmai ai luat o decizie istorică.

— Îmi trebuie pe loc un avion, *Major*, sau un elicopter, sau chiar un hidroavion, nu sunt exclusivist.

Bravul britănel îşi scarpină favoritul drept, acolo unde-i creşte o aluniţă enormă, stil verucă de ceremonie cu păr.

— Îmi cereţi luna de pe cer!

— Doar mijlocul prin care să ajung acolo.

— Nu putem decât să chemăm un avion-taxi de la Abidjan…

— Prea mult timp: am zis pe loc.

Îl posăceşte, pe omul ăsta, încăpăţânarea mea cârtitoare.

— Aş încerca să-mi arunc nişte pene pe braţe şi să vă duc în spinare, dar cel mai greu ar fi cu decolarea.

— Ştiam că britanicii aveau umor, ripostez eu. Pentru Dumnezeu, adineauri mi-aţi spus că eraţi pe punctul de a da alarma, în legătură cu Arhiparale şi că ar veni un elicopter. De unde ar apare, fierul ăsta de călcat?

— De la Totundrak. Dar aparţine Jandarmeriei şi puteţi începe să vă daţi cu capul de pereţi ca aceşti bravi jandari zburători să se pună la dispoziţia dumneavoastră.

— Cine altcineva posedă un avion la Gauranga?

— Părintele Leitpoleit, un călugăr canadian care a fondat un spital de junglă.

— Bun, atunci trebuie contactat.

— Ghinion, face englezul care s-a familiarizat cu subtilităţile frumosului nostru dialect hexagonal. Părintele Leitpoleit se află în prezent la Roma, unde s-a dus să cerşească pentru negroteii lui scrofuloşi.

— Şi cine pilotează păsăruica în lipsa lui?

— Nimeni.

— Ba da, declar: eu!

Rosgiful mă măsoară cu o urmă de amuzament.

— *No question*, camarade. Zburătoarea asta este în grija mea şi nimeni altcineva decât Părintele nu are dreptul să se atingă de ea.

Bérurier, care termina discret butelca pur-malţ-treizeci-de-lumânări, consideră oportun să intervină.

— O presupunere, *Major*, că te poprim în closetele tale, ai fi acoperit, nu?

— Ar fi o diferenţă, recunoaşte excelentul om, cu privirea strălucitoare ca doi stafilococi aurii. Dar closetele închizându-se dinăuntru, aţi putea să-mpingeţi o mobilă în faţa uşii.

— Ai încredere, cunoaştem viaţa, îl asigură Majestatea Sa; dacă crezi chiar că un ghiont în barbă ar părea mai veridic, îţi stau la dispoză, Voinicule; nu-i nimic care să dea mai bine decât o frumoasă umflătură albastră, în afară de un general în tron nuntă.

— Inutil, ar fi nişte acte de violenţă care ar agrava cazul, declară englezul, dar vă mulţumesc că v-aţi gândit.

— Întotdeauna ne gândim la amicii aflaţi la ananghie, declară Magnanimul.

Cinci minute mai târziu, luăm aer.

Aer liber.

Itinerariul e simplu: este suficient să urmăreşti coasta (a fricii).

Zburătoarea Părintelui Leitpoleit, un *Dominusvo-Biscum* X 69 monomotor, este un adevărat ceas cu cuarţ, doar că face un pic mai puţin zgomot. Adopt o altitudine rezervată de aproximativ o sută patru labe virgulă cinci (căci nu uita, cititor foarte debil, că în aeronautică se socoteşte în picioare anglo-saxoane. Şi-mi închid toate

parantezele, căci le deschisesem. Poftim, mai uitasem una, iat-o.)

Am trecut peste Totundrak fără să zărim nimic. Béru, care scrutează cu binoclul, îmi cere uneori să operez o tură deasupra savanei pentru a observa un elefant care tromboneşte, căci sunt rezervaţii în zonă. Animalul, înfricoşat de motorul zburătoarei, fuge cu lungi paşi ţepeni, cu nasul în faţă, foile de varză depărtate în chip de aripi de lebădă care se scuturã. Iute, revin la coastă, uneori stâncoasă, alteori plată şi nisipoasă. Când ajungem pe vreun teren bine mobilat, pierd din altitudine pentru a privi mai îndeaproape. Dar nu zăresc decât marea albastră, nisipul alb, pământul ocru şi arbori de toropeală care, văzuţi de sus, par a fi decupaţi din tablă. Dar avioane, de niciun fel! Nimic şi iar nimic! Ucigaşul ne-a dus. Va trebui să ne întoarcem. Ştergem tot şi reîncepem.

Turbez. E tare tipul. Gata de orice şi înfăptuindu-l. Nu pierde timpul, decide într-o clipită… Iată-ne deja în raza Abidjan-ului.

Scârbit, încep un viraj larg deasupra undelor pentru a face cale-ntoarsă. Unde s-a vârât, fufa de avionaş? Încerc să mă pun în locul lui Stromberg. L-a determinat pe Arhiparale să-l ia la bordul său. Odată în zbor, sub ameninţarea unei arme, l-a constrâns pe pilot să se supună deciziilor sale.

Care erau acestea, cum ar spune Contesa de Paris şi a periferiei sale? Să-l ducă de-a-mboulea într-aiurea, sau chiar într-un loc anume? Cum a încheiat această noapte agitată? Vreau să spun, ce-a învârtit după accidentul simulat? Mi-l închipui, năvălind val-vârtej în pădure, observându-l pe frăţânele servitorului, pe cale să bicicleze între trunchiuri, strigându-l, mătrăşindu-l, aşezându-l la volan, apoi lansând taxiul în copac şi dându-i foc. Apoi, a înhăţat bicicleta victimei sale… Ca să se ducă unde? La cineva? În orice caz, trebuia să ştie că în toate dimineţile, Samuel Arhiparale îşi începe ziua cu o mică tură deasupra copacilor, din moment ce a apărut la ţanc pentru a se îmbarca împreună cu el…

— Încotro o iei? întreabă Bérurier care are tendinţa de a aţipi cu crenvurştii (că nu ştii nimic) încrucişaţi pe ceea ce în termeni medicali eşti nevoit să numeşti abdomenul său.

— La întâmplare, răspund eu.

— Atunci dă-i zor să ajungi, râşniţa asta îmi dă bâzâituri în urechi.

— E tensiunea, precizez eu.

Grasul îşi strânge pleoapele delicate tivite cu şuncă slabă. Proeminează din ocheane, Alexandre-Benoît, pare-mi-se că glanda lui tiroliană, cum spune el, e puţin pe jantă. Îl cred adormit pe Grăsan şi totuşi vorbeşte, ca dintr-o altă dimensiune (cu un gabarit ca al lui, ai din ce să faci două).

— Şi dacă n-ar fi Coasta locul în care ar fi aterizat el?

Aştept urmarea oracolului. Şi vine, din zbor.

— Pinuche spune că l-a zărit în timpul rostogolirii deasupra hăţişului; dacă avionul survola pădurea, se-ntorcea cu coada la mare, nu?

Plescăie din botul său universal, atât de redutabil şi sfârtecător şi măcinător, toate cele, care mă face să mă gândesc când haleşte, la vreun furnal în acţiune.

Adaugă înainte să tragă un pui de somn serios.

— După-n funcţie de ce cred, s-au fost dus către interior…

Dominusvo-Biscum-ul reverendului Părinte Leitpoleit zumzăie ca un bondar mare în azurul fără pată. Bag mâna în compartimentul pentru hărţi, dibuiesc o hârţoagă a Coastei de Fildeş. După Gauranga, ca oraş din interior de vreo oarecare importanţă, nu văd decât Setnoah sau Daloa, mai la nord, care să posede un teren de aviaţie.

Îmi ginesc indicatorul de zeamă. Ar trebui să fim buni de croazieră.

Direcţia deci Setnoah.

••

rag un cot în sacul de maţe al Estimabilului.

— Încetează să te agiţi, Grasule, faci zburătoarea să sughiţe.

Mister Umflătura despicoteşte, cască, râgâie, băşeşte, ca să creeze un curent de aer salutar într-un organism surmenat de beţivăneli şi ghiftuieli şi declară:

— Visam…

Izbucneşte într-un frumos râs african:

— Era plin de gagici: albe, galbene, negrese, complet goale, rezemate în coate de-a lungul unei balustrade. O groază: poate o sută. Tu şi cu mine, plecam fiecare de la un capăt al rândului şi coţăiam suratele una câte una, timp de trei dus-întors plecare oprită. Stil Ionică Iepuraşul, până la atâtea când ne întâlneam. Şi câştiga ăla care îşi îndesa cel mai mult şi mai mult, *very* pasionant!

Cască.

— Permiţi ca să fac să culiseze geamul, omule, mă aburesc în bocancul ăsta.

Fixează captarea de aer dorită şi, astfel făcând, scoate o exclamaţie, căreia un nenorocit de semn de punctuaţie nu i-ar ajunge să-i exprime intensitatea.

— Să fiu al naibii! Gineşte-te în dreapta ta, Şmechere şi încearcă să vezi ce văz eu. Acolo, aproape de palmierii ăia.

Mă ridic de pe scaun pentru a putea privi pe fereastra lui. Şi sufletul mi se inundă de bucurie radioasă.

E colea, micul Piper al dlui Arhiparale. Alb şi albastru, sclipind în ciuda umbrei aproximative a palmierilor-curmali. Şi mă prind că-i mai degrabă acolo decât în altă parte, asta pentru două motive: solul este gol şi mobil în acest loc. Un drum important, din moment ce e asfaltat, trece la mai puţin de un kilometru de acolo.

De îndată, mult iubitul tău Santantonio îşi începe coborârea.

••

tunci când motorul nostru a amuţit, urechilor noastre le trebuie un timp de vindecare. Şi apoi tăcerea ambiantă ne curăţă nervii auditivi şi creierul ni se calmează. Sar de pe scaun, punând pe fugă un soi de reptilă cu labe care dispare într-o gaură.

Aici, căldura este insuportabilă. Înlăuntrul ţinuturilor,

suntem plonjaţi într-un cuptor de var. Ţi se taie respiraţia şi ai impresia dezagreabilă că oxigenul se aprinde în plămâni. Béru se holbează puţin mai mult. Îşi deschide larg concasorul de fripturi, încearcă să găsească ceva de respirat pe şest şi gângăveşte:

— Drace, ce aiureală! îl văd mare ca Palatul Versailles.

— Miraje, deja! rânjesc eu. Aşteaptă, o să ne obişnuim… Fără mişcări dezordonate, calmo, înaintăm uşurel, uşurel.

Astfel mergem la avionul jupânului Arhiparale.

Acesta din urmă e acolo, secerat în scaunul său de două gloanţe care constituie semnătura ucigaşului. Menţinut de centura lui de siguranţă, e aplecat pieziş către scaunul pasagerului. Era un bărbat corpolent, cu păr grizonat încreţit mărunt. Ambele mâini desfăcute îi atârnă de-a lungul corpului. Iau loc lângă mort şi, folosind comenzile duble, fac contactul. Râşniţa bate instantaneu, regulat şi viguros.

— Ce naiba faci? urlă Grosimea Sa, aşezată pe pământul nisipos, ca un mare balot pe un doc.

Neglijându-i întrebarea, efectuez diferite verificări, după care tai contactul şi părăsesc aparatul.

— A rămas încă destul carburant, căci, faţă de Gauranga, nu s-au dus prea departe. Mai mult, totul funcţionează.

— Da de ce te-nteresează, vrei să-l cumperi?

— Umflătură! Mă asigur că nu s-au aşezat aici constrânşi şi forţaţi, ci deliberat. Deci în zona asta are Stromberg treabă.

Prins în flagrant delict de neghiobie, Majestatea Sa se îmbufnează, ceea ce e agreabil pentru timpanele mele.

— În prezent, nu ne mai rămâne decât să aterizăm la Setnoah, declar eu. Nu suntem decât cam la douăzeci de kilometri distanţă. Totul mă face să presupun că acolo îi e locul de destinaţie, altfel Stromberg ar fi pus să fie scuipat în altă parte. Frige, barosane, frige!

— Vrei chiar să spui carbonizează, horcăie

Umflătura, cu cei câţiva centimetri de oxigen pe care tocmai i-a dibuit la bursa neagră.

••CAPITOLUL ZEVZECE[33]

E cald, sete şi foame.

E toropeală.

E căcănărie.

Formalităţile au fost scurte cu băiatul negru care se ocupă de aerodrom. Ştie zburătoarea părintelui Leitpoleit, care este de-al casei. Împinge chiar amabilitatea până la a pune să fim conduşi în oraş, la bordul unui Pijoc hodorogit, de către un mare ştirb care greşeşte păstrându-şi zâmbetul.

Rulăm între două jerbe de praf alb, punând pe fugă câteva orătănii slăbănoage, care hălăduiesc pe şosea în căutarea chiar-mă-ntreb-a-ce; fără să găsească, de altfel.

Case minuscule, cârpăcite cum-o-da-Domnul, pe pragul cărora sunt chincite fiinţe toropite de viaţa toridă de aici. Vegetaţie zgârcită, deci umbră rară… Nu se aud decât insectele şi copiii de vârsta fragedă. E ceasul (ora ar fi trebuit să scriu dacă aş fi fost mai puţin tâmpit, dar nu te schimbi, degeaba încerci, recazi) siestei, care, ca la noi Şcoala generală, este aici laică şi obligatorie.

Centrul ţinutului, o să-ţi spun, este la fel ca cel din Gauranga, dar arşiţa e aici mai intensă; ştirbul ne gingiveşte un ultim zâmbet drept mulţumire pentru hârtia pe care i-am votat-o în unanimitate plus votul meu, apoi pleacă într-un nor de praf (şi pulbere).

Totul e inert, pustiu, atroce şi încins. În fierbere, înţelegi? Prăvăliile sunt închise şi te-ai crede intrat într-un oraş golit de vreo molimă oarecare de mari proporţii.

Grăsanul îşi depune pocnitoarea majusculă pe o îngrămădeală de ţevi groase destinate unei viitoare canalizări, în care va curge nu ştiu ce, dar în orice caz nu apă.

Prietenul meu oftează.

— Vrei să am ca să-ţi spun un lucru, Tonio? Mi-e aşa de într-atât de sete, c-aş rade până şi apă chioară dac-aş

33 *Dedicat zevzecilor.*

putea.

Această mărturisire consimţită, pentru prima dată de când ne cunoaştem, îmi mişcă nervul înduioşeniei.

— O să ne ocupăm de gâtlejurile noastre, Grasule. Nu suntem în plină Sahară, ci într-un oraş de optzeci de mii de locuitori!

Oftează.

— Mă-ntreb unde se locuiesc locuitorii: nu se vede nimeni.

— Ai vorbit prea repede, îl asigurai eu (pe viaţă), căci zăresc pe cineva.

Îmi priveşte desemnarea şi, la fel ca mine, e apucat de pandalii. Acel cineva anunţat, contrar a ceea ce ai fi îndreptăţit să crezi, fără să plăteşti cel mai mic impozit pe credulitate, nu este un negru robust, ci un alb bătrân. La cealaltă extremitate a esplanadei deşertice, în picioare la umbra unui copac echivoc, la fel de înfrunzit ca un os de scrumbie afumată, acest om cărunt pictează. De necrezut! Şevaletul îi este instalat, materialul său de mâzgălit stocat pe o masă pliantă. Indiferent la căldura cumplită a acestui miez al zilei aproape ecuatorial pentru vârsta sa, pictează. În alb mânjit înveşmântat, artistul. Pantaloni de pânză, haină trasă direct pe piele şi larg deschisă pe un piept garnisit cu păr alb; acoperit cu o pălărie de pai cu boruri largi; ochelari ovali, cu ramă de oţel, cocoţaţi pe vârful nasului său-clonţ; bărbos de neras, dacă pot să spun aşa (şi nu tu o să mă împiedici!), se consacră lucrului său, un vârf de limbă ivindu-se dintre perii săi.

Apariţia noastră nu-l tulbură. E pierdut în adâncul tabloului său, ca în adâncul unui vis cu dulci meandre.

Privesc capodopera.

Uimirea-mi întrece orice nălucă (sau închipuire, dacă-ţi plac clişeele). Căci nu pictează piaţa şiroind de soare, ci un peisaj al malurilor Senei, stil Chaton sau Bougival, plin de apă şi de corolarul său verdeaţa, cu case acoperite de ţiglă, flori, şlepuri, arbori pe care vântul îi face să sclipească… Nu sunt un îndârjit al mâzgălelii figurative, cred eu că ţi-am spus-o deseori mai de vreme

îndelungată, dar sunt silit să recunosc calitatea acestei pânze.

— Iertare că vă deranjez, spun eu, pictura dumneavoastră este de calitate, domnule. Sunteţi francez, pariez. Căci acest peisaj, este într-un mod incontestabil.

Moşneagul (nu departe de optzeci de lumânări la viitorii ananaşi) se smulge din lucrul său, încet, ca un instrument dintr-o cobzăreală regulată.

Ne ia la cunoştinţă şi ne răsplăteşte cu o înclinare a capului.

— Desigur, desigur, francez, răspunde el.

Din laba ţinând pensula, degajează două degete pe care ni le-ntinde pentru o mini-strângere de mână.

— Gauguin-Deochi, se prezintă el. Deochi este numele meu adevărat. Gauguin pseudonimul.

Arătând şevaletul, nu pot să nu ridic mâna:

— Cum se face că suportaţi o temperatură de cincizeci de grade pentru a picta un peisaj ce n-are nimic de-a face cu ce e în jurul dumneavoastră?

Face cu ochiul.

— Pentru că sunt maestrul şcolii antinomice, scumpe domn. Plec de la principiul că inspiraţia este stimulată de o nevoie intensă de ceea ce vă lipseşte. Atunci când locuiam la Maison-Laffitte, resimţeam o chemare atât de acută a continentului african, încât îl pictam din grădina mea de trandafiri. De cât de fermecător l-am redat, am sfârşit prin a mă stabili aici. Şi în prezent, sunt măcinat de nostalgia bătrânului şi regretatului Seine-et-Oise. Aici, în mijlocul acestui cuptor, îmi revine cu cea mai mare acuitate.

— Pasionant. Dar aici, cui vă vindeţi pânzele?

Bătrânul se zbârleşte.

— Aflaţi că eu nu vând, domnule! Acumulez. La fel ca Van Gogh, n-am vândut decât o singură pânză în viaţa mea, dar împrejurările au făcut să mă hotărăsc să nu mai repet nicicând o asemenea infamie, familia lăsându-mi cu ce să trăiesc şi să mor, lipsindu-mă de altele.

O mânie retrospectivă îl face să tremure. La vârsta lui, un nimic te dă gata, oricum e bine că nu se bâţâie

deloc în mod normal.

Interesat ca-ntotdeauna de fiinţele pitoreşti care scapă comunităţii muritoare, îl presez să ne destăinuie, acolo, în plină arşiţă, deşi am un ucigaş de prins, împrejurările învăluind faimoasa vânzare. Dar, ştiind că majoritatea din tine este avidă doar de acţiune şi-mi detestă digresiunile apoase, îţi separ partea interesată, în aşa fel încât să sari în sus peste pasajul respectiv, care, fie vorba între noi, este al naibii de scatalogic, o dată în plus, căci, după chipul umanităţii, opera mea este construită pe rahat, ceea ce mă scuteşte de a trebui să mă prezint la academii şi de a frecventa saloanele unde eşti călcat pe nervi şi unde caviarul nici măcar nu este caviar adevărat.

Bun, încep… Sari, amice! Sari!

••

l. Gauguin-Deochi ne explică cum că, la începuturile sale de mâzgălitor, era plin de iluzii, niţel cubist, îndrăzneţ, insolent, taman aşa cum trebuie să fii când demarezi în această nobilă artă a picturii. Reuşeşte să participe la o expoziţie de lupi tineri într-o galerie pariziană. Printr-un noroc, critica care făcuse praf expoziţia, făcu excepţie pentru el, semnalându-i calităţile de una şi alta, param-param, păsărească obişnuită, cea mai confuză cu putinţă, tot în materie picturală, vei remarca. Anumiţi autori dau în gât criticii literari; ei, păi, bătrâne, ce-ar zice dacă ar avea de-a face cu criticii de pictură? Criticii literari măcar scriu inteligibil, pe când ceilalţi se cred obligaţi să facă versuri albe pentru a vorbi despre un tablou, cioflingarii; mereu, mereu. Încearcă să citeşti o prefaţă de catalog rezonabil, sau chiar textul unei invitaţii la un vernisaj şi-ţi vei înţelege durerea. Toate astea, le-am spus deja în altă parte, dar o s-o repet, căci există cuie în capul cărora nu trebuie să-ţi fie frică să dai.

Deci, la această expo, Gauguin-Deochi e singurul care nu iese în pagubă, cum se spune în scrierile zevzecilor. De îndată: gelozie acută a amicilor care au fost necruţător doborâţi. Unul dintre ei, cel mai acrit, se dedă unei răzbunări meschine: după ce citeşte articolul,

revenind la galerie, îşi vâră degetul în fund şi depune o virgulă brună pe opera noului nostru pretenar. Amicii lui, seduşi de calitatea acestei reacţii, fac la fel şi iată că pânza expusă de Gauguin-Deochi începe să semene cu un perete de closet public.

Gauguin-Deochi îşi face apariţia. Este dărâmat. Fără grai, de prea multă indignare, cu braţele atârnând ca toate răngile din Institut. În acel moment, un vizitator străin, cumpărător eminent în contul unui muzeu din Berlin, cade în extaz, (era pederast) în faţa operei căcate. Începe să zbiere că e „*schön* (şi nici nu ştie), că e ultra „*wunderlich*”, „*kolossal*” şi altele, pe scurt, cumpără fără să discute preţul şi aleargă să ducă capodopera în Germania lui de tot rahatul. Ilaritate generală, garagaţă a amicilor, Gauguin-Deochi fuge, trimite paralele vânzării pentru Crăciunul gunoierilor parizieni, jură că nu-l mai prinde nimeni a doua oară şi că, de-acum încolo, va picta figurativ şi pentru sine însuşi.

Zis şi făcut.

Emoţionant, nu-i aşa?

Hai, vino, o să ne alăturăm celorlalţi nătărăi.

••

răsanul care, cum ştii, face pe prostul în draci, şterge dintr-un singur cot o livră şi jumătate de sudoare grăsoasă şi întreabă:

— Spuneţi-mi, dom’le Leonardo de Vin Fiert, nu ştiţi unde am putea să luăm o masă valabilă în acest fermecător loc de vacanţă, am mincinoasa ca o piatră ponce şi stomacul care aplaudă cu două mâini.

Gauguin-Deochi îşi şterge mâinile pe o cârpă tencuită de vopsea.

— Vă voi duce la mine, vom găsi cu ce să vă hrănim.

Bérurier are o mică hăhăială jenată.

— Ascultaţi, maistre, n-aş vrea să fie maldonă; pe mine, nu să mă hrănească mă-nteresează, ci să halesc. Poate că un restaurant bun ar fi mai degrabă în ton, nu?

— Veniţi, veniţi! i-o taie moşneagul, compatrioţii înfometaţi sunt lucru sfânt.

Porneşte, mergând cu paşi iuţi sub soarele de plumb, fără să se sinchisească.

— Vă abandonaţi pânza şi materialele? mă mir eu.

— Sunt în siguranţă, aici sunt respectat; sunt un soi de bătrân vrăjitor.

Câteva sute de metri de parcurs şi uimirea-mi înfloreşte precum corola unei paraşute ale cărei corzi au funcţionat bine.

Existenţa este plină de neprevăzut pentru cine se agită. Te dedai la estimări şi realitatea îţi trage bărbi (e una din barbariile sale).

Astfel, mă aştept să dau peste o şandrama infectă, gen văgăună (bagă una) de artist bătrân maniac. Nexam frate-meu! Gauguin-Deochi stă în cea mai frumoasă locuinţă din Setnoah, în mijlocul unei grădini de vis, exotică desigur, dar faţă de ce, prostovane?

Locuinţă Ile-de-France: acoperiş de ardezie, ziduri albe cu ornamente în jurul deschizăturilor, uşi-ferestre, obloane gri. Dacă grădina este exotică raportat la Franţa, casa este astfel, raportat la Africa.

— Veniţi, veniţi! presează Mahărul, escaladând treptele de gresie.

Şi pătrundem într-o vastă cameră unde toarce un aparat de aer condiţionat. E plină de canapele, de mobile din secolul optsprezece, există chiar şi un pian cu coadă, negru, cu fotografia lui Beethoven deasupra. Pereţii sunt împodobiţi cu pânze de maeştri. În fund, un şemineu în care arde un veritabil foc de buşteni, a cărui căldură este neutralizată de un paravan frigorific. The luxe!

Dar asta nu e totul.

O jumătate de duzină de fete staţionează în acest living fastuos. Trei albe, trei negre. Albele includ: o blondă, o brunetă, o roşcată. Negrele: o ebonită, o capucino, o mulatră. Damele astea sunt încântătoare şi înveşmântate sobru cu o centură de aur, de care e agăţată o placă purtând numele lor.

— Haremul meu, prezintă sobru pictorul, instalaţi-vă.

Apucă un clopoţel de argint cu mâner de prun

zaharisit şi-l agită, cling, cling, până ce soseşte un enorm turc cu turban, galonat, obez, eunuc, asta poţi să fii sigur, mut ca în filmele care istorisesc o poveste de dragoste din Arabia anterioară petrolului, în epoca în care emirii nu se deplasau în avion particular, ci în covoare zburătoare, pe care apoi sclavii lor mergeau să le vândă pe terasele cafenelelor.

Gauguin-Deochi se întoarce către noi.

— Vă propun un ficat de gâscă proaspăt de la Barriere Pocuelin, stropit cu Chateau d'Yquem; urmat de o ruladă auvergnată însoţită de un Cahors servit rece. Brânză, tartă cu ananas. Dacă consideraţi gustarea asta insuficientă, pot să-i spun lui Ali să intercaleze un pilaf de viţel Clamart între ficatul de gâscă şi ruladă?

Bérurier, deşi deshidratat excesiv, găseşte mijlocul de a lăsa să şiroiască o stalactită la enunţarea ospăţului.

— E prea multă fericire, monseniore, îngaimă el, da, da, de acord cu totul şi de acord şi pentru includerea pilafului de viţel, dacă nu vă deranjează.

Gauguin-Deochi ne zâmbeşte.

— Mă veţi ierta, dar va trebui să mă întorc la tabloul meu. Când inspiraţia e prezentă, e ca şi pentru erecţie: nu trebuie s-o faci să tânjească. Oh! apropo de erecţie, bine-nţeles că după ce luaţi masa aveţi toată latitudinea de a vă amuza cu aceste domnişoare. Veţi fi liniştiţi: niciuna nu vorbeşte franceza. Am avut grijă de asta. Nici măcar engleza. Asta facilitează extazul. Câte fete sublime nu mi-au pustiit înflăcărările cu un cuvânt inoportun! Dar cel mai rău, oh! da, cel mai rău, e „după". Nevoia asta de pălăvrăgeală care le apucă, Doamne! Vor să justifice, să explice, să se asigure de tine. Fugeam, sau le goneam. Dar e dificil să zvârli pe uşă afară o damicelă goală şi mai ales, ciufulită de amor. În fine, acum totul e bine. Acestea fiind zise, îngăduiţi-mi să fac pe Ruy Blas dorindu-vă poftă bună, domnilor.

Şi minunatul om se grăbeşte către capodopera abandonată în piaţă.

Béru îl priveşte dispărând, mişcat:

— Vrei să am ca să-ţi spun, băiete? susură el, nu mai găseşti aşa nişte oameni în zilele noastre. Arta de a trăi, e un clenci de altă dată, în zilele noastre de azi, nu ştii nici măcar să mori.

••

Şi apoi bun, n-o să-ţi povestesc masa, ţie, mâncător de rahat cum te ştiu. Nici pipăielile, drăgălăşeniile şi ghiduşiile pe care le-am împărţit cu dărnicie acestor curtenitoare demoazele, în aşteptarea halelii şi nici gradul în care ne-a fost înveselit ţăcănitul nebunatic, după desert, lui Béru şi mie. O încântare! Roman, ce mai. Ne luam drept verii primari ai lui Caligula. Cu atât mai mult cu cât bucătarul merită cel puţin două stele, ca generalul de Gaulle; şi fetele sunt, pretinde Béru, de o rară pricepere în arta de a-ţi extrapola senzorialul, făcându-ţi ştromeleangul zob, japiţele scumpe. Le place la nebunie să-şi lase mozolită garnitura de chiulasă, ţinând cont că e specialitatea taichii Gauguin-Deochi şi că practică limbile, între ele, pentru a-şi ocupa timpii morţi; dar unde obţinem în faţa lor un succes direct şi masiv, este bagheta magică. De le-ai vedea îmbulzindu-se la portiţă ca să-şi încaseze pensia! E fatal: sula nu-i domeniul pictorului, ţinând cont de cele optzeci de toamne ale sale, neicuşorul. Degeaba îşi îngrijeşte sănătatea cu terebentină (trebuie întotdeauna să cercetez Dexul pentru a şti cum se scrie), nu mai ţopăie din vânăta mustăcioasă, strămoşul, există o limită în toate.

Pe scurt, nu pot să mă lungesc asupra fiestei. Sunt un autor plin de ţinută (mai ales când mergeam la liceu) şi care nu se ocupă (de cucută) de descrieri cu suc de icre. Tot ce pot să-ţi spun, este că şedinţa merita un ocol: mai ales din cauza albei roşcate care se arde-n creţ mai rău ca tine şi Chazot, pungăşoaica, şi-ţi face o şedinţă de piuliţă canelată, de ţi se subţiază bigudiul cu cască. Şi asta fără să vorbim despre bruneta care fusese probabil contorsionistă înainte de a se înrola în armata saltelei; şi nici despre una dintre negricioase, care, dată naibii, munceşte cu toate în aceiaşi timp. Femeia orchestră (de cameră). Ce forţă, mamma mia! Poftim, numai când îţi povestesc, gineşte un

plic impresia pe care mi-o face! Dar să nu insistăm.

Întotdeauna sobru. Totul cu demnitate, Antonio ăsta. Niciodată un cuvânt mai tare decât celălalt.

Însă deci, când ne-am umplut stomacul şi golit testiculele, îmi revine în minte că suntem aici, nu prin voinţa poporului, nu mai mult decât prin forţa baionetelor, ci pentru a încerca să punem mâna (în engleză: *the hand*) pe cumplitul Stromberg, omul fără mamă, fără tată, fără patrie-adorată, a cărui conştiinţă trebuie să semene cu un camion de salubritate accidentat.

Soarele ne mai fiind la zenit, ci puţin mai mult la stânga, deasupra bazarului, decid să-i reînfrunt rigorile. Grasul cârteşte niţel, face plinul de şampanie, ca să-şi pregătească o prospeţime a tubului digestiv şi înghite hapul! (cum o spune cu dragă inimă scumpul meu doctor). Câteva pupături în jur, o ultimă pipăire de dosuri, doar din prietenie şi la drum, vitează trupă!

Animaţia a revenit în oraş. O groază de maşini, de lume, ţipete, o panaramă (a Doamnei Chatterley, numai dacă nu preferi „Crimă şi panaramă”, cu bibilica mea toarnă dintr-astea cum se pişă vaca) de culori unde domină albastrurile, frumoasele albastruri intense din Africa.

Talmeşul balmeşă. Aerul zumzăie ca o linie de înaltă tensiune. Totala mea satisfacere organică mă scufundă într-o stare de euforie sacerdotală încântătoare. Mă simt taman ca Matelotul Popeye după îmbucătura-i de spinach. Vrum! vrrrum! Bat regulat, din plin! Haide! Haide! Pârâială a mentalului. Energia îmi ţâşneşte din pori ca, după perierea viguroasă, sângele din gingii. O să sparg tot, să ştii! Ucigaşului n-o să-i meargă cu mine, să ştii! Şi nu mă tem de nimeni, să ştii!

— N-o lua aşa de repede, gâfâie Béru, ai halit jar! Şi mai întâi, un’ te duci?

— Nu ştiu, dar o să ajung curând, promit eu. Bun, trebuie să-ţi pun o întrebare: cum ai face tu ca să iei din nou urma ucigaşului? Ai vizita hotelurile din localitate? Ai opri trecătorii arătând portretul robot? Zii să văd, mă interesează. Nu? Eşti secat ca şi la icre? Atunci o să-ncerc

să mă descurc fără tine, amice, ca de obicei.

Mai întâi că nu trebuie să te gândeşti la hoteluri, când tocmai ai debarcat dintr-o zburătoare căreia i-ai lichidat pilotul. Stromberg este din ce în ce mai încolţit (deja încolţeşte!). S-a dus deci într-un loc anume, unde era sigur că găseşte adăpost şi siguranţă. Acest loc, privilegiat pentru el, este obligatoriu un ungher special. Se cuvine în consecinţă să fie determinate locurile speciale din Setnoah.

Fără greţuri şi probleme, mă alătur taichii Gauguin-Deochi, tot în picioare şi concentrat în faţa şevaletului său, pictându-şi colţul de Ile-de-France cu abnegaţie, în transă sau aproape, întrerupându-se doar ca să contemple piaţa pestriţă, în scopul de a verifica dacă ceea ce vopseşte el corespunde perfect realităţii înconjurătoare.

Maestrul Şcolii antinomiste se extrage din transa lui ca să ne zâmbească. Noi îi mulţumim călduros (nici nu-i greu aici) pentru regeasca-i primire. Apoi complimentându-l din nou (nouţ) apropo de re-capodoperă, îi expun mobilul venirii noastre în acest cochet oraş.

Mă ascultă şi figura i se modifică. Se alterează (ceea ce este logic pe o asemenea căldură). Se întunecă. Slăbeşte sub ochii noştri. Suflă din greu ca o focă (Ner, pe nume). Un vânt de ură îi iese din nări cu un zgomot surd (dar îşi va pune un aparat acustic).

Cât despre privirea lui, aruncă flăcări, care nu sunt nici veşnice, nici olimpice.

— Caralii! face el, cu o voce agonizantă peste poate. Caralii! Am hrănit nişte caralii! O, Doamne, de ce m-ai lăsat să rătăcesc până într-atât? Au mâncat din vesela mea! Va trebui să o fărâm mărunt, să o fac praf şi pulbere! Au băut vinul meu venit din Franţa! Au regulat femelele haremului meu! Cum să repar pe aceste demoazele, asemenea mânjire? Să le îmbăiez în alcool de nouăzeci? Să le trec scârbavnicele păsărici prin aruncătorul de flăcări? Nu, nu! Să le înlocuiesc, da. Să le azvârl într-un ţarc şi să pun să fie duse foarte departe de aici, la marginea deşertului, să se usuce acolo ca nişte gazele moarte!

Caralii! Şi eu le-am zâmbit, vorbit, strâns mâna! Mâna mea, care pictează, nenorocire! Mâna mea care pictează! Va mai putea vreodată să apuce penelul, de acum înainte şi să-mi interpreteze geniul? Ce e de făcut? Va fi oare posibil să-i redau într-o zi demnitatea de mână? Lourdes? S-o înmoi în apă miraculantă? Poate! Da, de ce nu: Lourdes! Să facă şi milostenie, de asemenea şi săracii să o sărute. Izbăvirea mâinii mele prin recunoştinţa semenului. Şi stau aici, cele două purulenţe, să-mi contemple tabloul, făcându-l nul şi neavenit. Ah! Scârnăviilor!

Începe să-şi sfâşie pânza cu cuţitul servind la amestecul culorilor.

— Fugiţi! Fugiţi! ne strigă el. Fugiţi înainte să vă fac la fel, ororilor!

Începem să ne dăm înapoi, pentru a încerca cu orice risc să-l cruţăm de infarct. Injuriile lui adună populaţia. Fojgăie de amabili negri hilari, care ne privesc, stricându-se de râs. Un alb mânjeşte cu grizarea lui hepatică gloatitudinea asta de abanos. Mă adresez lui: e un gras înalt, cu o caschetă de pânză albastră, barbă în curs, o privire debordând de scotch şi o burtă clocitoare de ciroză.

— Spuneţi e, sisi bătrânul, sau ce?

Ridică din umeri:

— Taica Gauguin? Nu, nu în mod special, dar are crizele lui uneori, când nu poate să înghită o moacă. E un fost ocnaş. A tras mai mulţi ani la Cayenne[34], până-n ziua în care avocatul lui a descoperit un element nou, care a permis revizuirea procesului, apoi reabilitarea sa…

Încuviinţez. Totul se explică. Asta şi restul. Oamenii au întotdeauna motivaţii care le justifică comportamentul.

— Există un hotel bun prin zonă?

— Este „Sfinxul”, la capătul pieţii.

Ne fixează fără îngăduinţă, grasul, ca şi cum ar împărtăşi din instinct aversiunea bătrânului pictor faţă de persoanele noastre.

Mă încearcă tentaţia de a-l lua la întrebări pentru a

34 Cayenne = capitala fostei Guyane Franceze, servind până în 1945 drept loc de muncă silnică. (n.tr.).

afla câte ceva despre ţinuturi şi despre faimoasele locuri „speciale”, pe care le miros, dar se arată brusc atât de ermetic, şi atât de aproape de ostilitate făţişă, încât renunţ. Trebuie să mai fie şi alte persoane în Setnoah în stare să mă lămurească, nu?

••

tunci, vino-ncoace să ne povestim: ne roim în pasul plugarului până la hotelul „Sfinx”; ideea mea este să reţinem aici două hogeacuri, ca să ne asigurăm un sediu, apoi să plecăm la vânătoare.

Şi chiar când ajungem la cochetul stabiliment, un Pejoi 594, în stare bună, se opreşte în faţa hotelului. E pilotat de un alb mai mult decât alb, din moment ce este blond, şi roz. Lucru de loc solit în ţara asta, omul este în costum de oraş prost croit, în tonuri universale. În plus, găgăuţă poartă o pălărie de fetru cenuşiu cu panglică neagră. Dar aici doar îmi începe surpriza (în engleză: *my surprins*), căci abia se opreşte maşina şi un cuplu iese din hotel.

Un cuplu de albi.

Ea este Arabella Stone, gagica din trenul de Londra care fusese săltată de Soviete în Victoria Station. El este un rus, sau în orice caz de stirpe slavă (Domnului), nu-i nevoie să fii notar, nici măcar mare cărturar, ca să te prinzi de asta dintr-o ochire. Fizionomia lui este deja un început de paşaport. Ochii, falca, tunsoarea, totul la acest fiştecine este revelator.

Cuplul se caţără în 504, care demarează fără să mai zăbovească.

Namila murmură:

— Ai văz’t ce-am văz’t şi eu, Omule?

— Aşa mi se pare, îl liniştesc eu.

Rămânem ca doi admirabili găgăuţi, uitându-ne la fumăraia albăstrie a eşapamentului. Maşina virează la dreapta (în raport cu strâmtoarea Bering, dar să spunem la stânga, dacă ne referim la capul Horn) şi dispare.

Ei, atunci, cât despre o uimire uimitoare… Etc, etc (îţi adaugi propriile exclamaţii, căci ştiu că fiecare îşi are

obiceiurile lui.)

— Cam ce vrea să spună asta? mă întreabă Bérurier.

Îmi scutur tărtăcuţa, ca ultima ţărancă.

— Că suntem pe drumul cel bun, Grasule. Zona asta e în centrul unui mişmaş gros de tot.

••

„Sfinxul”, spre deosebire de „Grand Hotel-Palace” din Gauranga, este un stabiliment agreabil, construit în pătrat, cu o vastă terasă în mijlocul său. Fără etaje. Stil motel. Fiecare cameră dă spre terasă, unde gâlgâie un bazin şi unde cresc într-o veselie plante care la Paris valorează un preţ nebun la Lachaume, în timp ce aici le ai pe-a moaca, dar bine-nţelegător, trebuie plătit drumul.

Hotelul e ţinut, susţinut, întreţinut, de o damă grasă care seamănă cu fosta regină Iuliana a Ţărilor de (zboară) Jos, cea care a pasat ţoacla de ceremonie fetiţei sale mari. Durdulie, îmbietoare, ochiul iertător, surâsul de carte poştală, este întovărăşită de un fidel paharnic, în acest caz un omuleţ gen haplea cu nas poros, care nu toarnă în pahare, ci le bea.

Această încântătoare persoană ne primeşte cu o infinită curtoazie. Îi îndrugăm un basm de toată frumuseţea pentru a explica lipsa noastră de bagaje, cum că am fost siliţi să aterizăm aici, atunci când ne duceam la Cakaokald, bicoz o avarie intervenită la avionul nostru, răspunzătoare de a-i fi provocat o durită intercostală dublă şi că ne va trebe (cum spune Bérurier) să aşteptăm piesa de schimb comandată la marele bazar din Abidjan; toate bune.

Ea înghite povestea, ne decernează hogeacurile 7 şi 8, ne escortează până acolo, ridicând în slăvi pe drum farmecele hotelului său. Eu, tu mă ştii? o branşez scurt pe clienţii momentului. Nu, n-are mare dever: câţiva exportatori veniţi din capitală şi apoi doi ruşi şi o franţuzoaică veniţi de dimineaţă: diplomaţi la post care-şi iau puţin avânt. Cuplul ocupă camera 9 care are două paturi şi prietenul lor, camera 10. Pentru a verifica totul, mă informez dacă ea n-ar fi găzduit din întâmplare, dacă

tot se ocupa de aşa ceva, pe bravul ucigaş, făcându-i o descriere impec' a omului, căci portretul robot ne dă prea tare de gol şi e preferabil să ne abţinem. Dar nu, n-a văzut pe nimeni, spune ea.

Cele două hogeacuri sunt alăturate, dar nu comunicante. Sobre şi cu gust. Nu mari, funcţionale, curăţele. Unul în tonuri pai, celălalt în albastru bleală.

O complimentez pe balabustă. Ea se face roz.

— Aduceţi-ne deci o sticlă de şampanie, să ciocnim, propun eu.

Ea se fâţâie, ochiul imediat aprins, cu o revărsare de Zuyderzee. Pe damele de vârstă mijlocie, crede-mă, o ocheadă de catifea le înmoaie.

Iat-o că apare, după ce şi-a trecut într-o viteză un pieptăne prin păr şi şi-a dat pe buze cu puţin roşu vomă. Pieptu-i batav se înalţă precum ţeava dublă a unei mitraliere antiaeriene.

Îi ofer unicul scaun, mulţumindu-mă cu patul. La insistenţele mele, Grăsanul merge să percheziţioneze la 10 şi la 9, în timp ce eu o să coţăi puţin patroana.

Ar fi mai bine dacă rolurile ar fi inversate, dar eu sunt cel care are lipici excitator şi deci alegerea o face cucoana.

Adăpând-o în acelaşi timp cu o şampanie servită la aceeaşi temperatură cu apa din cada ta de baie, o vrăjesc cu ochiul şi cu inflexiunea. Şi de câtă vreme locuieşte ea în Coasta de Ivoriu? Douăzeci de ani deja! În urma cărui fapt? Era într-un bordel francez din Abidjan! Sugea armata colonială! Scumpa vitează! Apoi, ciorapul de mătase umplându-i ciorapul de lână, a venit aici cu Jêrome pentru a instala un hotel? Ce idee minunată! Jêrome este un tembel? Da, asta se presimte. Nu mai regulează? Nu-i greu de admis. Alcoolic? Bine-nţeles: Africa, pentru europeni, nu-i aşa?... Ea s-a ataşat de ţara asta fascinantă? Cât de bine o înţeleg!

Îmi plasez cârligul secret.

Are ea cunoştinţe în Setnoah? Nu multe. Un pastor olandez şi nevasta lui, câţiva funcţionari francezi, un birtaş

italian, un dughenist chinez, doi exportatori armeni, un bancher evreu… Dar oamenii n-o interesează. Ea, e cu atmosfera.

Aici, viaţa e fermecătoare până la urmă. Marta se duce uneori să vâneze maimuţe în pădure. Sau să culeagă nuci de cocos în grădina ei de la ţară.

Îşi fâţâie fundul mare înmatriculat NL, cumătra. Voioasă din plin de interesul pe care i-l arăt. Atâta timp cât îmi devine emoţionantă, neerlandezoaica mea, nu mai cred în coit tâmp, băieţi. Fiecare are dreptul la fior, în orice loc, la orice vârstă.

Now, asta nu-i totul; trebuie mers înainte. Şi de atâta mers mereu, sfârşeşti prin a trece dincolo, o simt. Te găseşti la cealaltă extremitate, acolo unde niciun parapet nu-ţi mai poate stopa elanul spre prăpastie. Da, da, simt bine. Văd bine. Ştiu bine. Prins tot, înţeles tot, admis tot. Când te gândeşti, n-aveai decât să nu, ce mai! Dar a fost! Ce naiba! Şi când ai fost total conştient, amice, ajungi să te întrebi dacă merită într-adevăr să termini. Totul este terminat când începe. Nimic nu există decât un moment de iluză. Şi Pământul este pe cale s-o sfârşească, ştii bine. Deci, pentru ceea ce ţine de nemurire mai vorbim noi. Această lene pe de-a moaca, ca să spunem aşa, de-a învăţa să taci mai bine; iată, acum mi-o închid ermetic. Îţi istorisesc o poveste. Ce să faci altceva?

Îţi pretindeam deci că trebuie mers înainte, mai ales când tragi din greu în acţiunea poliţistă a fundului meu. Dacă laşi să scadă avântul, îţi aruncă poliţista în mutră, cititorii, te trimit să-ţi înveţi dura meserie de încurcă-lume care descurcă.

Atunci, ca să spun că o condiţionez cu totul, îi subscriu o mână discretă în partea de sud. Guşterul bizar: ghiceşte numele animăluţului care urcă şi urcă.

Batavează din fofoloancă, coana Marta. Revine la străvechile ei emoţii ieftine de dinaintea colonialei, când un superb peşte de Pigalle o babardea semeţ.

În fond, ce e, ca loc, Setnoah? Există oameni speciali aici, în afară de băştinaşi şi de cei care vin să-şi câştige

bivolul? Un bătrân pictor putred de bogat, fost ocnaş reabilitat, uşor cam dus cu pluta? Şi, în afară de ciumetele ăsta? *Nobody*? Nu există vreo casă colonială izolată? Vreun palat rezidenţial? Nu? Să-i luăm pe clienţii ei, atunci: ruşii, de exemplu, cum au apărut? Cu avionul? S-au dus să închirieze o maşină ca să viziteze regiunea? Ce e de văzut, în fond? Aici, e un capăt de deşert, dar pădurea este aproape. Se poate vâna în ea? Da, clar trebuie luat un permis; ea eliberează din astea, mistress Van d'Exputoare. Nu, nu, ruşii nu i-au cerut aşa ceva.

În definitiv, n-am aflat nimic cert. Patroana crede că am să-i fac bucuria vieţii şi suflă scurt. Sudoare prealabilă îi şiroieşte pe laturile nasului şi privirea i se tulbură. Sincer vorbind, nu mi le simt în stare s-o onorez (nu: n-am să adaug de Balzac, nu conta pe asta!). Spune şi tu, tocmai am efectuat o prestaţie mişto cu gagicile taichii Gauguin-Deochi. Cu o balabustă ca Marta, e posibil doar în zilele de post, după un Ramazan sever; sau când ai dat pe gât ceva care te îmboldeşte la euforii.

Din fericire, sunt scos dintr-o situaţă stânjenitoare de către Bérurier, care intră fără să se anunţe, cu mecla radioasă, gura ca un caltaboş pe cale să fiarbă uşurel pe marginea aragazului.

— Dezolat că vă deranjez, amorezilor, dar trebuie că am să-ţi vorbesc. Omule.

Vraja băbătiei se rupe: clac! Îmi retrag mâna din teritoriile ei în pârloagă, o ajut să se pună pe picioare. Ea pleacă, clătinându-se. Cu o ocheadă îi promit viitorul, în acest timp de mondenitate, Béru dă pe gât sticloanţa de rubiniu.

— Ai dibuit ceva valabil? îl interoghez eu, când rămânem solo.

— Destule şi tu? ripostează el; voios nevoie mare, ca un canar căruia i-a fost deschisă colivia.

Râgâitul complementar pe care mi-l eliberează după toate regulile, ar da de crezut că atacă leii.

Alungă vaporii rezultaţi cu o mână agitată graţios.

— Ciudat utilaţi, frăţiorii.

— Adică?

— O trusă de fotograf a naibii de îngrijită. Îţi debutez cu caseta de metal care folseşte la trambalarea ei. Are fund dublu, adică trebe ca să-i scoţi garnitura de catifea roşie, care i se scrânteşte, ca să găseşti, pe dedesubt, un drăguţ post de emistrie. O pişpireală admirabilă, Omule. Adevărată veritab' bijuterie. La-ntâmplare, am şparlit piesa principală, care e finisorul de frecvenţă, pe care am onoarea de a ţi-l prezenta alăturat.

Îşi extrage din buzunar o piesuţă cromată, cilindrică.

— Dac-ar vrea acu' să emitră, salut.

— Bravo! Apoi?

— Ahpoi, puştiule, am descoperit că trepiedul telescopat care serveşte la făcut poza este în realitate o armă, când e îmbinată diferit. Chestiune de îmbucare. Soclu' conţine gloanţe groase ca sâmburii de curmale, din care iote unul pentru informarea ta personală, utilă pentru orice vântualitate.

Culeg soiul de proiectil şi-l las să mi se rostogolească în căuşul mâinii.

— Tre' să fie un glonţ tare parti-curar, hmmm?

— Efectiv. Doar vârful este din oţel băgăcios, pentru a permite penetraţia, restul probabil conţine o substanţă nocivă, chiar explozivă, ce ştiu eu.

— Oricum, mai au mult până să le folsească, rânjeşte nevinovat, monstrul abisurilor. Maginează-ţi că am înfundat discret în ţeavă bareta de reglaj a bretelelor mele, care tocmai cedase.

Îi dau Namilei o dezmierdare pentru câine fără purici.

— Iată o treabă bună, prietene.

— Ce plan pui la cale, Mare Şef? întrebă Radiosul care dă din coadă de plăcere.

— Aşteptăm şi vedem, răspund eu. O să încerc să închiriez o maşină de undeva, în timp ce tu o să dai o gaură discretă în peretele camerei tale, nu între hogeacul tău şi-al meu, ci între al tău şi cel ocupat de cuplu. Ar fi interesant de ascultat ce-şi spun.

— Şi dacă vorbesc ruseşte?

— Atunci o să învăţ ruseşte.

••CAPITOLUL UNŞPERŢAR[35]

Se-ntorc foarte repede, cei trei. Puţin după ce Grasul mi-a dat socoteală de misiunea lui. Chiar când dădeam să ies să caut o maşină, iată-i că apar, tăcuţi, bocănind din paşi pe dalele terasei. Îmi reprim mişcarea şi mă vâr la loc în cameră.

Ei se prezintă la 9. Îi fac atunci semn amicului meu să ne ducem la 8. Cu clăpăugele lipite de peretele despărţitor, căutăm să urechim ce se spune, dar percepem canci. Nişte zgomote, da. Şi nişte muzică, căci există un radio în fiecare cameră. I-au dat drumul când au venit.

Rămânem un sfert bun de ceas aşa, încercând să percepem altceva, dar e în zadar. Mamutul moţăie, ca de fiecare dată când stă nemişcat. Să înceteze mişcarea şi devine de plumb, Alexandre-Benoît.

Îl privesc clătinându-se şi iată că o uşă se trânteşte, smulgându-l din comă. Alerg să întredeschid poarta lui (cum spunea sărmanul Mariano). Mă benoclez la cei doi Popovi care pleacă. Femeia a rămas. Trambalează materialul la care a făcut aluzie Béru. Vânt bun, prieteni!

Nu ezit prea mult asupra conduitei de urmat. Când s-a îndepărtat sforăitul de motor, mă prezint la 10, îmi îndrept minimalul arătător drept, care ştie să apese admirabil pe trăgacele armelor şi clitorisuri şi cioc ciocănesc la uşă cu toate că e prevăzută cu inscripţia „*Do not distrub*”.

Nu răspunde *nobody*.

Insist mai tare.

Tot nimic.

Rândul tău, Sesam!

Cric crac, cricul mă crănţăne. Eu open.

Arabella Stone este lungită pe pat, complet îmbrăcată, cu braţele întinse de-a lungul corpului, capul menţinut aproape în unghi drept de două perne suprapuse. Respiră bizar, producând un zgomot de horcăială. O găsesc

35 *Dedicat micuțelor șperțare pe care le-am cunoscut.*

nefiresc de palidă. Buzele ei sunt de un alb care te bagă-n sperieţi. Îi ridic o pleoapă, ochiul îi rămâne inexpresiv, dilatat. Suflecându-i mânecile bluzei, sfârşesc prin a descoperi urma unei înţepături într-o venă din antebraţ.

Îmi pare că cei doi fraţi Karamazov ai mei i-au administrat un bâzdâc cu dichis ca s-o neutralizeze.

Cunoşti spiritul de decizie al Excelenţei Sale Santantonio când începe să mănânce jar? În mai puţin timp decât îi trebuie unui simulant pentru a nu face nimic, urzesc un plan de acţiune.

Dar trebuie să-mi mişc fundul, căci ignor dacă cei doi gavroche sovietici au plecat pentru zece minute sau pentru zece ani.

••

li rămâne babă (imposibil s-o las să treacă pe asta), descoperindu-mă în prag *of the* poartă, venerabilul său stăpân avertizându-l că ne interzice accesul în locuinţă.

Îl revendic pe maestrul Şcolii antinomiste, dar eunucul îşi beleşte ochii (asta-i tot ce-şi poate permite) cu un aer redutabil şi apoi îşi aplică lata-i mână înmănuşată pe pieptul meu, pentru a exercita faimoasa împingere de jos în sus care sâcâie atât de mult corpurile scufundate într-un lichid deplasat.

Genul ăsta de maniere mă enervează la culme (de deal). Şi din acest motiv Ali încasează un dupac de magnitudinea opt care mi-ţi-l dă cu cracii în sus după toate regulile; foarte frumos exemplu de adormire spontană, cu ochi daţi peste cap, gura deschisă şi o nostimă pată albăstrie în bărbie, care evocă în linii mari harta Elveţiei.

Trec peste ciocârlan. Cu atât mai mult cu cât Gauguin-Deochi îşi face apariţia, cu torsul gol, în *short* bleu palid. Are pieptul îmblănit de peri albi, aşa cum scria nu cu multă vreme în urmă dl. Robbe-Grillet în buletinul parohial al arondismentului său. La el, uimirea o ia înaintea furiei.

Atunci, mandea, ambreiez sec, trecând direct într-a doua, apoi accelerând ca să sar peste a treia.

— Aici Franţa! mugesc eu. Un francez îi vorbeşte

unui francez. Interesul superiormente superior al scumpei mame Patrii trebuie să reducă la tăcere părtinirile şi alte prejudecăţi! Un funcţionar al Naţiunii se pune sub oblăduirea celui mai eminent dintre artiştii ei. Ce geniu al penelului l-ar respinge? Chestiunea ar echivala atunci cu un refuz de asistenţă Franţei în pericol. Nu-ndrăznesc s-o cred! Sunt două secole de istorie care, prin arătătorul meu, vin să sune la uşa dumneavoastră, domnule. Uitaţi-mi funcţia care vă face silă, pentru a realiza că în fapt, sunt Vercingetorix, Charlemagne, Henric al Patrulea, Richelieu, Ludovic Paisprezece, Danton, Napoleon Primar, Gambetta şi de Gaulle, cei care stau acum în faţa dumneavoastră, cu alarma la bretea, arma la ochi şi aproape la stânga şi inima fierbinte. Aici dl. Două-mii-de-ani! Aici Franţa! Şi este unul dintre cele mai pure giuvaiere ale artei franceze, cel căruia mă adresez.

Gauguin-Deochi e derutat, orice fel de furie refulată. Se înfoaie din brezaie şi pietroaie, bătrâna ghionoaie. Tricolorul i se suie-n frunte. Ai zice că-i Bătrânul, când cel care sună este PREŞEDINTELE în persoană.

Privirea i se voalează ca atunci când se filmează o actriţă decrepită printr-un tifon pentru a-i repara din al anilor ireparabil ultraj la pudoare.

Un ecou al vorbelor mele ricoşează pe gura lui în formă de anus de măgar constipat.

— Pentru Franţa, pentru Franţa, Franţa…

Şi devine foarte ca lumea, maestrul Şcolii antinomiste. Corectându-şi poziţia, degetul mic pe verjeturile picioarelor sale, bărbia perpendiculară pe Colomb-Bechar (astăzi doar Bechar deoarece nu mai exista columbe în Algeria), privire în transă, strigă după o tăcere:

— Sunt gata!

Câştigat.

Îl salut milităreşte.

— Mulţumesc, pictore! Franţa vă adresează recunoştinţa ei.

Marile momente de extremă tensiune sunt întotdeauna urmate de o destindere prea fericită, cum e de

pârţuri iahnia cea mai bine înmuiată.

— Aşezaţi-vă, caraliule! îmi comandă Gauguin-Deochi.

Aşez delicat un fund deja despicat într-un fotoliu broască ce caută să se facă la fel de mare ca oul.

— Motivul cererii dumneavoastră?

— O fată de găzduit pentru câtva timp; tocmai am smuls-o din ghearele a doi agenţi ruşi.

Se-ncruntă.

— Dar cum, sunteţi de la contraspionaj?

— Mi se-ntâmplă. Sunt comisar special, foarte special. Maestre.

Se linişteşte cu totul.

— Ah! bun, de ce nu spuneţi aşa. Contraspionaj, dar e bună asta, e foarte bună! În întregime la dispoziţia dumneavoastră, dragul meu. Când mi-o veţi aduce pe nefericită?

— Aşteaptă în faţa porţii într-un Land Rover împrumutat de la directoarea „Sfinxului”.

— Scumpa de Marta! O amică excelentă. Jartea bună, deşi olandeză; în general oamenii ăştia sunt roz şi asexuaţi, ca dovadă târfele din Amsterdam care fac gloria oraşului, sunt recrutate în Franţa şi în Germania. Vi s-a întâmplat să preacurviţi cu o olandeză, bunul meu prieten?

— Uneori.

— Şi preferaţi brânza lor, nu? Deşi… Ei bine, o să vă comunic una delicioasă: maica Marta este excepţia care confirmă regula. Aşa consumată cum este, e o mândră meseriaşă, vajnică la treabă. Dacă se prezintă ocazia, cereţi-i să vă practice dominoul batav, unic! Cereţi-i din partea mea, n-o să vă refuze.

— Mulţumesc pentru pont, Maestre. Astfel deci, consimţiţi să adăpostiţi această persoană?

— N-o faceţi să aştepte.

— Trebuie să vă previn că a fost doftoricită de răpitorii săi şi că starea ei necesită o vigilenţă susţinută.

— Ticăloşii! O să ne ocupăm de ea. Repede.

••

atru minute mai târziu, Arabella Stone este instalată într-o cochetă cameră cu aer condiţionat. E în continuare doborâtă de un somn ca asfaltul.

— Straşnică bucăţică, admiră Bérurier, după ce am dezbrăcat-o şi învelit-o. Dacă ar cântări cu cincizeci de kilograme mai mult şi dacă ar fi avut câţiva negi pe meclă, mi-ar aminti de Bertha mea la începuturile noastre. Doar că Bertha e brunetă şi că are fruntea îngustă şi nasul lat.

— Du-te să dai înapoi maşina, Grasule.

— Şi ahpoi?

— Aşteaptă întoarcerea Popovilor în hogeacul tău, observă-le comportamentul.

— Şi ahpoi?

— Apoi o să acţionezi în funcţie de situaţă.

— Şi tu?

— Aştept trezirea puştancei; am nişte chestii pe care o s-o fac să le spună.

— N-ai ales partea cea mai rea! mârâie înflăcăratul.

„Pres’pun că ruskii o să facă gât când o să-şi dea seama că surata nu mai e acolo?”

— O să vedem.

Colonelul Bérurier plezneşte armăsarul şi se retrage, descheindu-şi prohabul pentru o scărpinare intensă a blănii intime. Îl aud bombănind cum că n-ar fi surprins dacă zona ar fi infestată de păduchi laţi.

••

iaţa la castel.

Cel al Fricoasei din Pădurea Adormită.

Respiraţia Arabellei este imperceptibilă. Dar regulată, totuşi. Mă instalez pe un fotoliu, îmi cuibăresc bulanele şi-mi încrucişez mâinile pe abdomen. După scurt timp, Ali îşi face apariţia, încărcat cu un platou garnisit din abundenţă, unde figurează scotch, suc de portocale, un recipient termic pentru gheaţă şi gustări. Încurajator lucru, sclavul nu pare să-mi poarte pică pentru croşeul meu la falcă. A redevenit servitorul mut şi zelos de dinaintea ieşirii violente. Se retrage în tăcere. De altfel, totul aici este tăcut. Nu te-ai crede în inima frumoasei

Africi, ci într-o casă liniştită din Ile-de-France. Beau un pahar de apă la gheaţă şi mă las deviat pe unda mătăsoasă a oboselii mele.

Grea zi, intensă, încâlcită. Încerc să o recapitulez, dar renunţ, căci mă ia somnul, suav. Un abandon somptuos. Realitatea, mă lăsă uşurel rece.

Somnolenţa este o stare providenţială care-ţi permite să gândeşti în punctuleţe, dar cu o mare detaşare şi o perfectă luciditate. Cugeţi făcând abstracţie de persoana ta: un vis! Pierdut în dulceaţa acestei abureli, contemplez lucrurile de sus, cu seninătate… reluând totul de la început şi parcurgând ansamblul cu paşi uriaşi de gândire, dac-ai vrea să-mi îngădui o imagine atât de tâmpă.

Stromberg omorând trei persoane pentru a recupera o mică chestie care nu prezintă interes decât pentru el, pretinde el.

O şterge la London cu trenul, pentru a lua de acolo avionul. La gară, ruşii îl aşteaptă, îl răpesc. Le scapă. Câteva ceasuri mai târziu Arabella Stone debarcă la rându-i în gară, interesându-se dacă Stromberg a luat într-adevăr trenul. Sunt înţeleşi? Probabil, din moment ce ea are de-a face la rândul său cu Popovii, proaspăt sosită la Victoria Station…

A doua perioadă: Coasta de Fildeş. Ucigaşul, deşi simţindu-se fugărit, nu ezită să ia măsuri extreme pentru a se uşchi la Gauranga pe lângă un fals Bokassa. Intervenţia mea bulibăşeşte totul şi el o întinde, încercând să lase să se creadă că s-ar fi prăjit în tărăboanţa lui. Deturnează o zburătoare de turism pentru a face să fie dus la Setnoah. Fidel principiului său de suprimare a martorilor, îl curăţă pe pilot. Ajuns la Setnoah dispare. În timp ce-l caut, o văd răsărind pe Arabella, escortată de doi agenţi sovietici. Ce vin să mişculeze încoace? Şi de ce aranjează să fie însoţiţi de prizoniera lor, în ciuda riscurilor pe care le implică asta? Au deci chiar aşa o nevoie de ea?

Bombardamentul ăsta de întrebări sfârşeşte prin a mă doborî. De data asta, încep să soilesc serios, păstrându-mi totuşi în acelaşi timp, o poziţie de semi-veghe care-mi

lasă subconul în alertă pentru cazul în care s-ar trezi demoazela. Ştiu că măruntul zgomot produs de pleoapele ei ridicate îmi va face efectul unei lovituri de tun.

••

e anume mă smulge, o să râzi, este scârţâitul unei tălpi de pantof.

Înainte de a ieşi într-adevăr la suprafaţă, îmi fredonez: „Galoşii mei iau apă!”

Şi pe asta îmi îndepărtez perdelele duble. La prima viziune, cred sincer că visez, conform stereotipului tot atât de ban pe cât de anal, respectiv banal. Într-o viteză, îmi spun: „O să treacă. Sunt treaz, deci o să treacă”.

Dar nu trece.

În faţa mea trei persoane: doi negri malaci şi un alb care ajunge să-mi devină familiar, din moment ce e vorba de Jan Stromberg, ucigaşul de elită.

Măiculiţă, ce moacă scârboasă! O mutră atât de-mpuţită, echivalează cu sinceritatea. Mă aţinteşte cu cei trei ochi negri ai lui: privirea-i şi orificiul puşcociului său. Chestie stranie şi deranjantă, felinarele îi sunt cenuşii ca oţelul, dar privirea pe care o distilează e mai neagră ca tuşul cu care sunt făcute stampele japoneze.

Deja, la Gauranga, mi-au dat fiori pe şira spinării, sub braţe, în periferia rectală şi între degetele de la picioare, ocheanele astea urâte, atunci când omul mă aţintea în postul de pază, cu intenţia de a mă pune la modul trecut.

Se apropie de pat, păstrându-şi arma îndreptată spre persoana mea de neînlocuit. Chiar când o priveşte pe Arabella şi îi palpează capul, continuă să mă ţintească.

Asigurându-se că fata trăieşte încă, face un semn negrilor. Cei doi malaci se duc la pat, degajează cearceaful de deasupra şi-l apucă pe cel de dedesubt de cele patru colţuri, pentru a confecţiona un soi de hamac în care îmi evacuează locatara.

„San-Antonio, îmi spun, aici ţi se întrerupe strălucita-ţi carieră”.

Cum ar putea fi altfel?

Sunt tolănit într-un fotoliu, fără armă, toropit,

buimăcit, depăşit. Şi celălalt, implacabilul, e în picioare, la doi metri de mine, cu arma fixată asupra pieptului meu. Ştiu deja că atunci când va apăsa de două ori pe trăgaciul armei, gloanţele îmi vor face ţăndări inima. Căci pentru omul ăsta marginal, inima e numai asta: o ţintă! O simplă ţintă pe care o atinge din orice lovitură.

— Spuneţi-mi, Stromberg, murmur eu, v-ar deranja ca, înainte de a mă ciurui, să-mi explicaţi la ce serveşte obiectul misterios pe care v-aţi dus să-l recuperaţi de la saltimbancii feselor? Dacă-mi spuneţi, o să vă zic în schimb cum de i-am mirosit existenţa.

Dar tot atât de bine te poţi adresa unei borne kilometrice, unui ţăran galez, unui suspensor, pozei color a lui Ludovic X Arţăgosul, unui bulgăre de seu, ba chiar unei funcţionare petele: Stromberg nu reacţionează. Niciun cuvânt, niciun rictus, niciun freamăt. Singurul lucru care mişcă-n el este arătătorul mâinii drepte. De-abia: cu aproximativ trei sau patru milimetri. De data asta, sunt aproape sigur, nu trage decât o dată. Şi bubuitura este surdă. Mă cufund. În mai puţin timp decât îmi trebuie ca să ţi-o scriu, într-o totală inconştienţă, după ce depăşesc un tunel negru şi glacial.

••

e borăşte în paradis?

Nu te ataca. Este o simplă întrebare pe care o pun cui poate să răspundă la ea, aşa, în trecere.

Crezi că dacă i-aş scrie lui Ioan Paul al II-lea ca să-l întreb, m-ar informa?

Cel mai simplu, în fond, ar fi să cumpăr o masă de spiritism, ca să-i întreb pe amicii de Dincolo.

Dincolo de ce, apropo? Expresia m-a perplexat întotdeauna. Ei spun „lumea cealaltă”. Nu există altă lume; nu există decât una, cu Pământul, astrele, viaţa, moartea, cunoscutul, necunoscutul. Asta este: lumea! Lumea înseamnă TOTUL. Înseamnă tu, eu, Dumnezeu, un cocoş sălbatic, o sardină în ulei, o tufă de urzici, planeta Marte, a cincea galaxie la stânga când ieşi din gară.

Dar bun, asta nu-mi răspunde la întrebare: se borăşte

în paradis?

Probabil că nu, ce zici?

În acest caz, asta ar indica că nu sunt mort, deoarece iată-mă venindu-mi în fire pe podea, răzuindu-mi stomacul, măţăraia, toate cele, râcâind fundul sertarelor, frecându-mi măruntaiele cu şmirghel. De cum se calmează un spasm, altul se naşte, se dezvoltă şi iată că strig. Sisoie, Petru, Paraschiva, toată familia Cutare, cum îşi cheamă un pui de leu bătrâna, vrum, vruff; bleah, rebleah şi ultima partidă.

„Nezeule, ce curăţenie de primăvară!” Iată-mă gol ca un fluier care şi-a pierdut bila. Reuşesc să mă ridic. Un miros greţos pluteşte-n aer. Trăsneşte a ou împuţit şi încă mai rău.

„Un gaz, îmi spun eu. Stromberg a tras cu un gaz anesteziant de cea mai bună calitate, care te face să-ţi pierzi cunoştinţa în două secunde. De ce nu m-a curăţat? Doar a încercat s-o facă la Gauranga! Ţine cont că nu i-o iau în nume de rău că s-a răzgândit”.

Mă târăsc, pliat în două, în patru, în douăsprezece, până-n coridor. Ali este şi el pe cale să-şi verse maţele.

La fel ca pictorul şi şeptelul său, în salon. Toată lumea dă pe-afară. Rrraum! Pleosc! Cu intonaţiile proprii, maniera sa. Stilul este omul!

Propun în jur nişte apă gazoasă, dar ei o ţin prea mult în vărsături arzătoare, unii şi alţii, ca să-şi permită să înghită indiferent ce.

Personal, încerc o duşcă de scotch din sticlă. Ea pleacă scurt înapoi în croazieră, Ffffleoşc!

În plus, o durere de căpăţână îmi sporeşte răul. Ne trebuie timp ca să recuperăm, niţel. Una dintre balaoacheşe, mai tenace, îşi recapătă prima viteza de croazieră. Îmi explică prin gesturi şi mimici că au intrat trei gorobeţi; un alb, doi negri, ştiu, ştiu. Un foc de revolver în direcţia grupului şi: un an fericit, bunico! Toată lumea coboară!

Sunt turbat, vag admirativ.

Cum naiba a ştiut diabolicul de Stromberg că pusesem mâna pe Arabella Stone? Şi că o adusesem aici?

În definitiv, smulgându-o ruşilor, i-am scos castanele din foc.

Gauguin-Deochi se reface cu greutate. La vârsta lui, târăşti inevitabil mizerii respiratorii, gen astm. Sfătuiesc, tot prin gesturi şi mimici, domnişoarele, să cheme un doctor şi mă reped în seara ce se lasă, în direcţia hotelului „Sfinx", sperând să dezleg acolo o parte a vălului, cum am citit recent într-o foarte frumoasă carte din Colecţia *„Mă ud după cum bate vântul*". Efectiv împrejurările mă induc (în eroare mai întâi, dar şi) să-mi schimb mâna politică. De ce, din moment ce iată-mă tras în piept clasa întâi, să nu fac o alianţă cu ruşii? Jucăm cu cărţile pe faţă, ei şi cu mine. Ei îmi spun ce-nvârt, eu fac la fel şi fie ca cel mai bun (care e San-Antonio, bineînţeles) să câştige.

Bine gândit pentru un cerebel, nu?

Piaţa e foşgăitoare de negustori în aer liber ce se luminează cu lămpi de acetilenă care put din răsputeri. Mulţimea se fredonează de la unul la altul, oprindu-se să privească, să pipăie, să-tocmească. Se vând de toate: porcării din imitaţie de fildeş *made in Paris*, ţesături africane *made in Hong Kong*, nuci de cocos, şopârle împăiate, bijuterii de aramă cizelată, mirodenii parfumate, toate cele... Îmblânzitori de şerpi le cântă cobrelor *Pompoleza Ivoriană*. Muzicanţi îţi răzuiesc timpanele cu micile lor fluieraşe. E frumos ca La Belle Epoque, colorat în pofida asfinţitului. Pitoresc de-ţi reborăşti pe cipici şi admirabil de candoare.

Viaţa care trece, care colcăie, care dospeşte ca aluatul de pâine neagră. Mă încurajează niţel. Mă simt dintr-o dată într-o stare de fraternizare. Mai puţin singur, mai puţin expus, mai puţin dezamăgit.

Şi traversez splendoarea asta frânându-mi mersul prea grăbit, pentru că n-ai dreptul să nu savurezi minutele de încântare. Pentru că, în definitiv, atunci când continui să-ţi pui un picior în faţa celuilalt, cu paşi mai mari sau mai mici, sfârşeşti prin a ajunge, inevitabil, acolo unde mergi.

Şi iată-mă la hotelul scumpei Marta. Şturlubaticul ei gagiu e ţăndări precum carterul unei maşini rămasă fără

ulei. Prăbuşit în camera marcată „Birou”, în faţa unei butelci goale, bolmojeşte ceva privindu-şi mâinile de foarte îndeaproape, ca să se asigure că sunt într-adevăr ale lui.

Mă duc glonţ la hogeacul Grasului. Aici se desfăşoară un tapaj pre-nocturn. Care a atras mai mulţi clienţi îngrijoraţi.

Aceşti domni şi doamne ascultă, în semicerc în faţa uşii. Se fixează reciproc, ceea ce nu-i grav, având în vedere că îşi târăsc nişte moace răvăşite de sâcâieli biliare. Se aude un zgomot de batoză veche. Şi apoi puternice răgete în olandeză, un dialect pe care ţi-l fac cadou, fir-ar să fie! Din fericire nu sunt mai mult de cincisprezece milioane care să vorbească tâmpenia asta. Că ajungi să te întrebi de unde au pescuit aşa nişte semne vocale ca să-şi traducă ideile, găgăuţii. De altfel, n-o să mă împiedici să cred că gândul nu ajunge prea departe, exprimat astfel. Trebuie să n-ai nimic de spus, ca să foloseşti limba asta. Ţi-o situez între câine şi mierla indiană; dar asta nu mă angajează decât pe mine, nu? Tu poţi să crezi contrariul, fiecare este imbecil cât îi pofteşte inima.

Aceste puternice strigăte neerlandoase răspund unor mormăieli de urs. Uneori, un capăt de frază în franceză explodează, gen: „Trage mai foarte bine de spatele genunchilor, parşivenie de putoare bătrână!” Sau: „Ah! o să-ţi lustruiesc găoaza, scârbă!” Şi, respectiv: „Oh! dar asta are fofoloanca vânjoasă, cotoroanţa!”

Deducţia se impune: Béru a profitat de absenţa mea pentru a o seduce pe gazda noastră, nemernicul şi a o rade în stilul lui, care este întotdeauna dur şi devastator. La Grăsan, ai remarcat, insulta devine cuvânt de amor. Pentru el, cuvântul scârbă este superlativul cuvântului dragă.

Apuc clanţa de alamă şi le spun anxioşilor, înainte de a deschide:

— Haide, haide, oameni buni, circulaţi, nu-i nimic de văzut!

Ce să-ţi zic, că mă şi cred!

Dimpotrivă, se coagulează, ca să nu rateze priveliştea pe care o miros când se va depărta uşa de toc.

Bun, în definitiv, fiecare are dreptul să privească Franţa drept în ochi, nu-i aşa?

Deschid.

Da, mă prinsesem: roaba mongolă!

Şoferii perfecţi îşi cunosc maşina după ureche. Mandea e licenţiat în Béru, în mare măsură graţie trompelor lui Eustache.

Grasul seamănă cu un negustor ambulant al cărui galantar ar fi Marta. Dama îşi ţine bulanele îndoite, genunchii aproape la burtă. Majestatea Sa şi-a înnodat mâinile sub ceafa partenerei sale şi o plimbă prin cameră, aplicându-i la fiecare pas, o teribilă zgâlţâire contondentă. Trebuie să fii solid, ca să-ţi oferi un astfel de coit. Este.

Spectacolul este de o asemenea frumuseţe, încât uit să închid uşa ceea ce e pomană curată pentru ginitorii concentraţi în prag. Bérurier, zărindu-mă, nu se ofuschează, fiind dintre acei super-robuşti care pot să peroreze cu gura plină.

— Nimic grav, omule? Vezi, îi fac puţină curte madamei. Încă câteva dus-întorsuri şi al tău sunt.

— Te rog, nu da rasol.

Babeta care se desfată, continuă să bataveze clamând nişte „god; god”, ceea ce dovedeşte că îl pofteşte pe Dumnezeu la recunoştinţa ei sau, dacă cunoaşte argoul francez, că anunţă starea în care se găseşte mirificul penis al Grăsanului.

— Ale, hop, o să decolăm, mamaie, grăbeşte-te să-ţi scoţi pârleala dacă nu vrei să termini drumul pe jos; care în ce priveşte partea mea, o să-mi încasez bonul la casă. Eşti gata pentru decolare, Păpuşico? Concentrează-ţi pupăza, măreaţ-o, îi dau bice. Hai, dă-i: luăm virajul strâns! ’Nezeii tăi de boarfă, pune-te în priză directă, îţi spun! Haide, ciao, acum fiecare pentru sine, îi dau drumul! Vuaiaiaiaiaia!

Se opreşte scurt, îşi scuturã ţeasta de bou pălit, ca omul care tocmai a avut o ameţeală, apoi, cu o îmborţoşare teribilă, îşi propulsează partenera ca să se degajeze din ea. Prea puţin galant, odată satisfăcut, îi dă şi drumul în

acelaşi timp şi Marta cea neerlandeză se duce dracului pe podea. Ţeasta ei întâlneşte piciorul patului.

Şocul face „bang!” Hoteliera, K.O., leşină pe loc, cu un picior care indică direcţia Lyon-ului şi cu celălalt cea a Nancy-ului.

Béru dă din cap.

— Ai văzut ce juisare şi-a tras gagica? Aburită complet!

Se întoarce către spectatorii pe care intensitatea împerecherii i-a adus înăuntrul camerei.

— Bun, păi iote, domni-şi-doamne, spune Grasul, fără jenă nici cât o para chioară, e omeneşte, nu? Chestiile astea, când e să te apuce, tre’să răspunzi prezent.

Se apropie de o răpitoare americancă de şaptezeci şi cinci de ani, care se pregătea să se ducă la o invitaţie în oraş, sublimă într-o rochie imaculată, cu un şal de mătase albă pe braţ.

— Permiteţi, vecinico, să-mi meşteresc o uşoară împrospătare? întreabă Infamul apucând un fald de şal ca să-şi lustruiască mătărânga. Nu vă temeţi: iese la spălat.

Monstruosul jubilează.

— Vezi, Sana, în zona asta, crăpi poate de căldură, dar îţi veseleşti al naibii de bine vânăta nebunatică. Aşteaptă, Mamaia iese din pâclă; stai aşa s-o ajut să se pună pe picioare, tre’ să fii gentleman până-n vârful carasului. Hai sus! Scularea, morţilor! La fel ca la Verdun. Cum mâţie, porumbiţa mea? Ţi-am învârtit o şedinţă de toată frumuseţea, nu? La vârsta ta, nu mai visai să te regulezi căzăceşte, ca o fetişcană de familie bună. Muite că nu trebuie niciodată să disperi; întotdeauna să-ţi păstrezi cretinţa în viitor. Puteţi să vă întoarceţi la acasa voastră, unii şi alţii, afişăm relache pentru repetiţii. Eu şi camaradul meu avem alte găozuri de care să ne ocupăm, nu-i aşa, Tonio?

Îi scoate afară, blând dar ferm, păstrându-şi din epoca în care era poliţai de stradă, arta de a împrăştia manifestaţiile studenţeşti cu lovituri de cizmă sau de bastoane albe.

Când rămânem singuri, îmi destăinuie:

— Bun, dosul, e foarte frumos, cu toate astea nu trebe să-ţi laşi baltă toate treburile pentru Fe.Me.I. Să-ţi povestesc cum m-a debutat, eu şi patroana. Zgrepţănam peretele ca să mă pot benocla la excelenţii noştri camarazi Ciocan şi Seceră, când a început un tărăboi la oamenii ăştia cumsecade. Ca şi cum s-ar fi caftit fără să dorească să facă scandal, nu ştiu dacă mă fac înţeles ca lumea?

— Şi apoi?

— Şi apoi a fost ca un soi de fel de esplozie: bum! Şi apoi, nimic. Am ieşit rapid ca să mă dumiresc. Marta, care urechise şi ea, venea în pas aligator. „Ce se întâmplă?" mă informează ea. – „Bar-nam", o lămuresc eu! Ea bate la uşă. „Ce este?" întreabă o voce. – „S-a spart ceva?" ea explică. – „Nu, de ce?" că se povesteşte de prin lăuntru.

— „Ah, bun, mulţumesc." liniştеşte olandezuca.

„Şi eu, ştiindu-te cum te ştiu, fii sigur că, fără să reziste întâmpinarea[36], îmi fredonez mâna pe bucile ei; ţinând cont că i-a rămas un fund plauzibil de râvnit. Oh! mamă, redacţia ei! Numa' că nu m-a făcut să cad în grota mea miraculantă, stilul în care mi-a tremurat. Pofticioasă, zău."

— Şi n-ai mai auzit nimic provenind de la vecinii noştri?

— Nu. Tre'să recunosc de asemenea că Marta îmi miorlăia curvăsăriile ei în pâlnii; nimic altceva decât olandeză pur sânge, asta scurt-circuitează mucoasele urechii.

— Haidem totuşi să-i vizităm pe aceşti domni, spun eu, chiar aveam nişte întrebări să le pun.

În trei fraze admirabil de prescurtate, îl pun la curent pe Cordaciul fermecător cu ultimele evenimente şi mergem să batem la uşa vecină.

Niciun răspuns.

— Cine nu spune nimic, consimte, declară Mărinimosul.

---

36 *Béru vrea, desigur, să uzeze de expresia „fără să întâmpin rezistență"*. (*Nota de Gaz*).

Şi câtă dreptate are!

Intru.

Cei doi ruşi sunt lungiţi unul lângă altul, îngrijit, ca două sardine în sarcofagul lor cu ulei de măsline. Dar la ei, nu gazul anesteziant e problema. Au avut dreptul la adevărata poţiune magică. Bang! Şi Bang, bang! Semnat Stromberg.

Postul emiţător în pană e despachetat pe masă. Probabil că se încăpăţânau să-l utilizeze, când a venit ucigaşul să le facă o vizită. Constatând dispariţia prizonierei lor, cei doi bărbaţi au vrut să raporteze forurilor superioare.

Cât despre bubuitura percepută de Majestatea sa, ea rezultă din explozia pistoletului secret, de care s-au folosit când i-a surprins Stromberg.

— Degeaba suntem în ţara maimuţelor şi a copacilor gigantici, devine din ce în ce mai nasol să te agăţi de-o cracă, se lamentează Buhăitul. Amicul tău Stromberg, când o să pun mâna pe el, ce-am în bibilică, n-o să i-o spun cu flori.

— Doar că iată: vom pune noi vreodată mâna pe el? suspin eu. Până atunci, o soartă şmecheră, adăugată prostiei mele, a făcut ca noi să-i fi servit supa. Probabil că o să ne îndrăgească până la urmă.

••CAPITOLUL BOISPREZECE[37]

Chestia care ni se serveşte, în acest restaurant folcloric din Setnoah, e simpatică de contemplat. Un soi de tocană de bivol cu bob, fasole, năut, făinoase în cel mai înalt grad. Totul este încununat de un sos maroniu bine legat, străbătut de zemuri roşii. Numai că atunci când vrei s-o haleşti, e altă mâncare de peşte (cu icre)! La prima îmbucătură mi se umplu ochii de lacrimi şi îmi ia palatul foc ca şi cum ar fi invadat de trupele lui Pol Pot. Bucătarul nu s-a zgârcit la ardei iute. Ah! bestia! Îl pune cu furca în ghivece. Rămân cu coridorul căscat, aţâţând arsura cu oxigenul pe care mi-l îndes.

Alexandre-Benoît, zis Haleşte-Tot, zis Trage-n

37 *Dedicat anumitor vaci dintre cunoștințele mele.*

Curmeziş, zis Măcelarul, zis Tâmpitul-Soare (niciodată tâmpenia nu se culcă în statul său), zis Sula Calului, zis Burdihan, zis Supercarasul, zis Braţ-de-oţel, zis Majestatea Sa, zis Umflatul, zis Bei-pân-la-fund, zis Caterincă, zis Bucuria, zis Mamutul, zis Sfarmă-Piatră, zis Mergi-Uşor, zis Big Benă, zis Devlă-Mare, etc., Alexandre-Benoît deci, se îndopa cu nectarul ăsta ca şi cum ar fi vorba de rahat cu nuci. E liniştit, sârguincios, bulimând aşa cum merge un maratonist, ca să ajungă departe şi cineva.

— În fine o mâncare gustoasă, îmi explică Henormul. Eu, cel mai rău e când halesc ceva fără gust.

Împingându-mi farfuria deoparte, mă resemnez să-l admir, mâncând pâinea-turtă care însoţeşte specialitatea casei.

O mie şi una de idei îmi dau roată pe sub frează. Şi cea de-a o mie şi una este aceea care mă acaparează cel mai mult.

Începe ca licărirea şovăielnică a unei lumânări într-un canal. În orice moment obscuritatea riscă să învingă complet şi definitiv. Dar de bine, de rău, licărirea rezistă. Se culcă, se subţiază, apoi o ia din nou, mai înaltă şi mai strălucitoare. Din când în când, flacăra asta începe să se umfle ca cea a unui aparat de sudură deschis prea mult. Şi am atunci o duşcă de viziune, dacă-mi permiteţi. Un vâjjj de înţelegere, neformulat, care recade cu repeziciune.

— Pari constipat din meninge, remarcă Grasul, deşi mă priveşte foarte puţin. Ca şi cum te-ai întreba de culoarea slipului meu.

— O cunosc, ripostez eu, seamănă cu o flamură de corsar.

— Nu merge, viaţa?

— Ba chiar mă mir că merge în continuare.

— Espune, sunt amator: po’ să mănânc şi s-ascult în acelaşi timp.

Astfel solicitat, mă arunc, ştiind perfect că enunţându-ţi frământările cu voce tare le găseşti mai uşor un remediu.

— Eşti de acord, Jan Stromberg ăsta e mai mult decât

un ucigaş plătit, este un măcelar. Ucide aşa cum dai vara cu insecticid într-o cameră. Modul său de a-şi lua rămas bun, sunt două gloanţe-n ţeastă.

— N-am mai văzut niciodată aşa un ciumec, întăreşte ardeiofagul.

— În acest caz, cum explici că m-a cruţat, adineauri, la Gauguin-Deochi şi că i-a cruţat, de asemenea pe pictor şi şeptelul său? La Gauranga, a căutat să mă lichideze şi iată că aici mă lasă în viaţă, atunci când îl urmăresc şi-i complic treburile de la London încoace?

Bérurier îşi îndeasă o furcă plină de tocană incandescentă. Chibzuieşte, sau se preface admirabil şi lasă să cadă această cugetare fără echivoc.

— Să vedem.

Zgomotul masticaţiei lui te face să te gândeşti la o maşină de spălat vase în faza ei de clătire. Puţină hrană excedentară îi izvorăşte dintre comisuri.

— Îi era uşor să mă secere, reiau eu. Dar s-a abţinut. De ce? Ia zi, de ce?

Atunci, Pertinentul sugerează:

— Poate c-ar avea nevoie de tine, fără să te prinzi. Crezi că-i bagi beţe-n păcăneţe, dar cine-ţi zice că nu mergi în sensul istoriei lui? Spune-ţi că el nu-i gagiul care să facă cel mai mic favor; te-a lăsat în viaţă dintr-un motiv anume.

— Exact asta îmi spun şi-mi răspun de mi se face greaţă, Fraiere! Bun, atunci o să-ţi formulez brutal întrebarea şi o să-mi răspunzi spontan, fără să te gândeşti. Instinctul nostru este cel care ne sâcâie, el este cel care trebuie să ne calmeze.

Apuc încheietura care-i serveşte la înălţarea lăboanţei sale groase încărcate cu haleală până la incineratorul de varză călită.

— Bérurier, eşti atent?

— Îs!

— Bérurier, priveşte-mă în adâncul ochilor, aşa cum priveşte Giscard Franţa în ajunul alegerilor, s-a făcut?

— S-a fé.

— Bérurier, fă un gol în tine.

— Niciodată nu-i plin!

— Bérurier, ascultă-mi bine întrebarea: pentru ce motiv necruţătorul ucigaş care este Jan Stromberg m-a cruţat, acasă la pictorul Gauguin-Deochi?

Hipnotizat, sau aproape, mediumul râgâie o dogoare ce distruge instantaneu o escadrilă de muşte verzi şi albastre care navigau pe-acolo.

— Pentru că vă aflaţi LA bătrânul cioflingar, răspunde el, de cum şi-a venit în fire.

— Bérurier, nu te desconcentra, rămâi cu mine!

— Rămân.

— De ce, faptul că mă aflam la pictor acasă, i-a dat motiv să mă cruţe?

— Te-a cruţatără pen’că dacă te-ar fi ucisără ar fi trebuitără să-l ucidă şi pe moş Mâzgăleală şi chestia asta n-o voia de fel.

— Dă-mi o informaţie mai completă!

— Dacă nu voitără de fel să-l omoare pe Mahăr şi s-ar fi găsitără cadavrul tău la el, bătrânul ar fi avut ceva necazuri cu poliţia care ar fi anchetat şi încurcat socotelile.

— Bérurier, fă un efort!

— Ce naiba fac; hmmm?

— De ce trebuia ferit de complicaţi Gauguin-Deochi?

— Pentru că bătrânul e băgat mai mult sau mai puţin în ce se învârte aici. Şi când vii să mă freci la icre cu locurile escepţionale care se pot găsi în zona asta o să-ţi răspund că dacă palatul moşului nu e aşa ceva, ce dracu’ îi mai trebuie!

— Bérurier, eşti cel mai mare medium din toate timpurile!

— Ştiu, tanc you very maci.

— Poţi ieşi din transă, şedinţa s-a terminat.

— Era şi timpul, aş fi mâncat rece şi nu-i nimic mai idiot decât să haleşti rece ceea ce trebuie să mănânci cald!

Ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, Preţioasa Sa Majestate începe din nou să bage în el, cu convingere, ardoare şi delicateţe.

În timp ce se îndoapă, văd năvălind perspectivele atât de prodigioase oferite de valabilul meu (val labil).

••

arta soileşte nu departe de recepţie, unde o lămpiţă confidenţioasă veghează. Sforăiturile jocheului ei sunt cele care ne ghidează. Îşi asumă cu greutate macheala, Gustav. Într-una din zilele astea, o să renunţe la respirat, din lene. Îi devine prea greu, în timp. Scotch-ul i se adună în foaie. Filtrează din ce în ce mai greu, sărăcuţul. Africa e dură pentru albi. La început, e foarte frumos, dar săptămânile adăugându-se zilelor şi anii lunilor, vine *spleen*-ul, duşman declarat al ficatului. Şi apoi vezi: se produc fisuri, crăpături, deformări.

Trebuie să baţi mult darabana ca s-o smulgi, pe cumătră. Când te bucuri de un somn care rezistă sforăiturilor chiştocului, nu un cioc-cioc de valet te poate scoate din inconştienţe. În sfârşit ea încheagă, extrage, scuipă (cui se scoate) şi întreabă de ce şi cine.

Lucru de care mă achit.

Iat-o, complet netrezită bine, cu pânză de păianjen la ocheane, părul smotocit şi cu duhniri care-ţi parvin: briză nocturnă atingând uşor prohabul unui cantonier iugoslav.

— Ce-i, dragilor?

Dragii ei îi povestesc cum că, în ciuda orei în timp pestive, au mare nevoie de ajutorul său.

— Pentru ce, la ora asta! Un papiţ? O nouă regulare căzăcească?

Nu, nu, asta de abia dimineaţa când sculătoarea va reintra în posesia teritoriilor sale.

— Atunci?

Numai să aducă o sticlă de whisky cu nişte gheaţă la mai puţin de zero grade şi-o să-i explicăm bine totul.

Fată bună, ea încuviinţează…

Greu se mai ambalează, doamna Batavă.

E de acord să-ţi sugă chinezul până-ţi creşte o pană de calcan, dar mişculaţiile îmbârligate o lasă rece. Povesteşte că s-a sfârşit cu domnia albului în Africa. Nici gând să faci valuri. Curcanii de aici nu pierd nicio ocazie

să te frece la icre când se prezintă deschiderea. Tre' să-i vezi trecând la iatac, aceşti *all blacks*! Modul în care ţi-o îmbrâncesc.

Hotărăsc atunci să o conving jucând cartea cea mare.

— Scumpa mea iubită Marta, noi suntem doi agenţi speciali trimişi de guvernul francez pentru a băga minţile-n cap unui ucigaş pe care l-aş califica drept internaţional, căci operează pe toate continentele. Dacă vreţi să vedeţi o mostră din munca lui, urmaţi-mă.

Şi zbang! o iau la defuncţii ei clienţi ruşi! Oh! ce criză! Nu sub formă de ameţeli, a văzut deja de toate, mamaia, ci în modul în care i se suie sângele în cap. E franco-neerlandeză, mânia ei. Devastatoare. Încât Béru e constrâns să-i aplice o mână pe bot ca s-o amuţească, să nu-i alerteze pe ceilalţi clienţi.

Dar ea continuă să se bâţâie, să scoată ţipete, mormăieli şi gemete, cu tot materialul ei: gât, nas, stomac. Pe Namilă asta îl calcă atât de tare pe bătături, că până la urmă îşi lasă lată războinica cu un dupac în barbă. Proteza madamei pleacă-n croazieră. Ea încetează să mai scheaune, se clatină şi ne leşină-n labe.

— Scuzaţi-mă dacă vă cer iertare, coană Marcriză, îi ciripeşte Béru când ea îşi pune ochii înapoi în poziţie de luciditate, nu că am fi nerăbdători, ci doar că nu ne place să aşteptăm. În viaţă, cum zicea un făuritor de medalii: trebuie să faci faţă, *du-i un dar stand*? Ce-i făcut e bun făcut. Acu', tre' să limpezim mocirla asta până când devine clară ca izbourul. Dac-aţi intra în jocul nostru, aveţi toate şansele plus una de partea dumneavoastră. Dacă din contră, vă sare muştarul ca unei ţăcănite bătrâne, asta riscă să fie sfârşitul final al hogeacului matale, mă fac io bine înţeles, sau trebuie io să vă pun din nou pumnul pe ii?

Învinsă de către cucerirea sa, nu ca (de cocos) Napoleon în Rusia, ea scutură din Kant.

Intervin, dulce, mângâietor, catifelat, şiroind de miere şi de ocheade vrăjite. Marta acceptă.

Îmi repetă textul fără să renunţe la accentul ăsta, care-ar fi fermecător dacă n-ar fi olandez, e suficient că are

fundul moară de vânt, mamaia!

Îl învaţă pe de rost, textul circumstanţiat.

În fine, plonjează.

În timp ce ea formează numărul pictorului, Béru, din linguşire senzorială, îi mângâie rotunjimile cu capul sculei, ca un camarad, foarte pretenăreşte şi asta o îmbărbătează pe brava patroană. Certitudinea bucuriilor fizice o ajută să treacă peste această situaţie delicată.

— Nu răspunde, îmi face ea, plină de speranţă, de la al treilea ţârâit.

— Insistaţi. E ora când toată lumea soileşte, inclusiv criminalii.

Răbdarea ei sfârşeşte prin a da roade, cum spun pomicultorii.

A răspuns.

— Alo! Ce? Cine îndrăzneşte să mă sâcâie la… la… Cât e ceasul de fapt? fumegă bătrânul pictor.

— Miezul nopţii fără zece, răspunde iubita noastră, aici Marta Van Dabila.

Percep, în receptorul anex, că Gauguin-Deochi se îmbunează.

— Ei bine, scumpa mea doamnă, ce vi s-a întâmplat?

— Nenorociri, bietul meu domn, lăcrimeşte grăsana, cu toată sinceritatea integrală.

— Vă compătimesc, dar ce să fac eu? întrebă Rembrandtul de toate categoriile, în chip de om a cărui milă a fost laminată de existenţă, până la punctul în care singura fiinţă susceptibilă de a-i mai inspira încă ceva compasiune, este el însuşi.

— Trebuie să vă povestesc, asta vă priveşte.

Aici, îşi destupă pâlniile, mâzgălitorul.

— Cum aşa?

— Imaginaţi-vă că cinci clienţi au tras astăzi la mine: doi ruşi, o englezoaică şi doi francezi. Englezoaica a dispărut, cei doi ruşi şi unul dintre francezi au fost asasinaţi în camerele lor. Al doilea francez e grav rănit. Un anume San-Antonio. Îmi spune să nu chem poliţia înainte de mâine dimineaţă şi-mi cere să telefonez urgent la Paris

ca să-i previn şefii că a descoperit totul. Trebuie să le spun că dumneavoastră sunteţi şeful sediului ivorian al chestiunii. Să nu dezvălui asta decât celor din Paris. Cred că deliregază, nu-i aşa, domnule Gauguin-Deochi?

— Evident, răspunde bătrânul fără să pară impresionat.

— Am vrut să vă cer sfatul înainte de a face indiferent ce, reia Marta.

— Asta vine dintr-un sentiment lăudabil, draga mea, dar nu văd de fel sfatul pe care aş putea să vi-l dau în faţa delirului unui muribund.

— Atunci, după dumneavoastră, trebuie să chem sticleţii?

— Există posibilitatea de a face altfel?

Ceva se ofileşte la orizontul speranţelor mele, cum a scris atât de bine Marguerite de Rocă Duras în reţeta ei de ciorbă pescărească.

„Dumnezeule, îmi spun în sinea mea, dar din tot sufletul, ne-am stors deci creierii Excelenţa şi cu mine, pe baze eronate? Şi moşul ubuesc ar fi inocenţa întruchipată?”

Un gust de fiere, parfumat cu rahat, îmi asediază gustativele. Decepţie!

— Bun, ei bine, scuzaţi că v-am trezit, domnule Maestru, spune Marta. Dar înţelegeţi-mă: cu tot ce mi se-ntâmplă…

Regele penelului adaugă:

— Cu toată sinceritatea, n-aş vrea să mă aflu în locul dumitale, dragă, poliţiştii de aici o să facă o vraişte zdravănă în treburile dumitale. E genul de lovitură care să vă oblige să închideţi hotelul.

Babeta, *sincerely*, începe să miorlăie sănătos, e zidul plângerii într-un singur om, Marta. Să-ţi speteşti fundul ca să câştigi trei franci într-un loc unde ficaţii pleznesc ca bulele de săpun, pentru ca un ucigaş ţicnit să vină să-ţi prăjească tot la liziera bătrâneţii, căcat! În cazul ăsta, îşi regretă pajiştile natale, maica! Morile de vânt! laleaua neagră şi canalele peste care trec delicioase poduri de

păpuşi.

Nu şi-a bătut ea joc de temperamentul ei pompând ştuţuri de subofiţeri repede storşi şi încă doar duminicile, ca să vadă prăbuşindu-i-se rodul curvăsăriei, ’tu-i ceara măsii!

Deşi olandeză, n-o mai poţi stăvili pe matroana „Sfinxului”. Marea Nordului se supune, nu şi mânia Marthei Van Chestie, ba bine că nu, *never*!

Ştabul nu crâcneşte, acolo, la capătul celălalt; doar că i se percepe suflul puţintel anevoios de gagiu pe cale să dea uşurel în primire. Batava mai bagă de la ea de zece florini: gagiul său pe jumătate curăţat de ciroză şi care o să-şi dea duhul într-una din zilele astea în timpul unei crize de etilism acut, ea care trambalează deja începuturile îngrijorătoare ale nu-ştie-ce nu foarte luteran, în urma unei meno deosebit de sălbatice. Fără a mai vorbi de scumpa ei mamă pe care o are în continuare, acolo, într-un sat înflorit, o foarte bătrânică de nouăzeci şi ceva, cocârjată în unghi drept, albită complet, căreia îi trimite lovele ca să-şi rotunjească pensia famelică. Ai? Ce-o să se întâmple cu mămica, dacă hotelul se dă peste cap? Fără a socoti că sticleţii pot perfect de bine s-o întemniţeze pentru complicitate la complicitate sau o scorneală de genul ăsta, nu că s-ar jena pentru atâta lucru, reaua credinţă nu costă scump.

Când se opreşte, lipsită de oxigen, Gauguin-Deochi face „ţţţ! ţţţ! ţţţ!” cu limba frecată de palatul său hodorogit şi apoi întreabă:

— Cine este la curent cu măcelul ăsta, biata mea doamnă?

Îi adresez Marthei un semn vehement.

— Nimeni în afară de mine; şi acum dumneavoastră!

— Şi prietenul dumitale?

— El! E beat mort, şi când nu e beat mort, e îndobitocit.

O pauză.

Speranţele mele renasc precum câmpiile primăvara.

Ceva îmi spune că.

Şi când ceva îmi spune că, este că!

— Poate ar fi convenabil de găsit altă soluţie, suspină Gauguin-Deochi.

— Cum aşa? Ce altă soluţie?

— Dacă morţii dumitale ar fi murit în altă parte, n-aţi avea toate aceste neplăceri.

— Dar… unde?

— Hăţişul e plin de potopoto[38], nu?

— Dar nu pot să-i car pe oamenii ăştia până acolo!

— Aş putea să vi-l trimit pe Ali.

Mamaia începe să întrevadă ceva luminos, plin de raze de glorie; ceva exaltant ca mântuirea, durabil ca salvarea eternă.

— Aţi face asta, domnule maestru?

— Între europeni exilaţi, ne datorăm ajutor şi sprijin…

Şoptesc ceva la urechea grasei.

— Dar, spuneţi, şi rănitul? obiectează ea docilă.

O nouă pauză.

— Nu pretindeţi dumneavoastră că este într-o stare foarte proastă? murmură pictorul.

— Da, foarte!

— Atunci aş putea să-l iau la mine până la… deznodământul fatal.

— Oh! Domnule Gauguin-Deochi, nu îndrăznesc să cred! Sunteţi… Sunteţi…

— Nu vă mişcaţi de acasă, o să vă trimit întăriri, i-o taie bătrânul.

Închide.

Neerlandezoaica mă priveşte cum priveşte o târfă carasul pe care n-a putut să-l reanimeze.

— Bătrânul e vârât într-o poveste dubioasă, ai?

— Dovada. Nu le propui cunoştinţelor tale să te debarasezi de cadavrele care le-ncurcă podeaua.

Deodată, mutra ei cumsecade de damă îmbătrânită şi îmburghezită se înăspreşte. Îşi suflecă fusta şi dezveleşte o gentuţă de pânză fixată la nivelul coapsei sale stângi. O

38 Smârcuri infestate de crocodili.

contemplăm curioşi. Marta îşi desface băierile pungii, îşi scurge mălaiul prin deschizătură şi scoate un revolver cu ţeavă scurtă, dar de calibru mare, cu bot de *bull dog*.

— Acum, flăcăii mei, o să staţi liniştiţi aşteptând sosirea întăririlor, da? De acord, bătrânul este fără îndoială un bandit, ceea ce nu mă miră decât pe jumătate, având în vedere că e vorba de un fost ocnaş, dar el e singurul meu colac de salvare. Prefer să mă las în grija lui, decât într-a voastră, aşa stau lucrurile şi nu altfel. Alegerea mea este făcută. Regret, pentru că vă găseam simpatici, francezi cu adevărat şi viteji ai sulei. Mai ales nu vă clintiţi, altfel o să am regretul de a trage în voi, bieţii mei copii. N-aţi fi primii în care aş goli conţinutul unui încărcător. Şi exact din cauză că am avut o tinereţe zbuciumată, ţin să-mi asigur o bătrâneţe fericită.

Pentru ea, e foarte bine zis. Femeie cu experienţă! Nu-i sfioasă nici din fire, nici din fofoloancă. Iat-o că devine alta, neerlandesa mea. Un personaj stil M'ma Baker, care domnea peste o parte din drojdia societăţii americane în vremurile bune ale marelui Al. Alungaţi obişnuinţa, revine în trap înhămat. Începuturile ei dubioase îi iau smalţul de damă „instalată". Primejdia care o desnobilează, Păpuşica. Gata să scuipe nişte gloanţe la prima clipire, aproape de plăcere. Bun, fiind plonjată-n mocirlă, încetează cu lamentatul pentru a face faţă, cu patul pistolului în pumn.

Îl priveşte pe Bérurier în mod ciudat.

Murmură:

— Ştiţi la ce mă gândesc, băieţi? I-am anunţat Bătrânului că unul din cei doi franţuji era mierlit şi că celălalt nu era nici el mai breaz. Dacă vă găseşte la verticală, o să creadă că l-am dus cu preşul. Ori, după ce spuneţi voi, e cineva, omul ăsta! Degeaba o să-i susţin că era din constrângere, n-o să accepte niciodată să-i înşir baliverne. Trebuie deci să aliniez realitatea la ceea ce m-aţi făcut voi să pretind. Logic, nu? Corect? Voi aţi vrut-o. Mie personal, povestea asta îmi displace. Eu nu m-am dus să caut pe nimeni. Eram aici, cuminte, îngrijindu-mi varicele, administrându-mi localul. Şi iată că debarcaţi toţi

la mine ca să filmaţi un western mediocru. Trebuia să rămâneţi în faţa Dubonnetului vostru, prieteni. Tot împingându-i pe ceilalţi în mocirlă, se întâmplă să te rostogoleşti şi tu.

Şi iată că-şi apucă puşcociul cu două mâini, ca în standurile de tir, să tragă în Namilă. De abia am timpul să acţionez comutatorul ca să suprim luminile. Avusesem grijă să mă dau înapoi până la perete. Tunătorul ei scoate fulgere de foc în obscuritate. Am auzit Namila plonjând. Îmi spun că n-a încasat-o. Ne simţim bine aşa, noi trei, în *schwartz*; de nu ne vedem niciun pic.

— Ajunge cu rodeoul! strigai eu. Aruncă-ţi arma, Marta, altfel te pălesc.

Un scurt timp mort, apoi zgomotul caracteristic al unei arme căzând pe podea. Dau drumul la luce[39]. *Mammy* Grăsana s-a prăbuşit din nou, cu orice veleitate la zero. Boceşte de nu se mai poate şi ai zice că-i o fetiţă grasă disperată.

Béru îşi masează temporalul, căci a lovit o mobilă plonjând în întuneric.

Fumegă.

— Gagicile, ’geaba faci, ’geaba zici, toate numai zgripţorenie şi scârnăvoşenie! Le îndeşi stil gladiator, că-şi uită şi numele de botez şi iele trag în tine câteva ore mai târziu. Dacă te-ai gândi de mai aproape, ţi-ai păstra snaga pentru banca dezmăţului.

N-am timpul să-mi leg vorba de a lui. Uşa e împinsă la mama dracului, atât de puternic încât pulverizează un cadru reprezentând un elefant pe cale să caute un slip suficient de vast ca să-i găzduiască trompa. Stromberg este aici. Superbissimo. Îmbrăcat în alb: costum de pânză, cămaşă de in, cipici de pânză întăriţi cu piele. Doar faimosul său revolver e negru. Şi acesta merge drept la Bătrână pentru a-i vaporiza două prune în nări.

Marta îşi întrerupe aici cariera-i laborioasă.

Eu care tocmai îi culesesem arma, trag în mâna ucigaşului. Iminenţa primejdiei îmi conferă un fel de duh

39 Luce (ital.) = lumină (n.tr.).

mult mai eficient decât cel al Bastiliei, acolo sus, găozarul ăla. Ai văzut vreodată o mână explodând? Da, spun bine: explodând: vrufff! Aduceţi stereotipele: fruct copt, coajă de nucă, claviculă de ofiţer în retragere, toate bune, la alegere. O văd dislocându-se sub impact, ca într-un ralenti foarte descompus. Cartilaje, fâşii de carne, ţâşniri de sânge plecând în mai multe direcţii. Pistoletul lui Jan Stromberg e pe jos. Nebun de durere, n-are niciun gest pentru a-l ridica. Pur şi simplu se aruncă îndărăt şi cu atât mai rău pentru frumosul său costum imaculat. Lângă el se aţine Ali, majordomul taichii Gauguin-Deochi, înarmat cu o mitralieră pe care are pretenţia să o îndrepte asupra noastră. Glonţul pe care i-l telefonez îi năruie funestul proiect. Cade în genunchi şi lasă baltă pocnitoarea, pentru a-şi comprima pieptul, în interiorul căruia se petrec lucruri nocive. Această chestiune fiind rezolvată, mă lansez în urmărirea lui Stromberg. A fost prost inspirat să se înţolească în chip de Prima comuniantă, căci silueta lui albă e uşor de reperat. Bine-nţeles, focurile de armă i-au alertat pe ceilalţi locatari care apar în ţinută noptatică. Îşi spun că nu e un hogeac banal, hotelul „Sfinx”; atracţiile-i sunt numeroase şi variate.

Béru încearcă să stăvilească şuvoiul lor vuitor:

— Haide, haide, la coteţ, domni-şi-doamne, circulaţi, nu-i nimic de văzut!

Nimic de văzut? Ce spui, Franţ!

••CAPITOLUL GREISPREZECE[40]

Sunt dur şi os.

Ce tot bat câmpii! Vreau să spun; sunt furios.

Furie rece, în ciuda temperaturii. Implacabilă. Presupune că o fiară sălbatică ar veni (vidi vici) să devoreze sub ochii tăi o întreagă grădiniţă de plozi; ai, presupune?

N-ai avea decât un gând în minte: s-o distrugi. Ei bine, e ceea ce se întâmplă în prezent cu Stromberg. Toată persoana mea, trup şi suflet, se coalizează în vederea distrugerii lui. Îmi spun că ar fi trebuit să-l dobor fără

40 *Dedicat drăguților lui Henric al III-lea care se lăsau greu.*

somaţie, la prima mea întâlnire cu el. Un număr de vieţi omeneşti ar fi fost astfel cruţate. Numărul lor, las în grija ta să-l calculezi, eu am treabă cu alte paragrafe în acest sfârşit de lucrare epică.

Atunci fug în noaptea în care se îngâna, cum se spune apoi în lucrările pentru doamne, cântece şi dansuri. Străzile, cu toată ora târzie, sunt încă pline de lume. În ciuda labei sale terminate, ucigaşul rămâne sprinten. E adevărat că nu merge în mâini. Tipul ăsta, crede-mă sau fă paşi (dar şi să faci oricum), s-a supus unui antrenament straşnic. Arta de a fugi, a tocit-o la fel de tare ca şi cea de a ucide. Are un stil al lui de a o tunde, profitând de tot ce se prezintă: oameni, străduţe, maşini, cu o iuţeală diabolică.

Încetează de a mai fi aici. Forţez pasul, explorez, îl zăresc din nou şi mă reped iar, dar urmărirea mea se realizează în porniri şi opriri care întrerup ritmul şi mă fac să pierd câte puţin teren de fiecare dată, căci el acţionează fără să înscrie nici cel mai mic timp mort. Atunci turbarea îmi sporeşte şi mai mult. Mă revăd pe plaja din Copacabana, în Brazilia, când curentul mă târa în larg. Degeaba înotam în disperare, în loc să avansez dădeam înapoi. În acest moment, am un sentiment de neputinţă identic. Nu, nu vreau să-l scap. Nu vreau să-i pierd urma.

Un grup de negri veseli trece râzând în tărăboiul motoretelor lor. Fără să mai ştiu de mine, înşfac unul din zbor, îl propulsez la dracu-n praznic, acolo unde locuieşte faimoasa talpă a iadului, îi ridic pârţâitoarea care mârâie la sol învârtindu-se ca nebuna.

Hop! În şea! Înainte! Înainte! De data asta simt exaltare, căci îmi prind din urmă vânatul.

Da, da, sosesc. Iată-mă.

Cel de-al şaselea simţ al său îl informează. Se întoarce, mă vede năvălind. Atunci, nu insistă şi se năpusteşte în interiorul unei căsuţe joase, în care se psalmodiază bătând din palme. Îl urmez.

Închipuie-ţi o mare cameră afumată, luminată cu zgârcenie de un străvechi bec constelat de insecte moarte.

Aproximativ zece negri sunt aici, aşezaţi pe sol, pe rogojini: bărbaţi, femei, copii. Se opresc din fredonat şi din bătut din palme, în afară de câţiva mici de tot, care nu pricep schimbarea de atmosferă. Şi puştii ăştia negri continuând ritualul creează o angoasă teribilă.

Stromberg s-a plasat în spatele primei persoane întâlnite în cale: o tânără fată de abanos (stereotip), frumoasă ca noaptea (restereotip).

Şi eu personal mă aţin în faţa lui la doi metri. Schiţează un gest scurt. Tocmai suficient pentru a-mi permite să văd că ţine un poanson de ceasornicar în mâna sa teafără.

Tensiunea este generală, extremă, toate astea, restul şi mai mult încă!

El e cel care sparge tăcerea.

El, grozăvia-ntruchipată. El, abjectul.

— Aruncă revolverul şi dispari, altfel masacrez.

— Să te atingi numai de fata asta şi te omor! ripostez eu.

Are un rânjet. Tot la adăpostul adolescentei; schiţează o mişcare energică. Răsună un urlet. Ticălosul ăsta, cu o detentă rapidă, a înfipt poansonul în ochiul unui om bătrân cu părul alb. Îl scoate imediat.

— Aruncă revolverul, altfel continui.

Bătrânul horcăie, prăvălit pe spate. Agonia lui declanşează ţipete la fel de ascuţite ca vârful poansonului, la fel de amuţite ca ipocritul de Marcu când i-ar arăta o damă creţul drăguţ.

Stromberg este o fiară hăituită. Neputând să-şi folosească mâna dreaptă, a înhăţat gulerul tinerei fete cu dinţii, pentru a o obliga să se deplaseze. Iată-l lângă un puştan.

— Aruncă revolverul sau omor puştiul! Repede!

Tu ce-ai face?

Acelaşi lucru?

Ei bine, şi eu la fel.

Las revolverul să cadă.

— Ce speri? îi fac eu cu o gravitate ce mă onorează

de jos în sus. Ştii bine că nu mai poţi merge mult aşa în viaţă, masacrându-ţi semenii cum ai cosi lucernă.

— Împinge arma spre mine cu vârful piciorului şi cară-te; ai noroc că n-o ţin în mână!

Noroc! Îi pricep manevra. Ca să ridice arma, va trebui să se separe de ea pentru o clipă şi se teme că o să profit de asta. Atunci vrea să mă îndepărteze pentru siguranţă, căci e un adevărat profesionist, ţi-o repet.

— Haide, repede! izbucneşte Stromberg.

Ce se desfăşoară atunci scapă înţelegerii mele. Reflexele nu sunt povestibile, din moment ce sunt reflexe. Analizabile, ulterior, în cel mai rău caz.

Aşteaptă, ce s-a întâmplat acum? Lasă să-ţi descompun chestiunea, omule. Revolverul zace pe podea, bine mersi. La un metru virgulă ceva de ucigaş. Fac un pas înainte ca să şutez uşurel în patul armei. Făcând asta mă găsesc la optzeci şi trei de centimetri de tânăra care-i serveşte drept paravan şi căreia i-a dat drumul, ca să-mi poată vorbi, din moment ce o ţinea cu dinţii. Îmi avansez piciorul drept în direcţia armei. Stromberg nu mă scapă din ochi. Un ochi de şoim sau de linx autentic, ascuţit, cum se spune în literatura de doi bani. Poansonul său însângerat se află la verticala capului creţ al copilului. Asistenţii, fascinaţi, morţi de groază s-au întrerupt din schelălăit pentru a-şi ţine respiraţia. Şi eu, eu sunt cuprins de o forţă necunoscută. Totul se petrece fără voia mea. Cine a zis fără soia, în clasă? Ce anemic!

Împing revolverul. Stromberg nu se poate stăpâni să nu-i urmărească traiectoria. Înainte ca aceasta să se încheie, realizez o triplă acţiune, pe care o să încercăm să vedem limpede-năuntru, cum se exprimă Grasul. Bulanul meu trăgător continuă să se înalţe şi sfârşeşte în burta perfect rotundă a puştiului, expediindu-l pe spate, mâna mea stângă a înşfăcat fata de gât, pentru a o propulsa deoparte: zis şi făcut. Cât despre capul meu de Rodin, a plecat drept în botul lui Jan Stromberg. Gol! Pocneşte. Tipul se îndoaie. Dur ca naiba, încearcă să mă străpungă cu blestematul ăla de poanson şi reuşeşte să mi-l vâre sub

braţ, hăcuindu-mă la nivelul subţiorii. Antrenaţi de elanul meu, cădem peste bătrânul mort. Neicuşorul este năucit, dar cât despre refacere, pardon! Sunt un copil nevinovat prin comparaţie. Îmi plasează un sfredel cu triluri, plus o belinară şchioapă şi mă termină cu o vârtoasă la mir.

Corpul mi se insensibilizează. Îmi simt furnici de peste tot. Încercare ratată! Totul s-a sfârşit. Onoarea terfelită! *Bye bye*, mamă.

Dar ştii ceva? Cineva îmi strecoară pe furiş o chestie metalică în mâna dreaptă. Voi şti într-o secundă că unul dintre negrii bătrâni este cel care a ridicat revolverul şi mi l-a vârât în labă.

În acest moment, Stromberg, care era călare pe mine şi care n-a văzut şmecheria, se ridică, înălţând poansonul deasupra feţei mele. Hei, hei, stai aşa! Un fizic de teatru ca al meu! Nu, că deliurează, dobitocul ambulant. Duc repede arma spre coasta lui şi apăs pe trăgaci (şi nu pe cocoş, cum scriu de cele mai multe ori inculţii ăia. Trăgaciul este cel care acţionează cocoşul.)

Pralina îi străfulgera un plămân, vrrran! Tresare, deschide larg botul şi ochii. Neîncrezător, ia te uită! Profit ca să-mi ridic braţul şi să plasez orificiul ţevii la nivelul ochilor lui ieşiţi din orbite.

— Te-am prevenit că nu putea să mai meargă mult aşa, murmur eu.

Şi arătătorul meu apasă bucăţica de oţel. Patul armei devine fierbinte. Nu ştiu câte pastile ies din puşcoci. Destule totuşi ca să-i facă mecla terci. Se prăvăleşte, nu ca un stejar pe care îl. Ci ca un râs încolţit la marginea unei păduri, ştii? Uitând de bunicul defunctat, amicii negri îmi înalţă osanale nepieritoare, scărpinându-şi gaura lăutei.

••

o Béru!

În schimb, popor şi curcani cu maşinile lor acoperite de faruri giroscopice. Ce zarvă, talmeş balmeş, harababură, mascaradă! Rămân la distanţă. Nu: nici urmă de Grăsan, doar dacă n-o fi fost deja săltat? S-ar zice că toată aglomerarea e colea, în păr şi plete. Straie indigene,

în majoritate: boubous colorate, dintre care unele brodate. Desculţi sau în papuci. Mulţimea, ca toate mulţimile, miroase a menajerie. Ajunge să fie în grup, ca oamenii să-şi demonstreze apartenenţa la regnul animal. Se trăncăneşte zdravăn.

Mă ţin în umbra călduţă a pieţii, sub palmierii cosmici cu confluenţă episodică. Sfârşitul lui Jan Stromberg, sângerosul! Larma, rumoarea, zarva asta de populaţie în efervescenţă îmi pare a sărbători evenimentul. Un individ de mare nocivitate nu mai este.

Dar unde o fi Bérurier?

El lipseşte sălbaticei mele voioşii. „Ia să vedem, puştiule, ce-ai fi făcut tu în locul lui? Tocmai scăpase dintr-un nou masacru de-al lui Stromberg, eu îl fugăream pe acesta din urmă, în timp ce el stăvilea cât putea năvălirea clienţilor hotelului Sfinx. Şi pe urmă?

Pe urmă, probabil că s-a gândit să-mi dea, ştii ce? Da: o mână de ajutor. S-a aruncat pe, ştii ce? Da: urmele mele. Nu m-a găsit. Atunci şi-a spus că trebuia să bată ştii tu ce, cât e ştii tu cum şi a şters-o probabil la taica Gauguin-Deochi, ilustrul pictor de dulcegării figurative, ca să afle puţin mai mult despre toate astea şi restul.

Concluzie: traversează iar piaţa, viteazul Santal Ton şi aleargă în ajutor dacă nevoia s-ar ivi, ca să poarte falnic culorile Franţei.”

Să-ţi iei întotdeauna adversarul prin surprindere, în măsura posibilului. În consecinţă, nu sun la uşă, ci o deschid cu ajutorul eternului meu Sesam.

Totul se odihnea în Boz şi în Jerimadet…

Coşmelia e tăcută. Nu sesizezi decât ronţăitul unui orologiu de preţ, undeva. Se poate spune, cel puţin, că pictorului nu prea îi pasă de misiunea ucigaşului şi a majordomului său la „Sfinx”.

Parfumul gagicilor pluteşte în aer de jur împrejur. Ezit în penumbră. Clerul parohiei Luna clarifică intrarea, din uşa-fereastră a salonului. N-a sosit oare momentul să-mi scot cipicii? Îi abandonez lângă intrare, cu vârful întors spre uşă, gata să fie traşi, târâturile, în caz de plecare

precipitată.

În şosete de ceremonie, ajung la scara conducând *to the first floor*[41], cu arma în mână, deşi e golită, căci am atras în neştire în scăfârlia lui Stromberg; dar în sfârşit, un revolver gol intimidează mai mult decât un borcan de dulceaţă plin, te descurci cum ştii şi admiţi înainte să mă supăr. Gata? Mulţumesc.

Prima labă e pe prima treaptă, căci fiecăruia ce i se cuvine, când mi se pare că percep un zgomot straniu venit de aiurea şi nicidecum de la etaj. Răzgândindu-mă, părăsesc scara pentru a mă îndrepta spre dependinţe, acolo unde se află cămara, bucătăria, spălătoria şi alte culise ale rolurilor secundare. Ciulesc urechile. Doar tăcerea îmi răspunde, cum ar scrie romancierul de care-ţi vorbeam cu o sută de pagini mai înainte.

Atunci măndel, surprinzător în reacţiile sale thermidoriene, în loc să răstoarne totul cu fundul în sus, trage de sub masă un taburet de melamină veritabilă şi depune pe el şaizeci şi ceva de kilograme de individ în stare de funcţionare. Aştept… Ce? Totul! Ascult… Ce? Nimic! Teribil de pasionant, totuşi. Tăcerea, clarobscurul lui Werther… Miresme şofranate. Trece o bucată bună de timp. Şi o senzaţie, confuză la început, îşi face loc în mine. Ceva imperceptibil, pe care antenele mele l-au perceput totuşi. O să-ţi spun ce este. Ştii, la Paris, stai acolo, aşezat la soare într-un parc, visând. Câteva vrăbii melodiază în platani şi apoi un freamăt profund se produce sub cracii tăi. Te dezmeticeşti din vis întrebându-te ce e. Şi-ţi spui: ah, da: metroul. Aici, în bucătărie, e acelaşi lucru.

Încerc această noţiune de viaţă subterană. Şi mă trântesc iute pe burtă pe podea, având în vedere că nu există încă metro la Setnoah şi că ţin neapărat să pricep natura acestui freamăt. Mi-ar trebui un stetoscop. Aud totuşi un zumzet.

Fără îndoială: există oameni sub şapa de ciment.

Trec pe coridor ca să mai ascult. Îndepărtatul freamăt de viaţă continuă. Şi eu la fel, pentru a delimita

41 To the first floor (engl.) = la etajul întâi (n.tr.).

teritoriul secret, a duce mai departe această stranie ascultare a solului, aşa cum Gulliver ar asculta un uriaş. Operaţiunea mă conduce în minunata grădină tropicală. Dalele aleilor, când îţi lipeşti urechea de ele, lasă să treacă strania respiraţie subterană. Ajung la o construcţie ortogonală, cu pereţi de sticlă, un soi de grădină de vară, conţinând un frumos eşantion din flora Bazinului Parizian.

Pătrund înăuntru. Nişte aparate zumzăie, pentru a crea condiţiile climaterice necesare dezvoltării plantelor.

„Iată, gândii eu, inima ce irigă micul univers subteran. Cel puţin, calea lui de acces. Caută, Azor, caută!”

Nu-mi trebuie mult să găsesc. În central grădinii-seră de vară, există o jardinieră pătrată cu latura de un metru douăzeci şi trei. Îi cercetez baza. Constat că este aşezată pe nişte rotile angajate în făgaşuri de ciment. Mă încordez ca să împing recipientul de fibrociment convins şi aproape că mă întind pe jos, căci rezistenţa este mult mai mică decât apăsarea mea.

Intrarea este aici. O scară de fier, conţinând cam zece trepte, mă conduce la un compartiment de beton, în care se prinde o uşă. Nu e închisă.

••

e nu vedeţi pe tarabă, cereţi înăuntru.

Ca să-ţi dezvălui tot, e încă şi mai frumos la subsol decât la portar.

Covoarele sunt atât de pufoase, încât e inutil să te deplasezi în şosete ca să-ţi amortizezi zgomotul paşilor. Capodopere de fildeş împodobesc vitrinele coridorului principal, ca şi obiecte din aur cizelat.

Un zgomot de conversaţie mă induce spre o cameră de pe partea dreaptă. Uşa cu doi combatanţi este deschisă (cu mine, asta face trei). Ascult înainte de a-mi înscrie persoana în cadru. Tare greu, să-mi înfrânez firea bătăioasă. Dar mai prudent.

Iată scena radiofonică în integralitatea ei:

VOCE DE BĂRBAT: Am impresia că (el sau ei) întârzie cam mult! Am chef să aflu ce se întâmplă.

VOCE DE FEMEIE: Nu vă neliniştiţi pentru Jan, nu i

se poate întâmpla nimic prea neplăcut.

V de B: Ce încredere!

V de F: Da, dar ce bărbat!

V de B: Îndrăgostită?

V de F: Subjugată, ar fi mai corect spus.

V de B: Are noroc!

V de F: Şi eu am.

V de B: Complimentele mele. (O pauză.) Vă gândiţi să plecaţi la noapte?

V de F: Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

V de B: Şi locatarul meu?

V de F: O să aranjăm să-l luăm cu noi. Afacerea este acum prea fierbinte ca să putem prelungi situaţia asta.

(*O pauză destul de lungă. Comisarul San Antonio se pregăteşte să intervină, dar vocea de bărbat reia*:)

V de B: Păstraţi neutralizatorul?

V de F: Şi-ncă cum! Ne-a costat suficiente belele. Ştiţi că ruşii au fost cât pe-aci să mă expedieze la Moscova! Închipuiţi-vă numai care mi-ar fi fost soarta. (Râs de femeie.) Cel mai amuzant este că au adus un altul la Londra ca să mă facă să spun unde se afla primul.

V de B: (curioasă) Ce simţi?

V de F: Nimic, tocmai. De-abia îmi mai aduc aminte.

V de B: Nicio durere?

V de F: Nici cea mai mică. Poate o mâncărime la ochi, ca atunci când pici de somn. De altfel, aţi văzut aparatul funcţionând pe amicul nostru, nu?

V de B: Stromberg n-a vrut să asist la şedinţă. (O pauză.) N-are încredere în nimeni, s-ar zice.

V de F: (*Ton amuzat, dezvăluind admiraţie îndrăgostită*) E prudent până la nebunie, ceea ce nu-l împiedică să fie temerar până dincolo de posibil.

(*Încă un lung timp de tăcere. Zgomot de lichid băut.*)

V de B: Ascultaţi, degeaba ziceţi, absenţa lui începe să mi se pară alarmantă. Caraliul ăla francez poate nu era într-o stare atât de jalnică pe cât susţinea Marta grasa.

V de F: Oricum, nu e în stare să-i facă probleme prea mari lui Jan; acestea fiind spuse, telefonaţi la hotel dacă

credeţi de cuviinţă.

V de B: Mă feresc de telefon, prefer să mă duc să văd la faţa locului.

(*Zgomot de paşi.*)

••

ând guşterul iese din cameră, eu sunt pregătit să-l întâmpin, cu ţeava puşcociului bine proptită în palmă, patul prezentat precum capul sec contondent de ciocan.

De cum apare, îl lovesc în mijlocul frunţii, fără să-mi ofer răgazul de a-l saluta în prea labă[42]. Încasează leşinătoarea cu stupefacţia unei bovine şi se face fleaşcă ca o pupăză pe şest în Paris (sau parizer).

De-abia când e chircit pe podea îl examinez. E vorba de un tip în jur de pa'zeci de ani, subţire, chel înainte de vreme, cu o coroană de păr blond, plus douăzeci de fire îngrijit întinse pe acoperişul pagodei. Privirea lui tulbure este cea a unei scrumbii lovite de fum tocmai când iese din saramură.

— Ce s-a întâmplat, Marcellin? întreabă vocea de femeie, care am omis să-ţi semnalez că e impregnată de accent britanic, dar ce te doare pe tine, Dumnezeule!

Îmi înhaţ victima de gulerul hainei şi o târăsc în cameră, păstrându-mi în acelaşi timp, revolverul în mână.

Curios salon, cu tavanul foarte jos, mobilat doar cu canapele, un bar mobil şi un pick-up. Arabella Stone, în halat, ca un cartof învelit în folie de aluminiu, e tolănită pe nişte perne, frumoasă şi leneşă. S-a refăcut complet. Tresare zărindu-mă şi-i trebuie un timpan să priceapă situaţia. Bărbatul neînsufleţit, căruia îi lipseşte până şi suflul ca să-i captiveze sufletul şi bogăţia sufletească, o impresionează. Arma mea, de asemenea. Şi mai ales, mecla-mi îndârjită: aerul crunt de găbjitor.

Ea îşi revine niţeluş pentru a murmura:

— Şi Jan Stromberg?

Nu-i dragoste, asta?

Ludovic XVI interesându-se de călău!

Mă vede pe picioare, pe mine, cel pe care gagiul ei a

42 *Expresie pe care o folosește Béru în loc de prealabil.*

plecat să-l cureţe, aşa că mă întreabă ce face, îngrijorată ca o soţie de marinar, care nu-şi vede omul debarcând de pe draga fluviului.

— Fuse! îi spun eu.

Scurt discurs funebru, dar cât de elocvent!

Ea-şi fixează privirea neîncrezătoare asupra lui mandea:

— L-aţi?

— Făcut mort, da, *miss*. Şi, cum se pregătea să-mi facă figura, nu încerc nici cea mai mică remuşcare.

Oh! ce mare îmi este greşeala, de a-i azvârli adevărul în faţă! În asemenea cazuri, o femeie îndrăgostită e capabilă de orice.

O să ai pe loc prima dovadă.

Buimăcită, ea îşi părăseşte canapeaua clătinându-se, ca într-un act final de Shakespeare. O privesc păşind în direcţia mea, uşor jenat, mărturisesc. Vrea să-mi sară-n beregată, cu toate ghearele *out*? Pare prea abătută ca să mai poată nutri intenţii belicoase. Nu: îngenunchează lângă omul K.O. şi, cu un gest infinit de lent, îşi strecoară mâna sub pulpana hainei lui. Ce? Doamne sfinte, acum pricep ce manevrează: arma gagiului. Mă arunc peste ea. Prea târziu: a cules deja arma. Îmi trec braţul pe sub bărbia ei.

O detunătură îmi răspunde. Simt o zgâlţâitură zdravănă prin toată fiinţa mea admirabilă. Am încasat-o? Nicidecum: căci ea s-a curăţat pe sine. În sărmana ei inimă pustiită. Ca s-o oprească. Inima asta care nu-i aparţinea decât lui Jan Stromberg, *the killer*. Bang! Drept la ţintă! Frumos exemplu de HI-FI, prieteni. Iubita unui gangster, desigur, dar înălţătoare prin ataşamentul fanatic şi… Nu, e suficient atât, dacă mă lăbărţez prea mult o să fie prea lung şi Editorsul o să facă mutre.

Ori, deci, iată-mă în compania a două persoane fără cunoştinţă, dintre care una cu titlu definitiv. Fără a mai pierde timpul, îl leg pe chelul cu păr scurt, cu ce se găseşte la îndemână, ca de fiecare dată în poliţistele mele de doi bani, că degeaba ai să cauţi printre cele

douăsprezece mii pe care le voi fi scris, nu-i niciuna care să nu conţină un tip legat cu: şnururi de draperii, cabluri electrice, bretele, curele, lanţuri de bicicletă, legături comerciale, legături afective, fire de tutun, corzi de pian, curele de transmisie, hăţuri şi bande de tâmpiţi. Dar fiecare cu metoda lui şi fără atâtea discursuri, cum striga Descartes înainte de-a fi fost şuntat.

Având mâinile libere şi pieptul tresăltând, încep să-l caut pe faimosul prizonier evocat recent de Arabella şi de numitul Marcellin. Locuinţa subterană nu e atât de vastă încât să fiu obligat să caut mult. În afară de salonul pe care tocmai l-am părăsit, conţine două alte încăperi amenajate în chip de camere. În prima nu e nimeni. Dar a doua este ocupată de un personaj de vază, sau cel puţin care temporar a fost. Majestatea Sa, în persoană! Nu a mea: Béru Întâiul, cealaltă: Bok Ultimul. Prăvălit pe un pat adânc precum cavoul lui Leon Napo, ea este fără cunoştinţă, sticle goale o înconjoară şi acoperă podeaua. În somn, fostul mare-domn îşi cheamă verii din Franţa care, având în vedere distanţa, nu-l aud.

Şi cum Naiba să-l audă, pe marele Bok (cănit), cu tărăboiul făcut în perete?

Lovituri de o violenţă mai mult decât nemaipomenită: nemaiauzită, fac încăperea să vibreze. Cu siguranţă că s-au apucat de zidul despărţitor. Rapid, recuperez arma de care s-a folosit Arabella pentru a-şi pune capăt graţioaselor ei zile. Ţine cont că aş putea să mă roiesc: dar nu, nu e pistilul caisei, cum zice Mamutul.

Înarmat, atent, ascult. Loviturile devin şi mai violente. Totul vibrează, totul se scutură. Tărăboiul se înteţeşte. Şi apoi, în fine, troooosc! doi metri pătraţi buni de perete se deghizează într-o jumătate de metru cub de moloz. În praful de bombardament ce se ridică, apare un bărbat. Un mare, un adevărat! Bérurier în toată splendoarea lui, cu un târnăcop în mână, semănând cu un personaj din Germinal, cu fruntea asudată, faciesul pudrat ca un rahat (asta-i a doua oară în acest book de rahat că aluzionez la cel turcesc, rahat pe numele mic, dar mi se

rupe de eventualele tale comentarii).

— Paradeala naibii, am ajuns la fix, cu şi prin forţă, râgâie etruscul, desprăfuindu-şi boarfele cu gesturi bruşte. Moşul a dispărut, dar gagicile mi-au zis că, după părerea lor, era un subteran în grădină, căci auzeau zgomote.

— Cum ar fi putut să-ţi spună, niciuna nu vorbeşte franceză?

— Prin gesturi, omule! Prin gesturi. Nu numai cu flori poţi să vorbeşti, mai rămâne şi instrumentul şi degetele, plus expresiile. Ca prinzându-mă, să-mi iau un târnăcop şi dă-i bătaie!

Tresare:

— Dar tu cum ai ajuns pân' l-aici?

Bălăngăn ce ştii tu şi declar:

— Oh! eu, Grasule, sunt mai puţin curajos decât tine, când mă duc în vizită, intru pe uşă!

••CAPITOL SUPLIMENTAR[43]

Biroul Bătrânului.

Dimineaţă delicat însorită. Chelia lui are nuanţe maiestuoase. Ai zice că-i un Sisley, atât de dese-i sunt picăţelele.

Suntem strânşi cu toţii: Béru, Pinaud, Lady McCoy, Samantha, fără a uita propria-mi persoană.

Ştabul n-are ochi decât pentru frumuşica britanicuţă. O soarbe din ochi, îi vine s-o mănânce, se foieşte, se agită, face mici solduri de mandolină cu vârful limbii, toate cele, toate bune… Curvar bătrân, cu slipul permanent în chef.

Pipăie aparatul negru pe care l-am depus triumfal pe birou. Supralicitează:

— Bravo tuturor, frumoasă victorie! Deci, care-i geneza tuturor acestor lucruri, purcelule?

Purcelul fiind chiar eu, fiul unic şi pentru asta preferat al Mumei Felicia, mă dau mare, gen Purcell.

— Ei bine, geneza, domnule director, era ex-împăratul. Bravul bărbat, înainte de abdicarea lui cu şuturi dosnice, a pitit o cantitate incredibilă de diamante într-un seif elveţian, ceea ce toată lumea bănuia, mai mult sau mai

43 *Pe care ţi-l declic, căci dacă n-ar exista, ai considera povestirea incompletă.*

puţin. Valorează miliarde de franci vechi.

„Nişte tipi mai ingenioşi decât alţii au decis să pună mâna pe fabuloasa pradă. Dar un seif elveţian nu se deschide ca o puşculiţă japoneză. În cazul de faţă, Majestatea Sa Scotch I-ul n-a eliberat nicio procură, aşa că ea singură poate avea acces. Deci, ca să poată fi găbjite pietricelele, prima condiţie este ca imperatorul aici de faţă (aşezat în spate), să fie prezent în camera blindată a Băncii Elveţiene. Banda a decis ca, în primul rând, să-l poprească, dar cu o maximă discreţie, fără să se facă valuri. Un văr de-al lui care îi seamănă, aşa cum o blenoragie seamănă cu altă blenoragie, fusese sondat pentru a intra în combinaţie şi a accepta să ia locul lui Bok în reşedinţa din Gauranga.”

Bătrânul ascultă distrat, făcând „Aşa, aşa” între sfârşiturile mele de paragraf, pentru a da de înţeles că mă ascultă, dar de fapt, urmăreşte cu cea mai mare atenţie rotunjimea pulpelor Samanthei. O sculangeală nemăsurată apare în pupilele sale polare. Béru moţăie, cu o mână vârâtă sub fusta Lady-ei McCoy, în sfârşit refăcută după zbânţuielile ei. Cât despre Pinaud, el îşi masează anxios pântecul. Ghiorţăieli ameninţătoare, al căror ecou se amplifică, anunţă că a digerat prost ficatul de gâscă servit de Air Africa şi că alte deschiloţări express sunt în pregătire.

Şeful pipăie înfierbântat aparatul care, în fapt, este la originea acestei uimitoare afaceri şi pe care l-am recuperat din apartamentul subteran al maestrului Şcolii Antinomiste.

Întrucât Ahile este din ce în ce mai căţărat pe mădularul său, îmi permit să-l interpelez:

— Mă urmăriţi, domnule director?

Îşi priveşte ceasul.

— Este ora şaisprezece şi şaptesprezece minute, San-Antonio. Cred că ne-am întins destul cu vremurile de demult, ai?

Mă calcă pe nervi, şpuţerul bătrân! Să-ţi rupi bulanele pentru un astfel de prefăcut, ce porcărie! Îi trăim peripeţii de primă mână, în timp ce el îşi masează rotonda

la biroul lui şi când venim la raport cu o poveste care i-ar da o diaree, verde până şi lui Ponson du Terrail[44] tot ce face el este să se consacre dosului unei gagici!

— Poate că aţi prefera să vă povestesc urmarea mai târziu, între patru ochi?

Se îmbufnează:

— Ce idee! Nici vorbă, suntem între prieteni, toţi protagoniştii la un loc, condiţiile nici n-ar putea să fie mai bune.

— Unde am rămas? întreb eu perfid, ca să-i testez gradul de neatenţie.

— Ei bine, ăăăăăă… acolo unde ai rămas. Continuă, bătrâne, nu te întrerupe tot timpul, e agasant, un şef are nevoie să fie informat clar. M-ai obişnuit cu ceva mai bun. Îmi plac frazele tale scurte. Fraza scurtă e cheia de boltă a elocvenţei. Astăzi te rătăceşti în o mie şi una de digresiuni. Nu-i de loc convingător, asta. Regăseşte-mi buna şi vechea ta concizie obişnuită. De acord?

Dacă m-aş asculta, aş înhăţa călimara lui de cristal şi i-aş răsturna-o pe moacă, că prea-mi freacă cele două sau trei.

— S-a fé, răspund eu. Sosia înlocuieşte Bok reşedinţă Gauranga. Stop. Bok dus apartament subteran al ţăcănitului de pictor. Stop. Sus-zisul pictor: fost ocnaş putred de bogat, face parte din bandă. Stop. Un anume Marcellin, aparţinând şi el găştii, încearcă îmbrobodire ex-împărat. Stop. Dar Bok refractar. Stop.

„Banda apelează atunci la Stromberg, lichea internaţională. Stop. Acesta din urmă, amant al Arabellei Stone, care îi serveşte drept asistentă. Stop. Amanţii blestemaţi, având antene în toate cercurile, găsesc soluţia. Stop. Ruşii posedă printre alte şmecherii, un mic aparat numit neutralizator. Stop. Chiar cel pus pe biroul dumneavoastră. Stop. Sus-zisul anihilează total voinţa individului şi-l subjugă. Stop. Stromberg era hotărât să înfrângă voinţa lui Bok, exclusiv în propriul său folos. Stop.”

44 Ponson du Terrail = scriitor francez, autor al „Aventurilor lui Rocambole”. (n.tr.).

Îmi trag sufletul. Bătrânul declară:

— Ei bine iată. Te urmărim, San-Antonio, purcel ce eşti. Te urmărim când vorbeşti limpede, ce spun eu urmărim! Precedăm. Stromberg al tău şi dulcineea lui au şutit sovieticilor unul dintre aparate, la Paris, pariez! Da! Ştiam eu! Ştiu întotdeauna tot. Dar ruşii, constatând furtul, n-au întârziat să reacţioneze şi s-au lansat pe urma hoţilor. Erau cât pe-aci să-l înhaţe pe Stromberg la Victoria Station, l-au scăpat, s-au mulţumit cu donşoara lui pe care au poprit-o. Nu-i aşa? Ha! Vezi bine că ştiu tot, micuţule. Să faci fata să vorbească n-a fost decât o formalitate, căci ei dispun de alte aparate, nu? Păi, zău aşa, San-Antonio, păi zău aşa! Ai fi putut înţelege asta şi singur! Uneori, pe cuvântul meu, îţi lipseşte judecata! În timpul ăsta, Stromberg a plecat în Africa, deşi sovieticii şi tu însuţi eraţi pe urmele lui. Mă asculţi, San-Antonio! Mă ascultă, credeţi, domnişoara Samantha? Nu mi se pare. S-ar zice că se uită ca prostul. Puţină atenţie, ce naiba, băiete. Crezi că n-am altă treabă decât să te ţin la curent? Domnişoară Samantha, sper că-mi veţi face marea plăcere de a cina cu mine astă seară? Ce? Sunteţi ocupată? Ce păcat! Atunci mâine? Nu! Vă întoarceţi deja la Londra! Doamne, mă întristaţi din cap până-n picioare. Ce-i spuneam oare fleţului de Antonio?

„Zău, domnişoară Samantha, nu puteţi… Nu? Nu-mi spuneţi că nu sunt genul dumneavoastră! Oh! ce mică strâmbătură neplăcută! Ştiţi că la bărbaţii în vârstă variază (dacă pot să folosesc acest cuvânt) lucrurile în funcţie de experienţa pe care… Bun, în fine… dar nu mi-am spus încă ultimul cuvânt, scumpa mea fermecătoare, aşteptaţi-vă la un atac în toată regula. La un asediu! La Rochelle! Unde rămăsesem cu explicaţiile, San- Antonio?”

— Spuneaţi că Stromberg a plecat în Africa.

— Ah! aşa! Ah! dar fireşte! Africa… Ceilalţi din bandă, suspecându-l, nu i-au spus că Bok a fost mutat în secret. Ce-i interesa era doar aparatul. Ucigaşul îi băga mai degrabă în sperieţi, vă închipuiţi! Şi celălalt amic se străduie să ajungă la Gauranga. Aici îl contactează pe

vărul ex-împăratului şi descoperă înşelătoria. Cu sau fără aparat, îl face să spună unde este Bok. Apoi…

Face cu gura zgomotul atât de reconfortant pe care Béru îl reuşeşte cu anusul. Mă grăbesc să reiau.

— Apoi, Setnoah. Stop. Stromberg debarcă la Gauguin-Deochi. Noi după el. Stop. Pictorul de gardă în piaţă, supraveghind din acest punct nevralgic sosirile neaşteptate. Stop. Ruşii apar cu întârziere, anchetând ca şi mine şi urmându-mi traseul. Stop. Au adus fata ca să-l momească pe Stromberg, pe care vor să-l găsească cu orice preţ. Stop.

Şi îi povestesc ceea ce ştii deja, aşa că spune, n-o să ne prindem cracii în găurile covorului, recapitulând tot pomelnicul, nu? Îi explic că am procedat cum nu se poate mai bine: i-am predat pe Gauguin şi Marcellin poliţiei, după ce-l dusesem pe Bok înapoi la Gauranga, pentru ca totul să fie bine când se termină cu bine. Să fie lăsat puţin în pace, gastronomul ăsta căruia îi plăceau atât de mult oamenii (mai ales când erau fragezi).

— Şi afurisitele de diamante, San-Antonio?

— Nepieritoarea Elveţie veghează asupra lor.

— Ai fi putut totuşi…

— Ce-aş fi putut, domnule director?

— Nu, nimic. E bine. E normal… Spune-mi, cine este negrul acela imens care vă aşteaptă pe o banchetă din anticameră?

— Dl. Graţios, un amabil mercenar ivorian pe care Lady McCoy l-a angajat ca factotum.

Pinaud se ridică înverzit:

— Domnule director, dacă aţi vrea să-mi permiteţi să mă retrag, eu… Am comis tâmpenia să mănânc ficat de gâscă în avion şi… Oh! Oh!

Un zgomot cumplit răsună şi Pinuche ajunge la uşă mergând ca un cârlig de rufe.

— Bun, ei bine, sper că ai înţeles totul, San-Antonio, că explicaţiile mele au fost suficient de amănunţite. Ca să mă convingi, vei fi drăguţ să-mi pui toate astea negru pe alb, aşa o să-mi pot da seama…

Mă ridic.

— Contaţi pe mine, domnule director.

Scumpa lady mă imită, tot aşa Béru şi Samantha.

Bătrânul se precipită, fluturând neutralizatorul.

— Domnişoară, din moment ce nu puteţi, sau nu vreţi, să-mi acceptaţi invitaţiile, nu veţi refuza să rămâneţi încă o clipă în biroul meu, aş dori să studiez împreună cu dumneavoastră modul de manevrare al acestei şmecherii. Ba da, ba da, chiar sunteţi perfect îndreptăţită să vă vedeţi satisfăcută o legitimă curiozitate. De acord? Perfect, perfect! E o chestiune de cel mult o jumătate de oră. Uşier! Conduceţi-o pe Lady McCoy până la caleaşca dânsei. Scoateţi-mi telefonul din priză. Spuneţi să nu fiu deranjat sub niciun motiv: voi proceda la o experienţă ştiinţifică.

Sfârşit

SAN-ANTONIO

On liquide et on s'en va

Fleuve Noir